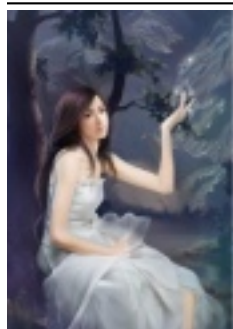

Mười Năm Sau Giành Em Về

Contents

Mười Năm Sau Giành Em Về	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10: Hồi Cuối.	69

Mười Năm Sau Giành Em Về

Giới thiệu

Đêm đó cô như một con thỏ bị anh ăn thịt một cách dễ dàng, cô ngây thơ tròn mắt! Chớp nhoáng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam-sau-gianh-em-ve>

1. Chương 1

Trong một ngôi biệt thự ở San Francisco, một cô gái đang quỳ gối trước hai tấm hình, ba mẹ của cô đã qua đời, bọn họ không lưu lại chút gia sản nào cho cô, mà chỉ là những khoản nợ ngập đầu, một loạt chủ nợ chạy đến đòi tiền, cô thiếu nợ phải thế chấp căn nhà này, những các khoản nợ của công ty vẫn còn rất nhiều, mà cô chỉ mới mười tám tuổi, chỉ vừa trưởng thành, đột nhiên đối mặt với nhiều đả kích như vậy, khiến cô không biết nên làm thế nào cho phải.

Cô yên lặng quỳ gối trước mặt cha mẹ, cô không biết mình còn phải quỳ bao lâu, có thể là đến khi cô nghĩ

ra biện pháp thì mới thôi! Nhưng đã mấy ngày rồi, cô cũng nghĩ được biện pháp, ngược lại, cô bắt đầu suy nghĩ miên man, ví dụ như, phải làm sao với những món nợ này? Nếu như cô chết đi, có phải tránh được một kiếp hay không?

Nhưng cô chỉ là một cô gái nhỏ, còn chưa hưởng thụ được cuộc sống tươi đẹp này, cô không cam tâm, cô không có ý định lấy cái chết để giải quyết tất cả, nhưng có cách nào để nhanh chóng kiếm được tiền đây?

Vừa nghĩ đến đó, luật sư của công ty bà cô đã đi vào, một người đàn ông trung niên, đầu lơ thơ tóc chưa được chải, nhìn qua ông ta còn lớn hơn tuổi thật mấy chục tuổi.

“tiểu thư Tang Văn Nhi, công ty phải tôi tới làm đại biểu, xin hỏi, lúc nào thì cô có thể giải quyết hết tất cả các món nợ trong công ty?” Giọng nói của luật sư khiến cô thấy rất chói tai, lúc nào cũng âm thanh nói chuyện cũng lên đến quãng tám.

Tang Văn Nhi muốn đứng lên, nhưng có thể là vì quỳ quá lâu, hai chân cô không còn sức lực, phải một lúc lâu sau mới có thể đứng lên, khi cô nhìn luật sư, ông ta lập tức cảm thấy kinh ngạc, ông ta không ngờ Tang Văn Nhi lại có bộ dạng tiêu tụy như thế này, cặp mắt cô còn sưng đỏ, nhìn qua rất đáng sợ.

“Tiên sinh, tôi không hiểu chuyện trong công ty, làm phiền ngài xử lý giúp tôi! Về vấn đề tiền trả nợ, tôi cần suy nghĩ một chút.”

“Nhưng tiểu thư...” Nhìn bộ dạng của cô, có vẻ như không xử lý được! Luật sư lo lắng nghĩ.

Tang Văn Nhi hiển nhiên không muốn người khác nhìn thấy bản thân mềm yếu, gắng gượng nói. “Yên tâm, không quan tâm phải dùng cách nào, tôi sẽ trả sạch món nợ đó.” Thật ra, cô căn bản không làm được, mặc dù công ty này rất nhỏ, nhưng món nợ lại lên đến 100 vạn USD, đối với người hiện tại không có đồng nào trong người như Tang Văn Nhi mà nói, đó là một món tiền khổng lồ.

“Được rồi, nhưng phải có kỳ hạn, tôi hy vọng cô có thể nhanh chóng làm được!” Luật sư nói chuyện với cô vẫn rất khách khí, dĩ nhiên cô cũng chỉ là một cô bé mới mất ba mẹ, nhưng thực tế rất tàn nhẫn, hiện tại đây là khó khăn mà cô đang gặp phải.

“Được!” Tang Văn Nhi nhỏ giọng trả lời.

Luật sư lắc đầu rồi đi, sau khi ông ta rời đi, Tang Văn Nhi bắt đầu gọi điện cho bạn mình, hỏi thăm chuyện mượn tiền, nhưng câu trả lời luôn là ‘Mình xin lỗi, mình không có nhiều tiền như vậy’.

Cô cười lạnh, gia thế của bọn họ tốt như vậy, sao lại có thể không có tiền? Chỉ có thể nói, những người đó không phải là những người bạn thật sự của cô, cô vốn cũng không phải lo lắng chuyện tiền bạc, nhưng đó chỉ là chuyện mấy ngày trước, giờ đây tất cả đều thay đổi, bây giờ cô biến thành một tên ăn xin, một tên ăn xin không đáng giá một đồng.

Nhưng cho dù là vậy, vẫn chưa đến lúc đáng buồn nhất, trước khi bị người ta bức đến chết, nhất định cô sẽ cố gắng sống.

Chương 1

Quầy rượu sớm đã được một người đàn ông bao trọn, nhìn qua, có vẻ người đó đang chờ người, nhưng rất lâu vẫn chưa ai đến điểm hẹn, hình như chuyện này khiến người đàn ông thất vọng, cũng rất đau lòng, anh không ngừng nói bartender đưa rượu tới, không ngừng uống các loại rượu mạnh.

“Ngài Thi, chúng tôi sắp phải đóng cửa rồi!” Bartender tiến lên nói, thật ra còn chưa tới lúc đó, nhưng nhìn anh uống như vậy thì không còn cách nào khác, họ chỉ còn có thể dùng cách này để đuổi người.

Nhìn vẻ lo âu và bất đắc dĩ trên gương mặt anh ta, Thi Văn Phong chưa bao giờ cảm thấy mình thất bại như vậy, người phụ nữ anh rất thích, hôm nay lại khiến anh bị leo cây một lần nữa, có thể đã sả vào lồng ngực của một người đàn ông khác, đây là điều khiến anh không thể chịu nổi nhất.

Hiện tại, ngoại trừ uống rượu, anh còn có thể làm gì? Anh không biết rốt cuộc mình kém người đàn ông đó ở điểm nào, dù sao cũng là vì cô không yêu anh, thậm chí việc ra ngoài gặp mặt, cô cũng không chịu.

Thi Văn Phong vô cùng bức bối, cầm bình rượu lên, đi về phía cửa, bartender hết cách, chỉ có thể mặc anh ra ngoài như vậy.

Thi gia Phong đi một mình trên đường cái, mặc dù bây giờ đã rất khuya, nhưng trên đường vẫn rất nhiều người, cũng có rất nhiều người uống say giống anh, có điều anh không đi lảo đảo giống bọn họ.

Nhưng nếu anh nói lời trong lòng ra, những người này nhất định sẽ cười vào mặt anh, bởi vì anh tỏa sáng hơn những người khác, cũng vì vậy chỉ mới đi được vài bước, Thi Gia Phong đã đụng phải người ta, anh ngẩng đầu lên muốn nhìn cho rõ ràng, lại phát hiện mình không thể nhìn rõ mặt đối phương, nhưng vốc người người đó lại đẩy lên dục hỏa trong người anh.

“Xin lỗi, tiểu thư!” Anh vừa nói, vị tiểu thư trước mặt đã nhăn mày lại, người đàn ông trước mặt này uống nhiều rượu vậy?

“Lần sau nhớ cẩn thận một chút!” Cô gái đó cũng không nổi giận, chỉ cau kinh cảnh cáo một chút thôi.

Thi Gia Phong thấy cô gái đó phải đi, lập tức kéo tay cô lại. “Đừng đi!”

Cô gái đó quay đầu lại nhìn anh, cô gái này là Tang Văn Nhi, tại sao cô lại xuất hiện ở nơi như thế này, là vì cô vừa nhận được thông báo của khách sạn, cô cố gắng ăn mặc như người trưởng thành, để mình giống như một người đã hai mươi mấy tuổi, nhưng vì không phù hợp với yêu cầu, khách sạn vẫn không chịu thuê cô.

Tang Văn Nhi không còn cách nào khác, trừ việc đó ra, cô không nghĩ được cách nào có thể nhanh chóng kiếm tiền được nữa, cô vẫn luôn chỉ dám nhìn những nơi như vậy từ xa, thấy đàn ông sờ sảng trên người phụ nữ, cô lập tức không nhìn được cảm thấy buồn nôn, nhưng tình hình bây giờ của cô đã như vậy, cô chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tang Văn Nhi nhìn người đàn ông trước mắt, mặc dù anh rất đẹp trai, ánh mắt buồn bã, vậy thì thế nào? Cô chưa bao giờ cảm thấy đàn ông đi vào quán rượu là người đàn ông tốt, nên cô lập tức lạnh lùng hất tay anh ra. “Anh làm gì vậy?”

Thi Gia Phong nghe thấy giọng nói của cô, cảm thấy như đang nghe thấy tiếng hót dễ nghe của con chim Hoàng Anh, lập tức cho rằng cô gái trước mắt rất xinh đẹp. “Cô rất đẹp!”

Tang Văn Nhi nghe anh nói vậy, gương mặt hơi đỏ lên, nhưng lại nhanh chóng dập tắt sự xấu hổ của mình, anh là một trong những kẻ vớ vẩn đó? Nếu không sao có thể nói ra những lời như vậy.

“Cô làm gì? Tiểu thư trong quán rượu sao?” Thi Gia Phong nói, vì chỉ có phụ nữ làm việc trong khách sạn mới ăn mặc như vậy.

Khuôn mặt Tang Văn Nhi bị câu hỏi của anh khiến cho đỏ lên, không biết vì sao, cô không thích anh nói mình là tiểu thư trong quán rượu. “Liên quan gì tới anh?” Tang Văn Nhi lại hất tay anh ra.

Mặc dù lúc này Thi Gia Phong không được tỉnh táo, nhưng vẫn hiểu cô nói gì. “Nếu vậy thì tối nay theo tôi đi!” Tối nay anh rất cô đơn, rất trống trải, anh muốn tìm một người phụ nữ ở cùng với mình.

Tang Văn Nhi cau mày nhìn anh chằm chằm, mới gặp nhau lần đầu tiên, người đàn ông này đã xem cô là loại phụ nữ gì vậy?

“Không muốn sao? Tôi đưa cô 50 vạn!” Thi Gia Phong nghiêng đầu nói, anh đứng không vững lắm, anh muốn dựa lên người của Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi sửng sốt, 50 vạn? Một buổi tối 50 vạn sao? Anh không nói đùa chứ?

“Tiên sinh, anh uống quá nhiều rồi!”

Thi Gia Phong khoát tay. “Không, tôi nói thật, 50 vạn USD!”

Tang Văn Nhi bình tĩnh nhìn anh thật lâu, người đàn ông này nói dùng 50 vạn USD để mua một đêm của cô? Cô đáng giá không? Đột nhiên, Tang Văn Nhi hạ quyết tâm, mở miệng nói với người đàn ông: “100 vạn USD, tôi qua đêm với anh! Anh phải lập tức viết chi phiếu!”

Mặc dù không tin được, nhưng cô nguyện ý đánh cược, nếu lời anh nói là thật có số tiền đó, cô cũng không cần phải xuống nước nữa. Còn nếu như là giả, cô cũng chỉ mất một đêm đầu, dù sao về sau, có thể cô cũng sẽ ột người đàn ông mình không thích.

Đường như Thi Gia Phong không cảm thấy số tiền này là quá lớn, rất thoải mái móc chi phiếu ra, viết mấy con số và ký tên lên, mặc dù anh đang say, nhưng lại có thể viết rất rõ ràng, điều này khiến Tang Văn Nhi yên tâm không ít.

Charles! Anh tên Charles! Tang Văn Nhi cố gắng ghi nhớ trong lòng.

“Đi thôi!” Sau khi Thi Gia Phong đưa chi phiếu cho Tang Văn Nhi đã lập tức ôm cô rời đi.

Mặc dù Tang Văn Nhi không thích đàn ông đến quá gần mình, nhưng với người đàn ông này, cô không cự tuyệt vì đây là thực tế tàn khốc mà cô phải đối mặt.

Sau khi hai người vào khách sạn, thần trí Thi Gia Phong không rõ ràng, bắt đầu nói năng lung tung, Tang Văn Nhi nghe anh đang gọi tên ai, nhưng lại không nghe được rõ ràng lắm. Chỉ biết anh đang gọi bằng tên tiếng Trung.

Anh là người Trung, cô cảm thấy mình cũng may mắn khi tối nay gặp được anh.

Tang Văn Nhi muốn đi tắm trước, nhưng lại bị Thi Gia Phong kéo lại, chỉ một cái đã đè cô ở dưới thân thể mình.

“Anh...” Cô muốn đẩy anh ra, vì cô còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần!

Nhưng tất nhiên Thi Gia Phong không muốn chờ cô, anh cúi đầu hôn môi cô, mang theo cảm giác điên cuồng, hai hàng lông mày cô cau chặt lại, trong miệng anh nồng nặc mùi rượu, khiến cô biết anh đã uống say, nhưng động tác bây giờ của anh vẫn rất mê người.

Cho dù hai người còn mặc quần áo, cô vẫn có thể cảm nhận được đường cong phải nam trên thân thể anh, bắp thịt rắn chắc, khiến người khác khó có thể xem thường, giữa chân cô là một vật cứng nóng khác! Dĩ nhiên cô biết đó là vật gì, cũng hiểu dục vọng của đàn ông, có thể lên vì bất kỳ người phụ nữ nào, thậm chí, dù cô không cởi hết quần áo, anh đã hưng phấn bùng bùng.

Tang Văn Nhi còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi linh hoạt của Thi Gia Phong đã nhanh chóng đi vào miệng cô, thăm dò từng góc ngách, treu chọc đầu lưỡi nhỏ nhắn, vui vẻ hút vào nước miếng của cô, lập tức làm dậy sóng nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Dục vọng dồi dào bị chôn sâu như vậy, là điều Tang Văn Nhi chưa từng được trải nghiệm qua, cảm giác này khiến cô vừa hưng phấn vừa sợ hãi, tất cả giác quan của cô như thức tỉnh.

Môi lưỡi của Thi Gia Phong dịu dàng triền miên, hết sức có kỹ xảo, nhanh chóng thức tỉnh dục vọng chưa từng được khai phá trong cơ thể cô, khi cảm nhận được dục vọng cứng rắn nóng cháy dưới thân, Tang Văn Nhi không nhịn được run rẩy, một cổ nóng ẩm xa lạ vọt lên từ dưới bụng, đôi tay cô luống cuống bấu chặt vào vai anh.

Hô hấp của anh từ từ trở nên nặng nề, đôi môi nóng bỏng từ từ rơi xuống cần cổ mềm mại trắng nõn của cô, hơi thở nóng rực nam tính lướt qua từng giây trần kinh, cô cảm thấy rõ ràng thân thể mình đang run rẩy, người đàn ông này nhỏ nhẹ lắm bám bên tai cô, cô muốn nghe cho rõ ràng, nhưng lại phát hiện rất khó.

Tối nay, Tang Văn Nhi không muốn xem vào bất kỳ chuyện gì nữa, nếu cô đã nhận tiền của anh, tối nay, cô nhất định phải thỏa mãn anh, mặc anh làm gì thì làm, dù cô thấy rất mất thể diện, nhưng vì có thể sinh tồn, cô không còn cách nào khác, tình nguyện ột người đàn ông, cũng không nguyện ý cho vô số người đàn ông khác.

Toàn thân Tang Văn Nhi rã rời, cảm giác mờ mịt ngày càng nhiều, cô có thể cảm nhận được trọng lượng của anh, một bàn tay luồn vào trong quần áo, lại chơi đùa đường cong trên thân thể cô, tiết tấu mê người khiến cô càng run rẩy, máu trong cơ thể cô sôi trào, không có quy tắc gây nhiễu loạn tâm hồn cô, khiến cô luống cuống ngâm ra tiếng.

“Tiểu tuyên!” Thi gia Phong lại thì thầm.

Lần này Tang Văn Nhi nghe rất rõ ràng, Tiểu Tuyên? Là tên một người phụ nữ sao? Lúc anh ta đang làm chuyện này với cô, lại có thể gọi tên của một người phụ nữ khác... Không biết vì sao, một cảm giác đau lòng đột nhiên xông lên, cô cảm thấy mình thật đáng buồn.

Nhưng rất nhanh, cô đã không còn cách nào để nghĩ đến chuyện này, bàn tay anh dán trên thân thể cô không chịu dừng được, trượt lên ngực cô, lớn mật đặt lên phong nhũ, ngón tay cái không có chút khó khăn nào luồn vào bên trong, phất qua trái dậu tây đã đứng thẳng, hành động này lập tức khiến cơ thể cô run rẩy.

“A...” Từng trận kích thích mãnh liệt khiến đầu óc Tang Văn Nhi trống rỗng, kích thích tất cả giác quan của cô, toàn thân cô như có một dòng điện chạy qua.

“A! Tiểu Tuyền...” Giọng nói trầm nhẹ vang lên, trong đó tràn ngập ngọn lửa dục vọng mà anh cố đè nén.

Tang Văn Nhi vì tiếng gọi của anh mà chảy nước mắt, anh coi cô là một người khác, có phải sau khi hoàn thành xong việc này, anh sẽ không còn nhớ cô?

Thi Gia Phong không hề đè nén, cúi người ngậm chặt môi cô, lộ ra dục vọng nồng đậm.

Tang Văn Nhi cảm giác toàn thân nóng lên, hơi thở nam tính nóng rực của anh thấm sâu vào từng lỗ chân lông trên cơ thể cô, khiến cả người cô hưng phấn run rẩy.

Đôi môi nóng bỏng của Thi Gia Phong di chuyển, khí nóng từ anh như mang theo điện, khiến cô có cảm giác tê dại, đôi môi nóng bỏng mang theo dục vọng rời khỏi mặt cô, đi xuống cần cổ tử mĩ hôn, bàn tay to mò lên ngực, muốn cởi quần áo của cô ra.

Nhiệt lượng trong cơ thể tăng vọt khiến Tang Văn Nhi vô cùng khát vọng, lần đầu tiên có hành động thân mật như vậy với đàn ông, cô vừa xấu hổ vừa sợ hãi, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được luồng sóng nhiệt di chuyển sâu trong cơ thể, nhiệt độ cơ thể cô vẫn không ngừng tăng, thần trí mơ màng, vẫn hồn nhiên không biết quần áo của mình đã bị người ta cởi ra.

Thi Gia Phong nhanh chóng lột bỏ quần áo trên người mình, nhìn chăm chăm vào cặp phong nhũ mềm mại của cô, nụ hoa trên làn da trắng nõn mềm mại của cô giống như hai bông hoa nhỏ xinh vừa nở, đang chờ đợi người ta tới hái, anh chăm chú nhìn cô, bàn tay không kiềm chế được bao trùm lên, cảm giác non mềm, trắng nõn trần ngập trong lòng bàn tay khiến anh không thể nói rõ được cảm giác hưng phấn lúc này.

Anh chậm rãi, nhiệt liệt xoa bóp lại vô cùng thuần thực khiến những nơi chưa dao động trong cơ thể cô bùng nổ.

“Ừm...” Hô hấp của Tang Văn Nhi rối loạn, cảm thụ bàn tay bừa bãi của anh, luồng nhiệt lưu trong cơ thể cô lại tăng vọt, loại cảm giác khát cầu, dục vọng nguyên thủy này rất đáng sợ, nhưng cũng có một lực hấp dẫn không nói ra được, nó khiến cô vừa e ngại, vừa mong đợi, cô hoàn toàn không biết mình đang chờ đợi cái gì...

Bàn tay Thi Gia Phong nâng cặp vú mướt mà của cô lên, cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi liếm láp, trêu chọc khiến nụ hoa phía trên nở rộ.

“A...” Chưa từng trải qua cảm giác tê dại như vậy, Tang Văn Nhi khê hô.

“Thích không?” Thi Gia Phong vừa liếm láp một bên, vừa dùng ngón tay xoa nắn bên còn lại, mặc dù hiện tại người anh hỏi thăm không phải là cô, nhưng Tang Văn Nhi đã hoàn toàn bị khống chế, không ngừng nâng thân mình lên.

“A... đừng...” Tang Văn Nhi cảm thấy vừa đau vừa tê dại.

“Thả lỏng, tôi sẽ khiến em vui thích...” Hơi thở nóng rực của Thi Gia Phong chạy trên cơ thể, lướt qua làn da nhạy cảm của cô, giọng nói khàn khàn dụ dỗ, tràn ngập sức quyến rũ của ma quỷ, nó cũng khiến cô không khí giữa hai người thêm phần mập mờ.

Hàm răng của anh nhẹ cắn lên nụ hoa mẫn cảm, lúc nặng lúc nhẹ, lửa dục trong cơ thể cô cũng từ từ được đốt lên.

“A...” Tang Văn Nhi rên rỉ, cảm thụ khoái cảm trào dâng trong cơ thể, cô ngày càng khát vọng.

Tang Văn Nhi cảm thấy toàn thân mình như một cây đuốc, nhiệt độ ngày càng tăng cao, mà cơ thể hưng phấn khiến nhịp cô đập ngày càng nhanh, kích thích xa lạ, cơ thể cô gợn sóng, che lấp lý trí của cô.

Thi Gia Phong đã sớm chạm vào luồng sóng nhiệt tình, hoàn toàn kích thích dục vọng trong cơ thể Tang Văn Nhi, cô không tự chủ được cong người lên, khẽ đón lấy đầu lưỡi nóng bỏng của anh, van xin sự dịu dàng của anh.

Đôi môi nóng bỏng của Thi Gia Phong trượt khỏi ngực cô, đi xuống theo đường cong của thân thể, liếm láp làn da mịn màng của cô, trượt tới bụng, đốt lên ngọn lửa dục vọng trong cô, anh nhanh chóng cởi quần lót của cô ra, mở rộng hai chân của cô, nơi tư mật của phụ nữ hiện ra trước mắt anh.

Phía dưới trần trụi khiến cô hơi lạnh, cô cảm giác được ánh mắt anh vẫn dán tại nơi đó, Tang Văn Nhi mở to đôi mắt đang nhắm chặt, xác định đôi mắt của anh, quả nhiên dừng ở...

“A... đừng nhìn như vậy...” Cô vừa thẹn vừa lúng túng kêu lên thành tiếng, lập tức muốn tìm chỗ để giấu đi thân thể lỏa lồ của mình.

“Để tôi nhìn xem...” Thi Gia Phong ậm ừ an ủi người đẹp, ánh mắt tràn ngập lửa dục vẫn không chịu dời đi.

“Hơn nữa, tôi không chỉ muốn xem, tôi còn muốn...” Anh vừa nói vừa chen thân thể chính mình vào giữa hai chân cô, bàn tay kéo bắp đùi non mềm của cô lên, sau đó cúi đầu xuống, khẽ chạm môi lên da cô, tỉ mỉ thưởng thức.

“A...” Toàn thân Tang Văn Nhi cứng đờ, lại đột nhiên xụi lơ, cảm giác tê ngứa nhanh chóng truyền khắp thân thể khiến cô khó chịu không biết phải làm sao.

Cho tới khi hôn vào bắp đùi cô, Thi Gia Phong đột nhiên lấy hai ngón tay vạch nộn hoa ướt át của cô ra, đôi môi không báo trước đi vào.

“A!” Cô khiếp sợ thét lên, toàn thân cứng ngắc. “Không được! Đừng, đừng như vậy...” Cô không biết lúc thân mật, anh lại có thể làm ra hành động to gan như vậy, động tác thành linh này của anh khiến cô kinh ngạc, không thể tin.

“Đừng sợ, bảo bối, đừng bài xích nó... trải nghiệm cảm giác khi chúng ta ở cùng nhau...” Hơi thở nặng nề cộng thêm giọng nói trầm nhẹ của anh ngoài ý muốn đã trấn an được tâm trạng lo lắng của Tang Văn Nhi, thân thể cô mềm đi, không kháng cự, để lưỡi anh tiếp tục hành trình xâm lược, một loạt khoái cảm truyền lên từ dưới bụng, nhiệt lưu tăng vọt khắp cơ thể khiến Tang Văn Nhi lại phát ra tiếng rên rỉ.

“A...” Khát vọng nguyên thủy dâng lên, Tang Văn Nhi ưỡn người, đón lấy dục vọng trong cơ thể, đầu lưỡi linh hoạt di chuyển liên tục trong bắp đùi cô, trong lúc này, cô đã hiểu được cảm giác khát cầu một người đàn ông là thế nào.

Đầu lưỡi Thi Gia Phong vẫn tiếp tục liếm từng cánh hoa phía dưới, đầu lưỡi quấn lấy tiểu hạch, di chuyển qua lại, đẩy lên lửa dục trong cơ thể cô, đẩy cô lên đến cao trào.

“A...” Tang Văn Nhi phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác đói khát, vui thích vô tận khiến cơ thể cô như có một áp lực vô hình, mà đầu lưỡi của anh vào sâu khiến áp lực trong cơ thể cô lại càng tăng thêm.

Một ngón tay của Thi Gia Phong từ từ tiến vào tiểu huyết thăm dò, lợi dụng ái dịch chảy ra từ thân thể cô, bắt đầu tiến vào tiểu huyết nhỏ hẹp, mà mỗi anh vẫn không ngừng di chuyển ở nơi nhạy cảm của cô, càng đốt lên lửa dục trong cơ thể cô.

Càng ngày càng đói khát, Tang Văn Nhi không tự chủ được ưỡn người lên, để ngón tay anh đi vào càng sâu, áp lực trong cơ thể ngày càng tăng cao, cô không biết nên dùng lối nào để hình dung cảm giác lúc này, thân thể cô căng thẳng như chỉ cần một lực nhỏ cũng có thể đột nhiên đứt lìa, cô như bị ném lên một thiên đường vui vẻ nào đó...

“A...” Cô thét lên, dưới bụng mạnh liệt co rút, toàn thân run rẩy, lần đầu tiên đạt tới cao trào.

“Bảo bối...” Thi Gia Phong lăm bắm, đôi môi đang ở trên hoa tâm của cô hút mạnh, ném hương vị động tình của cô, khiến cô cảm nhận được hương vị đạt tới cao trào, sau đó, anh di chuyển lên trên, đôi môi lại lần nữa đặt lên môi cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong, lại tiếp tục trêu chọc cái lưỡi nhỏ nhắn của cô, nam tính dưới bụng đã trưởng thành không chịu nổi, vẫn còn tiếp tục trêu chọc ái dịch chảy ra từ hoa tâm, nhẹ cạo xát.

Không bao lâu sau, Tang Văn Nhi cũng cảm thấy bụng dưới vô cùng nóng, một cổ dục vọng nóng bỏng đang cố gắng xâm nhập vào trong thân thể cô, mà cảm giác theo từng đợt xâm nhập ngày càng rõ ràng, chỗ kín của cô cũng truyền đến cả giác đau nhói, cô kinh hãi mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt tràn ngập dục vọng.

Thi Gia Phong cũng nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng vẫn không thấy được cô đang sợ hãi, vì anh còn chưa tỉnh táo, vẫn còn đang trong cơn mơ hồ, chỉ cảm thấy mình phải làm được bước này, hoàn toàn không chú ý việc cô có đau hay không, chỉ muốn xâm nhập vào thân thể cô.

Phần eo anh thẳng lên, cho đến lúc đụng phải chướng ngại trong cơ thể cô, anh dùng lực một chút, không do dự đâm vào tầng lá mỏng manh tiêu biểu cho sự ngây thơ, trong trắng của cô, hoàn toàn đoạt lấy cô.

“A...” Tang Văn Nhi đau lên kêu thành tiếng, nước mắt chảy ra, toàn thân cô cứng ngắc, bụng run lên.

“Đau quá...” Ánh mắt rưng rưng tố cáo anh, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt tràn ngập dục vọng của Thi Gia Phong, cô cũng biết cô không thể cầu mong anh có thể thương tiếc mình, anh dùng tiền mua cô tới, cô không đáng để anh phải đối xử dịu dàng.

Tuy là vậy nhưng Thi Gia Phong vẫn cảm thấy cô rất chặt, anh không thể tiến thêm nửa bước, anh thở một cách nặng nề, bàn tay nhanh chóng dò xuống nơi hai người kết hợp, ngón tay thăm dò vào giữa đùi cô, chạm vào hoa hạc nhạy cảm, lại tạo nên một luồng sóng kích thích trong cơ thể cô.

“Ừ...” Đau đớn từ từ giảm bớt, một cảm giác nóng rực kỳ lạ thay thế, cơ thể cô không tự giác được ngọ nguậy.

Đôi lông mày của cô khẽ giãn ra, thân thể cô khẽ động khiến kiên nhẫn của Thi Gia Phong hoàn toàn tan rã, anh không nhịn được nữa, cũng không quan tâm cô kịp thích ứng hay không, bắt đầu di chuyển trong cơ thể cô.

“A...” Di chuyển này của anh khiến Tang Văn Nhi đau đớn, nhưng một cảm giác tê ngứa xa lạ cũng đồng thời truyền đến, khiến nhiệt độ trong cơ thể cô tăng vọt, khuếch tán, cô rên rỉ, cảm nhận rõ ràng nhiệt độ và sức lực của thân thể anh đang ở trong mình.

Thi Gia Phong thở gấp, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, lại không ngừng trượt xuống cơ thể mềm mại của cô, động tác ra vào cơ thể cô ngày càng nhanh hơn, sau mỗi một lần rút ra, anh lại dùng sức chạy nước rút đâm sâu vào.

“A... ưm...” Nhiệt độ trong cơ thể tăng vọt, cảm giác sảng khoái từ từ bao trùm đau đớn, Tang Văn Nhi không nhịn được ưỡn người lên đón lấy ma sát của anh, miệng bật ra những tiếng rên rỉ mất hồn.

Khoái cảm mãnh liệt khiến Thi Gia Phong tiếp tục tăng tốc, dững đạo nhỏ hẹp của cô mang lại cho anh cảm giác mất hồn, khiến dục vọng của anh ngày càng dâng cao, không còn bất kỳ tự chủ nào, ánh mắt anh nhiệt liệt nhìn chăm chú vào khuôn mặt từ từ chìm vào bể dục của cô, mà khuôn mặt đó dần đỏ lên, dục vọng bùng lên ma sát với tiểu huyết trơn ướt, lửa dục đối khát liên tục rút ra đâm vào muốn được thỏa mãn.

Thi Gia Phong ngày càng kích động, tốc độ tăng nhanh, cơ thể liên tục rút ra đâm vào, động tác ngày càng cuồng dã.

Khi anh đang mãnh liệt tiến công, Tang Văn Nhi đột nhiên thét lên, lại một lần nữa đạt được vui sướng tột cùng.

Thi Gia Phong vừa kéo ra, cảm giác được tiểu huyết của cô co rút mang đến kích thích mãnh liệt, anh lại tăng nhanh động tác rút ra đâm vào, càng lúc càng mạnh mẽ, cho đến lần rút ra đâm vào cuối cùng, anh đi thẳng vào nơi sâu nhất của cô, phóng thả toàn bộ tinh hoa của chính mình...d đ l

Kích tình qua đi, vì say rượu và thể lực tiêu hao quá độ, Thi Gia Phong mệt mỏi nằm lỳ trên giường ngủ thiếp đi.

Mà Tang Văn Nhi yên lặng đứng lên đi vào nhà tắm, sau khi mặc quần áo vào, cô ngồi xuống bên giường, nhìn khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông trước mặt, cả đời này cô cũng không thể quên anh! Đây là người đàn ông để cô trải nghiệm được thứ tình yêu đẹp nhất thế giới, mặc dù cô không nhận ra anh, cũng không biết tên anh, nhưng cô biết, ấn tượng đầu tiên của cô về người đàn ông này rất tốt.

Nói cô vì phát sinh tình một đêm với anh mà sinh ra tình cảm thì còn một khoảng cách, cô không yêu anh, nhưng cảm thấy anh là một người đàn ông đáng để yêu, mặc dù không biết người phụ nữ trong miệng anh là ai, nhưng cô đoán người đó đã rời bỏ anh, anh mới đau lòng như vậy, vậy anh đúng là một người đàn ông chung tình!

Bàn tay của Tang Văn Nhi vuốt ve gò má của Thi Gia Phong, qua tối này, hai người họ sẽ không còn bất kỳ liên quan gì đến nhau, cũng sẽ không gặp lại, cũng sẽ không vì chút

cảm tình này của cô mà phát triển sâu hơn.

Nghĩ tới đây, cô lại cảm thấy không nỡ, tối nay, cô mất rất nhiều, nhưng mặc kệ mất cái gì, cô cũng không hối hận, cô chỉ không biết nếu Thi Gia Phong tỉnh lại, có thể hối hận vì những gì đã qua không? Cho nên cô phải rời đi trước khi anh tỉnh lại! Như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Tang Văn Nhi lại liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai của Thi Gia Phong lần nữa, anh cho cô ký ức tốt đẹp, cô sẽ luôn nhớ.

Mười năm sau...

Tang Văn Nhi đưa con trai Tang Tuấn về đã lập tức muốn đưa nó vào phòng làm bài tập, nhưng lại bị đôi mắt lạnh lợi của Thi lão phu nhân nhìn thấy. “Tiểu Tuấn, lại đây với bà nội nào!” Bà hô lên.

Tang Tuấn rất nghe lời, đầu tiên là nhìn mẹ mình một chút, muốn xác định cô có đồng ý không, mới dám đi tới, thấy Tang Văn Nhi gật đầu, Tang Tuấn lập tức chạy như bay vào trong ngực bà. “Bà nội!”

“Thật biết nghe lời, hôm nay bà nội có kẹo cho con, nhưng con chỉ được ăn một cái, nếu không sẽ bị sâu răng!” Bà Thi lấy một viên kẹo trong túi ra.

“Vâng! Tiểu Tuấn rất biết nghe lời.” Tang Tuấn thêm thường nhìn viên kẹo.

Tang Văn Nhi đi lại bên cạnh bà. “Phu nhân, nếu tiếp tục như vậy, nó sẽ bị người làm hư đó.”

“Mặc kệ! Dù sao ta cũng thích Tiểu Tuấn.” Bà che chở Tiểu Tuấn.

Nhìn con trai và lão phu nhân hợp ý nhau như vậy, Tang Văn Nhi cũng thấy vui, dù sao con trai cũng là thân nhân duy nhất của mình, mười năm trước, sau đêm đó, cô dùng tấm chi phiếu đó trả nợ cho công ty, cô rất may mắn, chỉ một tấm chi phiếu đã giải quyết được hết tất cả.

Sau đó, cô về quê của mẹ mình, vốn muốn đi làm kiếm tiền, nhưng lại phát hiện mình mang thai.... Cô mang thai đứa bé của người đàn ông đó!

Thế giới của Tang Văn Nhi lại lần nữa lâm vào bóng tối, chưa bao giờ nghĩ tới chỉ một lần sẽ mang thai, nhưng rất dễ nhận thấy, cô đã “may mắn” như vậy, cô không dám bỏ đứa bé, không phải vì cô không nỡ mà cô sợ!

Cuối cùng, Tang Văn Nhi sinh đứa bé ra, nhưng chỉ với tiền lương ít ỏi của mình cô không có năng lực để nuôi Tang Tuấn, không lâu sau đó, con cô ngã bệnh, cô cảm thấy mình không còn chút hi vọng nào.

Sau đó cô lại gặp lão phu nhân!

Lúc bà đến bệnh viện khám bệnh thì nhìn thấy cô đang ngồi ở một góc khóc nức nở, lập tức đi tới bên cạnh cô, nhìn đứa bé trong ngực, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì?

Lúc vừa bắt đầu, Tang Văn Nhi còn không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được vẻ hiền lành của bà, chỉ có thể nói ra tình hình của thằng bé, bà đã không nói hai lời lập tức đưa tiền để cô chữa bệnh cho thằng bé, còn cho cô đến nhà bà làm giúp việc chăm sóc cuộc sống thường ngày của bà.

Tang Văn Nhi vô cùng cảm kích, lại không biết nói gì với bà, sau đó cô chữa bệnh cho Tang Tuấn, cuộc sống hiện tại cũng vô cùng yên bình, cô cảm thấy nếu cuộc sống tiếp tục như vậy thì thật tốt.

Bà Thi cười nhìn Tang Văn Nhi, “Văn Nhi, phòng của Nhị thiếu gia đã chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ! Di Lý đã thu dọn xong.”

Bà gật đầu vô cùng vui vẻ. “Vậy thì tốt! Thằng nhóc này cuối cùng cũng trở về rồi, ngay cả lúc anh trai nó kết hôn cũng không về, không biết nó làm gì ở nước ngoài nữa! A, đúng rồi! Con đã báo cho gia đình của Gia Diệp chưa? Tối nay bọn nó có thể về không?”

Tang Văn Nhi biết bà rất yêu hai đứa con trai, đặc biệt là con trai thứ hai của mình, cô nhẹ nhàng gật đầu. “Con đã thông báo rồi, cô chủ nói sẽ về nhà trước bữa tối!”

”Ừm! Tốt lắm!” Bà lại vui mừng gật đầu lần nữa.

Năm đó, khi cô vào đây làm việc, cô mơ hồ cảm thấy Thi Gia Diệp rất giống người đàn ông đó, nhưng lại phát hiện anh ta không phải, dĩ nhiên cô cũng không hi vọng đó là anh ta!

“Phu nhân, con mang Tiểu Tuấn vào phòng làm bài tập trước! Nhị thiếu gia cũng sắp về rồi, không nên để Tiểu Tuấn làm phiền mọi người!” Tang Văn Nhi nắm lấy tay Tang Tuấn.

Thi lão phu nhân tính trẻ con oán trách. “Nói gì vậy, sao Tiểu Tuấn lại làm phiền được chứ? Ta đã muốn nhận Tiểu Tuấn làm cháu nuôi, con lại không chịu!”

Dĩ nhiên không được! Cô và Tiểu Tuấn chỉ là người làm của bà, không thể làm như vậy được!

“Phu nhân...” Tang Văn Nhi khổ sở nhìn bà.

“Được được được! Không nói nữa! Để cho nó đi làm bài tập đi!” Bà không ngại nói, sau đó lại cúi đầu xuống nói với Tiểu Tuấn. “Con nhanh đi làm bài tập đi! Buổi tối ăn chúng với bọn ta!”

“Phu nhân...” Sao có thể như vậy được? Tang Tuấn cùng lắm chỉ là con trai của giúp việc nhà bọn họ, sao có thể ăn cơm với chủ nhân đây?

“Đừng nói nữa, ta đã nói rồi, cháu không muốn ăn thì không sao, nhưng đứa bé muốn ăn!” Bà lườm cô một cái.

Tang Văn Nhi cũng hết cách rồi, chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp, dù sao lát nữa không cho Tang Tuấn ra khỏi phòng là được rồi.

2. Chương 2

Thi Gia Phong ôm bạn gái mới dễ thương về nhà, đây là người phụ nữ anh gặp ở San Francisco trước khi về nhà mới quen nhau mấy ngày nhưng Thi Gia Phong vẫn quyết định mang về nhà, cũng không phải vì người phụ nữ này quan trọng, có thể khiến anh xác định, mà là để anh khỏi bị mẹ mình bức hôn.

“Anh yêu, anh thật sự muốn giới thiệu em ẹ anh biết sao?” Nhạc Âm không che giấu được hưng phấn nói.

Khóe miệng Thi Gia Phong giương lên. “Dĩ nhiên! Anh luôn luôn giữ lời.” Chỉ giới thiệu mà thôi, không có dụng ý khác.

Đã bao lâu anh không gặp mẹ? Hình như cũng được mười năm rồi! Thật ra thì anh cũng không muốn trở về, không muốn nhìn thấy người phụ nữ vô cùng chướng mắt đó.

Nhưng đã kéo dài đến bây giờ, không về thì không được, lễ mừng thọ 60 của mẹ, anh nhất định phải trở về, vừa bước vào nhà họ Thi, anh lập tức nhìn thấy mẹ mình đang đứng chờ ở cửa ra vào.

“Mẹ!” Thi Gia Phong cười tiến lên ôm bà Thi.

Bà Thi cũng hài lòng ôm lấy anh, mười năm không gặp, đứa con này còn nhớ bà sao? Khuôn mặt bà tràn ngập nước mắt nói. “Thằng nhóc này, con còn biết đường về sao?”

Thi Gia Phong cười hì hì. “Dĩ nhiên là biết! Mẹ đang ở nhà nhà chờ con mà!”

“Biết là tốt rồi! Lại có thể để cho bà mẹ này đợi mười năm!”

“Được rồi, mẹ, giới thiệu với mẹ, đây là Nhạc Âm.” Thi Gia Phong giới thiệu.

Lúc này bà Thi mới chú ý đến người phụ nữ đi bên cạnh Thi Gia Phong, không ngờ anh lại dẫn một người phụ nữ về nhà, bà nhìn người tên là Nhạc Âm, lớn lên cũng không tệ, nhưng ánh mắt hồ mị lại khiến bà rất không hài lòng.

“Chào bà! Phu nhân!” Nhạc Âm ngọt ngào nói.

“Chào cô!” Sau khi đáp lại một câu, bà Thi lập tức quay đầu kéo Thi Gia Phong vào nhà, muốn nhìn kỹ con trai út của mình một chút.

“Con nói xem, những năm này con ở bên ngoài làm gì? Tại sao lại không chịu về nhà?” Bà Thi chỉ trích.

“Thi Gia Phong tươi cười nói. “Còn không phải vì con muốn xây dựng sự nghiệp sao? Hiện tại có một ít thành tựu, đường nhiên muốn về gặp mẹ rồi!”

“Lời của con vẫn không để mẹ tin tưởng, có phải bên ngoài có nhiều mỹ nữ, cho nên vẫn không chịu về nhà?” Bà Thi vẫn hơi hiểu về công việc ở nước ngoài của Thi Gia Phong, bất kể là sự nghiệp hay đời sống tình cảm, đều vô cùng ‘xuất sắc’! Không ngừng có những bài báo viết về anh, bà có thể không biết không; ‘Mẹ, mẹ xem con trai mẹ là hạng người như vậy sao? Người phụ nữ con thích nhất là mẹ mà!’ Thi Gia Phong dịu dàng nói.

Tang Văn Nhi giúp Tang Tuấn làm bài tập xong vừa đúng lúc đi ra, nhưng Thi Gia Phong đưa lưng về phía Tang Văn Nhi nên vẫn không thấy cô, mà cô cũng không thấy bộ dạng của Thi Gia Phong. diễn

-

Bà Thi nhìn thấy Tang Văn Nhi, vội vàng nói: “Tiểu Tuấn đâu? Đã làm xong bài tập chưa?”

“Vâng! Đã làm xong rồi, thằng nhóc đang ở trong phòng đọc sách!” Tang Văn Nhi trả lời.

Lúc này, thấy Thi Gia Phong quay đầu lại, cô vội vàng chào hỏi anh, nhưng lại phát hiện người đàn ông trước mắt rất quen thuộc.

Tang Văn Nhi kinh ngạc phát hiện, người đàn ông trước mắt không phải là Charles cô gặp ở San Francisco sao? Anh lại là con trai của bà Thi! Khiếp sợ đã không cách nào hình dung tâm trạng Tang Văn Nhi lúc này, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện gặp lại anh ở chỗ này, cô cho là đời này sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa.

Thi Gia Phong nhíu mày, người phụ nữ này là ai? Sao vừa thấy anh lại giống như đang nhìn thấy quỷ vậy?

“Văn Nhi, sao vậy?”

Tang Văn Nhi không biết phải làm sao, nét mặt Thi Gia Phong bây giờ là có ý gì? Chẳng lẽ anh nhận ra cô rồi? Nhưng đã mười năm, lúc đó anh còn uống say, sao có thể nhớ cô được? Vì cô còn tỉnh táo nên mới nhớ anh, dù ấn tượng của cô cũng đã mơ hồ, nhưng đại khái vẫn nhớ rõ diện mạo của anh. d

Tang Văn Nhi làm việc ở đây cũng gần được chín năm, lại chưa từng bước vào phòng của Thi Gia Phong, cũng không biết đây là nhà anh, hơn nữa dù bình thường bà Thi hay xem tạp chí, người trong hình cũng rất giống với đại thiếu gia, nhưng cũng không khiến cô biết được đó là Thi Gia Phong.

Không ngờ, hiện tại anh lại xuất hiện trước mặt cô, cô nên tin rằng Thi Gia Phong không phải người đàn ông đó sao? Rất dễ để nhận ra, cô không có cách nào để lừa gạt bản thân mình, vì anh đúng là người đang ông đó.

“Con... không có gì!” Tang Văn Nhi lúng túng nói.

“Cô ấy là ai vậy?” Thi Gia Phong tò mò hỏi.

Bà Thi mỉm cười nói. “Con bé là người chăm sóc mẹ, nhưng năm này con và anh con đều không có ở đây, đều do con bé chăm sóc mẹ, đi theo mẹ.”

Người giúp việc sao? Thi Gia Phong nhìn người phụ nữ trước mặt một cách cẩn thận, anh không có cảm giác gì quen thuộc với cô, phải nói là chưa từng thấy qua, nhưng những năm này đúng là đã làm phiền cô, mới có thể khiến mẹ anh khỏe mạnh như vậy.

“Mẹ thích con trai con bé nhất, nhưng con bé lại không chịu ẹ nhận nó làm cháu nuôi.” Bà Thi vẫn còn suy tư về vấn đề này.

Thi Gia Phong cười mỉm. “Mẹ muốn có cháu đích tôn, còn không bằng nói anh cả và chị dâu sinh ột đứa, đứa bé nhà người khác sao có thể so với nhà mình được?”

Trước kia, Tang Văn Nhi không đồng ý, vì cô cảm giác mình không thể với cao, nhưng hiện tại mới phát hiện, thì ra Tang Tuấn chính là cháu ruột của bà Thi, lòng cô rối loạn rồi, không biết rốt cuộc mình nên làm gì? Nhìn phản ứng của anh thì có vẻ anh không nhận ra cô, cho nên cô nên tiếp tục giả vờ như không biết, không nói chuyện đứa bé cho anh sao?”

Nhưng Tang Văn Nhi không dám kết luận lung tung, nếu Thi Gia Phong chỉ giả vờ không biết cô thì sao?

“Hai người họ kết hôn lâu như vậy, ngay cả trứng cũng không ấp ra, cộng thêm việc đến bây giờ con cũng chưa kết hôn, điều này có thể trách mẹ không muốn bằng cháu sao?” Bà Thi đau lòng nói, hai đứa con này, không ai có thể khiến bà yên tâm.

Tang Văn Nhi nhìn bà Thi, đột nhiên cũng cảm thấy đau lòng, cô ở bên cạnh bà rất lâu, dĩ nhiên cũng biết khát vọng muốn bằng cháu của bà, nhưng đúng là điều đó rất khó đạt thành.

“Được rồi! Mẹ, mẹ gọi con về không phải chỉ vì nói chuyện này chứ? Mẹ phải biết con không có hứng thú nào với việc đó.” Thi Gia Phong cảm giác sẽ không có ngày anh kết hôn, hôn này mang Nhạc Âm về đây, cũng chỉ làm đáng một chút mà thôi, nhưng anh nhìn ra được, mẹ anh cũng không thích Nhạc Âm.

Bà Thi cũng biết Thi Gia Phong không thích nghe lời mình nói, cho nên cũng ngậm miệng lại không nói.

“Phu Nhan, bữa tối đã chuẩn bị xong, nhưng đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân vẫn chưa về, có nên ăn cơm trước không?” Tang Văn Nhi nhìn vào phòng bếp một chút mới hỏi.

“Không đợi, đến lúc bọn nó sẽ qua?” Bà Thi tức giận, buồn bã đi về phía bàn ăn.

Thi Gia Phong đi tới bên cạnh Tang Văn Nhi. “Anh cả rất ít khi ăn cơm với mẹ sao?”

“Vâng, nhị thiếu gia!” Tang Văn Nhi cúi đầu trả lời.

Thi Gia Phong cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng rất dễ nhận ra mẹ mình không vui, nhưng cũng may, lúc cả nhà chuẩn bị dùng cơm, gia đình Thi Gia Diệp cũng chạy đến.

Tang Văn Nhi chú ý thấy, lúc Thi Gia Phong nhìn thấy hai người này, biết lộ hơi kỳ quái, không giống tính tình cốt nhả vừa rồi, ngược lại có phần lúng túng, tại sao? Vì Thi Gia Diệp và Lương Tiểu Tuyên sao? Tiểu Tuyên? Cô từng nghe qua cái tên này từ miệng anh, mười năm trước, người phụ nữ rất quan trọng với anh là Lương Tiểu Tuyên? Vợ của anh trai anh? Thì ra anh yêu người không nên yêu, mới có thể đau lòng như vậy.

“Gia Phong, đã lâu không gặp!” Lương Tiểu tuyên ngồi bên cạnh chồng mình, mỉm cười hỏi thăm.

“Đúng vậy, chị dâu, chúng ta không gặp nhau cũng gần mười năm rồi.” Thi Gia Phong khôi phục bộ dạng cà lơ phất phơ.

Lương Tiểu Tuyên không phát hiện Thi Gia Phong có gì khác biệt, chỉ mười năm không gặp, quả thật trưởng thành hơn nhiều, hơn nữa cũng có cảm giác có hơi thở của đàn ông.

Thi Gia Diệp nhìn sang người phụ nữ bên cạnh anh. “Vị này là bạn gái em sao? Là nguyên nhân khiến em chịu về nhà? Không phải đã xác định rồi, nên mới đưa vợ tương lai về ẹ xem?”

Thi Gia Phong chỉ cười không nói, Nhạc Âm ngồi bên cạnh anh nghe Thi Gia Diệp nói vậy, mà Thi Gia Phong vẫn không trả lời, quả thật vui vẻ đến chết rồi, không ngờ mình lại có thể leo vào ngôi nhà như vậy.

Tang Văn Nhi bưng các món ăn lên, mặc dù cô không muốn đi tới bên cạnh Thi Gia Phong, rót rượu cho anh, nhưng cuối cùng vẫn phải đi tới, dù sao cô cũng chỉ là người giúp việc.

“Tiểu Tuyền, ngày mai con đi đến bệnh viện với mẹ một chuyến đi!” Bà Thi nói.

Mọi người vội nhìn về phía bà. “Sao vậy? Thân thể mẹ không thoải mái sao?”

Từ lúc bắt đầu, bà Thi vẫn rất bức mình. “Mẹ thấy mẹ bị bệnh tức giận, cổ tức giận trong lòng làm thế nào cũng không thể áp xuống được!”

Ba người lập tức hiểu rõ vấn đề, sau khi nhìn nhau một lúc, cũng im lặng không nói.

“Thôi, trông cậy vào mấy đứa cũng không có ích lợi gì.” Bà cũng không muốn nói gì thêm với mấy đứa trẻ này, quay đầu nói với Tang Văn Nhi. “Tiểu Tuấn đâu? Không phải nói muốn ăn cơm cùng nhau sao? Con đi gọi nó đi.”

Tang Văn Nhi khỏ sở nói. “Đừng mà, phu nhân, nó vẫn còn đang đọc sách, bây giờ cũng không đói, mọi người ăn trước đi.”

Bà Thi lườm cô một cái. “Hiện tại con cũng dám cự tuyệt ta?”

Nghe được câu này, Tang Văn Nhi chỉ có thể nghe lời mang Tang Tuấn ra khỏi phòng, cô không khỏi có chút lo lắng, mặc dù Tang Tuấn rất giống cô, nhưng dù sao nó vẫn là con trai của Thi Gia Phong, cô sợ anh sẽ nhìn ra đầu mối.

Tang Tuấn thấy trên bàn ăn nhiều người, nên cũng không dám đi nhanh lại, nhưng vẫn xấu hổ đi lại bên cạnh bà Thi. “Bà nội!”

“Ngoan! Tiểu Tuấn!” Bà Thi ý bảo con trái ngồi sang bên cạnh, để Tang Tuấn có thể ngồi cạnh mình.

“Mấy đứa không chịu ẹ một đứa cháu trai, vậy mẹ sẽ nhận Tiểu Tuấn làm cháu mẹ.” Trước kia bà Thi cũng từng nói qua, nhưng nói ra điều này trước mặt mọi người, thì vẫn là lần đầu tiên.

Thi Gia Phong và Thi Gia Diệp có chút bận tâm, dù sao đây cũng không phải máu mủ của nhà họ Thi, nếu Tang Văn Nhi ngoài ý muốn khiến mẹ mình vui vẻ, dựa vào điều này để được vào nhà họ thì thật phiền toái.

“Mẹ, như vậy không tốt đâu!” Thi Gia Phong nói. “Đứa nhỏ này không phải là máu mủ của nhà chúng ta, nếu như mẹ muốn đứa nhỏ này ở cùng mẹ thì không sao, nhưng có nhất thiết phải nhận nó là cháu mình không?”

Tang Tuấn đã mười tuổi rồi, dĩ nhiên hiểu được lời mọi người nói, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Thi Gia Phong thì hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi lời anh nói, lại cảm thấy không vui.

Đến Thi Gia Diệp cũng mở miệng khuyên can bà, nhưng bà Thi đã quyết định rõ ràng. “Không cần nói, mẹ đã quyết định, Tiểu Tuấn đã ở cạnh mẹ chín năm rồi, mẹ nhìn nó lớn lên, cũng giống như cháu ruột của mẹ vậy, không ai có thể ngăn cản mẹ, dù sao Văn Nhi cũng không có những người thân khác, ở nhà chúng ta để chăm sóc tốt ẹ cũng được.”

Tang Văn Nhi cảm động, hốc mắt hơi ẩm ướt, rất cảm kích nhìn bà, nếu là bình thường cô sẽ lập tức cự tuyệt, nhưng sau khi cô biết ba đứa bé là Thi Gia Phong, cô không có lý do gì để ngăn cản hai bà cháu được gặp nhau, hưởng hồ bà cũng luôn hi vọng được bông cháu từ rất lâu rồi, vật vả lắm mới hoàn thành được tâm nguyện của bà, cô đương nhiên đồng ý với bà.

“Tiểu Tuấn, cháu muốn làm cháu trai bà không?” Bà Thi hỏi Tang Tuấn đang ăn cơm.

Tang Tuấn nhìn mọi người xung quanh một chút. “Nếu như mọi người không hi vọng, vậy cháu cũng không muốn trở thành cháu của bà, cháu không muốn mọi người gây gổ.”

Bà Thi nghe vậy, cảm thấy đứa nhỏ rất hiểu chuyện. “Được được được! Bà nội không gây gổ với bọn họ, cháu là cháu trai của bà, bà nội quyết định rồi, cháu không thể cự tuyệt.”

Tang Tuấn nhìn về phía Tang Văn Nhi, thật ra thì đối với cậu mà nói, những điều đó cũng không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là Tang Văn Nhi có đồng ý hay không.

“Phu nhân, Tiểu Tuấn sẽ luôn ở bên cạnh người, cũng sẽ gọi người là bà nội, nhưng làm cháu người, cũng không thích hợp.” Tang Văn Nhi không hi vọng mọi người coi cô là người phụ nữ ham hư vinh, cho nên cô nghĩ vẫn nên xuống tay với bà Thi, xem xem có thể cự tuyệt chuyện này không.

“Được rồi, đừng nói nữa, ta đã quyết định!” Bà Thi không nói thêm lời nào, không ngừng gấp đồ ăn cho Tiểu Tuấn.

Mọi người cũng hết cách rồi, đành phải để mặc cho bà muốn làm gì thì làm.

Buổi tối, Tang Tuấn leo lên giường nhỏ, lúc chuẩn bị nghỉ ngơi, vẫn mở to mắt nhìn mẹ mình.

“Sao vậy?” Tang Văn Nhi ngồi xuống cạnh giường, hỏi cậu.

“Mẹ, hôm nay chú Gia Phong về nhà, con cảm thấy thật kỳ quái!” Tang Tuấn ôm hông Tang Văn Nhi nói.

Lòng Tang Văn Nhi chìm xuống, không lẽ Tang Tuấn nhận ra điều gì?

“Tại sao lại thấy kỳ quái?”

Tang Tuấn lắc đầu. “Không biết, dù sao khi con nghe lời chú ấy nói, con lập tức cảm thấy không thoải mái, cảm giác như chú ấy không thích con.”

Cô yên lặng, vuốt cái đầu nhỏ nhắn của cậu. “Không ai không thích con, tất cả mọi người trong nhà họ Thi đều rất thích con.”

“Nhưng con vẫn cảm giác như vậy!” Tang Tuấn muốn mẹ nhìn thẳng vào suy nghĩ của mình.

Cô thở dài. “Tiểu Tuấn thích chú Gia Phong sao? Hay là ghét chú ấy?”

Tang Tuấn suy nghĩ một chút, lại lắc lắc cái đầu nhỏ. “Không ghét, con cảm thấy chú ấy có gì đó rất thân thiết.”

Tay Tang Văn Nhi không tự chủ được run rẩy, đúng rồi! Đương nhiên là có cảm giác thân thiết, dù sao anh ta cũng là ba của Tang Tuấn.

“Được rồi, Tiểu Tuấn, con buồn ngủ không? Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa!”

“Ừm!” Tang Tuấn vốn muốn ngủ nhưng vẫn mở mắt nói. “Vậy con có thể chơi với chú Gia Phong không?”

Dĩ nhiên Tang Văn Nhi không thể ngăn cản được chuyện hai người gặp nhau. “Nếu như chú ấy đồng ý chơi với con.”

“Được! Cảm ơn mẹ! Mẹ ngủ ngon!” Tang Tuấn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Sau khi Tang Văn Nhi hôn lên trán cậu, cũng không đi nghỉ ngơi, ngược lại cô ra khỏi phòng, đi đến phòng bếp.

Chuyện xảy ra hôm nay khiến cô có chút không tiếp thu nổi, năm đó cô nhất thời không đành lòng, khiến mình có một đứa con gần mười tuổi, cô cho rằng mình bị như vậy là quá lắm rồi, nhưng người đàn ông đó lại xuất hiện.

Cô không biết mình nên làm thế nào, nên nói với Thi Gia Phong, đó là con của anh sao? Nhưng cô sợ, chuyện đêm hôm đó, anh hẳn đã quên hết rồi chứ? Nếu không, khi vừa nhìn thấy cô, anh cũng nên nhớ ra rồi, nhưng rất dễ nhìn ra, khi nhìn thấy cô, vẻ mặt anh không hề kinh ngạc, hướng hồ đêm đó anh uống say, sao có thể nhớ rõ chuyện đó được?

Nhưng nếu một ngày cô còn chưa xác định được chuyện đó thì cô vẫn không an tâm! Cô sợ có người cướp bảo bối của cô đi, đó là người thân duy nhất của cô, cô đứng trước tử lạnh, dần dần trở nên trầm tư, đến mức có người xuất hiện sau lưng cũng không biết.

Sau khi Thi Gia Phong và Nhạc Âm kích tình, cảm thấy hơi khát nước, lập tức xuống bếp tìm nước uống, không ngờ vừa bước vào lại thấy Tang Văn Nhi đang đứng ngơ ngác, không biết đang nghĩ gì, anh đi lại vỗ vào bả vai cô, khiến Tang Văn Nhi giật mình.

Tang Văn Nhi hoảng sợ, hồi hồn nhìn người vừa dọa mình, phát hiện là Thi Gia Phong. “Nhị thiếu gia?”

Thi Gia Phong mở tủ lạnh ra, cầm một lon nước nói. “Tại sao mỗi lần cô nhìn thấy cô, vẻ mặt đều hoảng sợ như vậy?”

Tang Văn Nhi cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào, vì đúng là mỗi lần cô nhìn thấy anh, cũng đều bị hù sợ.

Thi Gia Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cảm thấy thật ra người phụ nữ này cũng không tệ lắm, cũng coi như dịu dàng, đó là lý do vì sao mẹ anh thích cô sao?

Anh đến gần cô, cúi đầu nhìn, nhất thời muốn trêu chọc cô. “Có phải vì tôi quá đẹp trai không?”

Khóe miệng Tang Văn Nhi co giật, sao anh lại có thể nói ra lời như vậy?

“Rất xin lỗi, không phải.”

Thi Gia Phong cũng không tiếp tục nữa, ngược lại mở miệng hỏi thăm. “Cô muốn nói chuyện với tôi một chút không?”

Tang Văn Nhi nhìn anh, không hiểu tại sao anh lại đưa ra yêu cầu này, nhưng nhìn thấy Thi Gia Phong đã ngồi trên bàn ăn chờ mình, cô chỉ có thể đi đến.

“Ngồi xuống đi! Hiện tại cô đã tan làm, không phải người giúp việc nhà chúng tôi!” Thi Gia Phong nói trước.

Tang Văn Nhi ngồi xuống, hai tay cầm cốc nước cũng không lên tiếng, chờ anh lên tiếng lần nữa. “Cô ở đây bao lâu rồi? Chồng cô đâu? Tại sao lại chỉ có hai mẹ con các cô?” Thi Gia Phong hỏi thăm, cũng không phải anh muốn nghe chuyện riêng tư của cô, mà là muốn biết lý do cô không phản đối chuyện con trai mình trở thành cháu của mẹ anh.

Tang Văn Nhi nhìn anh hồi lâu mới thốt ra một câu. “Tôi không kết hôn!”

Thi Gia Phong sững sốt một chút, không ngờ cô lại có thể trả lời như vậy.

“Năm đó, một mình tôi mang theo Tiểu Tuấn vừa sinh ra không bao lâu đến bệnh viện khám bệnh, nhưng trong người lại không có đồng nào, không có cách nào để chữa trị cho nó, là bà ấy giúp đỡ tôi, sau đó tôi lại đến nhà này để chăm sóc bà ấy.” Trong lúc nói chuyện, Tang Văn Nhi cũng không mang theo cảm xúc gì quá lớn, hết sức dè dặt tình cảm của mình, không muốn Thi Gia Phong nhìn ra tâm tình thấp thỏm của mình.

Thi Gia Phong đột nhiên như hiểu ra, tại sao người phụ nữ trước mắt lại nhận được nhiều sự yêu thương từ mẹ mình như vậy, trên người cô mang một loại hơi thở khiến người ta đồng tình? Mặc dù thân thể của cô rất đáng thương, nhưng ngoài mặt lại ngụy trang, không dễ dàng cúi đầu trước người khác.

“Xin lỗi, tôi thật sự không cố ý hỏi cô như vậy, tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút mà thôi.” Thi Gia Phong nhận lỗi với cô.

“Không sao, tôi biết các anh đang nghĩ gì, mấy người đều sợ tôi mơ ước tài sản của phu nhân, cho là tôi sẽ dùng con trai mình để

lừa gạt bà! Nếu như mọi người thật sự cảm thấy phiền phức, vậy tôi lập tức mang Tiểu Tuấn rời khỏi đây.” Tang Văn Nhi cũng không muốn trở thành tội nhân.

Thi Gia Phong đột nhiên lắc đầu cười. “Tôi không có ý muốn hai người rời đi, tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút, tại sao mẹ tôi lại che chở ẹ con hai người như vậy mà thôi.”

“Xem cách ăn nói của cô, xuất thân trước kia của cô phải rất trong sạch mới đúng, tại sao lại biến thành như vậy? Vì người đàn ông đó sao?” Không biết vì sao, Thi Gia Phong rất muốn hiểu người phụ nữ trước mắt nhiều hơn một chút, rất muốn biết những chuyện liên quan đến cô.

Tang Văn Nhi chỉ cau mày nhìn anh, tại sao anh lại muốn biết những thứ này?

“Không muốn nói sao?”

“Ừ, anh không nên hỏi nữa.” Tính cách Tang Văn Nhi cũng hơi cứng rắn, nếu không việc bà Thi muốn nhận con trai cô làm cháu trai nhiều năm như vậy, đến bây giờ vẫn không thành công. Tang Văn Nhi hồi tưởng lại tất cả chuyện năm đó, nếu không phải là Thi Gia Phong, có lẽ đến bây giờ cô cũng không thể rời khỏi nơi không có gì tốt đẹp đó.

Thi Gia Phong nhìn bộ dạng như không muốn nói của cô, nhẹ nhàng đụng vào cổ cô. “Ok, vấn đề này đã kết thúc, tôi đã hiểu được một chút, cũng hiểu được suy nghĩ của mẹ tôi, chuyện của Tiểu Tuấn, tôi tán thành không quan tâm tương lai như thế nào, Tiểu Tuấn coi như là người của nhà họ Thi chúng tôi.”

Vấn đề là anh chỉ hiểu lý do tại sao cô ở lại nhà họ Thi mà thôi, mà không phải là con người cô, cô nhất định phải luôn nhắc nhở mình, vậy cũng coi như để Tiểu Tuấn nhận tổ quy tông đi! Nhưng cô vẫn không có cách nào nói cho Tang Tuấn, Thi Gia Phong là ba của nó.

“Vậy.... đến lượt tôi hỏi anh một vấn đề, được không?” Tang Văn Nhi hỏi.

Thi Gia Phong nhíu mày, cô gái nhỏ này muốn hỏi mình vấn đề gì?

“Được, cô hỏi đi!” Thi Gia Phong muốn xem cô muốn hỏi điều gì.

Tang Văn Nhi cũng không xác định được, mình hỏi như vậy, có thể khiến anh tức giận hay không, nhưng nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ của anh hôm nay, có lẽ sẽ không tức giận mới đúng. “Tại sao anh lại ở nước ngoài lâu không về nhà như vậy?”

Thi Gia Phong nhìn cô, không trả lời ngay, thật lâu sau mới nói, “Tại sao lại muốn biết? Là mẹ tôi tò mò vấn đề này, nên muốn cô đến hỏi tôi?”

“Không phải, đây chỉ là điều tự tôi muốn hỏi, dù sao mấy năm qua, tôi ở trong nhà họ Thi này, cũng chưa từng gặp anh.” Nếu như Tang Văn Nhi sớm biết nơi này là nhà anh, có thể cô đã sớm rời đi.

Thi Gia Phong đột nhiên cười, chuyện này có thể chỉ có chính anh biết, sở dĩ anh ở lại San Francisco chỉ vì một người phụ nữ, một người phụ nữ anh không nhớ nổi diện mạo, anh không biết cô là ai, nhưng rất khẳng định hai người từng xảy ra quan hệ, hơn nữa cũng bắt đầu từ ngày đó, anh vẫn không ngừng nhớ cô. “Cô muốn biết nguyên nhân này? Nhưng tôi lại không muốn nói cho cô biết!”

Mặt Tang Văn Nhi không thay đổi nhìn anh một chút rồi cúi đầu xuống, lầm tưởng trong lòng anh vẫn luôn nhớ Lương Tiểu Tuyền, cho nên mới không quay lại đối mặt: “A, tôi biết rồi, vậy tôi có thể hỏi anh những vấn đề khác không?”

Thi Gia Phong nhún vai: “Dĩ nhiên có thể.”

“Tại sao anh lại không kết hôn? Tại sao anh em hai người lại không chịu hoàn thành nguyện vọng của phụ nhân, sinh một cậu nhóc cho bà?” Mặc dù Thi Gia Phong đã có đời sau, nhưng trừ cô ra, không một ai biết điều đó.

Thi Gia Phong vì vấn đề của Tang Văn Nhi mà cười to không ngừng, nhưng vì bây giờ là nửa đêm, anh không thể làm gì khác hơn là đè nén âm lượng.

“Văn Nhi, cô nói xem tại sao những vấn đề của cô luôn là những thứ này? Như vậy rất khó để tôi không cho là cô không hỏi thăm thay mẹ tôi.”

Văn Nhi? Đây là lần đầu tiên cô nghe Thi Gia Phong gọi mình như vậy, trong lòng cô nhất thời dâng lên cảm giác khác thường, nhưng cô vẫn mỉm cười nói. “Nếu như anh không muốn trả lời, vậy thì thôi đi, làm như tôi chưa hỏi gì là được!”

Thi Gia Phong dĩ nhiên không muốn nói, nhưng vẫn tiết lộ một chút tin tức. “Nguyện vọng của mẹ tôi, tôi không cách nào thực hiện, vì tôi sẽ không kết hôn sinh con, tôi không thích trẻ con!”

Một câu nói như vậy, thân thể Tang Văn Nhi run lên, Thi Gia Phong không thích trẻ con? Cho nên anh cũng không thích Tang Tuấn đúng không?

“A” hết sức che giấu nội tâm lo lắng, Tang Văn Nhi giả bộ hồ hững trả lời.

“Khuya lắm rồi, ngủ đi!” Thi Gia Phong duỗi cái lưng mệt mỏi, anh muốn nghỉ ngơi, vừa rồi anh cũng có một chút vận động mạnh với Nhạc Âm.

Trong lòng, Tang Văn Nhi liều chết thuyết phục chính mình, không nên coi trọng lời nói của anh, những thứ đó đều không liên quan đến cô, là chuyện của người khác.

Thi Gia Phong vỗ lên bả vai Tang Văn Nhi. “Ngủ ngon!”

Tang Văn Nhi nhìn theo bóng dáng của anh, cảm thấy anh đúng là một người đàn ông đáng ghét!

3. Chương 3

Sáng sớm, Tang Văn Nhi đã ở trong phòng bếp, chuẩn bị điểm tâm, vì người phụ trách phòng bếp, dì Lý đi thăm người thân, nên cả nhà họ Thi chỉ còn lại một mình Tang Văn Nhi phụ trách các việc vụn vặt lớn nhỏ.

Mỗi sáng sớm, bà Thi sẽ ăn sáng với Tang Tuấn, sau đó tự động nhận nhiệm vụ đưa Tang Tuấn đến trường đi học, thật ra thì Tang Văn Nhi có thể tự mình đưa đi, nhưng bà Thi lại không muốn để cô đi, nói công việc ở nhà bẽ bộn như là để cho cô làm, chẳng lẽ cô muốn trộm lười? Để cho cô chỉ có thể ở nhà.

Trước kia, sau khi hai người ra cửa, công việc của cô chỉ là quét dọn phòng khách một chút, xử lý vài chuyện vụn vặt, nhưng bà Thi vừa ra cửa không bao lâu, Nhạc Âm lại đi xuống.

“Tiểu thư Nhạc Âm, chào buổi sáng!” Tang Văn Nhi cũng kính chào hỏi cô.

“Ừm!” Một tiếng giống như phát ra từ lỗ mũi, Tang Văn Nhi khẽ cau mày.

“Xin hỏi, buổi sáng, tiểu thư muốn ăn cái gì?” Cô vốn chỉ chuẩn bị bữa sáng kiểu Trung, vì bà Thi luôn chỉ ăn bữa sáng Trung Quốc, nhưng nhìn Thi Gia Phong và Nhạc Âm ở nhà, cô cũng chuẩn bị thêm một thực đơn kiểu tây.

“Đương nhiên là kiểu Tây, chẳng lẽ muốn tôi uống sữa đậu nành, bánh tiêu sao?” Bộ dạng Nhạc Âm ghét bỏ.

Tang Văn Nhi lập tức vào bếp chuẩn bị, trong lòng lại nghĩ may mà Thi Gia Phong nói không muốn kết hôn, nếu không cô phải đi mách với cho bà Thi, nếu lấy người phụ nữ này về nhà, người chịu khổ nhất định sẽ là bà.

Tang Văn Nhi chỉ làm mấy cái sandwich đơn giản, chuẩn bị một cốc sữa tươi, nhưng hiển nhiên, Nhạc Âm rất không hài lòng. “Hôm nay tôi không muốn ăn sandwich, muốn ăn chân giò hun khói và trứng.”

Tang Văn Nhi cau mày trở về phòng bếp làm cho cô nàng ăn, người phụ nữ này muốn điều vô giường oai sao? Nhưng thân là người giúp việc, Tang Văn Nhi cũng không có lý do gì để cự tuyệt, chỉ có thể yên lặng chuẩn bị xong chân giò hun khói và Trứng đặt trước mặt Nhạc Âm.

Thật ra, bình thường Nhạc Âm cũng không ăn sáng, nhưng nhìn thấy bà Thi đã dậy, Thi Gia Phong còn đang ngủ, cô lập tức muốn sai bảo một người giúp việc, gia thế của cô không tốt, không có người giúp việc, nên cô muốn thử cảm giác của một thiếu phu nhân một chút, cô nhìn Tang Văn Nhi nói. “Nhưng tôi đột nhiên lại muốn ăn bánh sừng bò!”

Cái gì? Bánh sừng bò?

“Hôm nay tôi không chuẩn bị bánh sừng bò.”

Nhạc Âm trợn to mắt. “Vậy sao còn không đi mua đi?”

Cái gì? Mình chuẩn bị bữa sáng cho cô nàng hai lần còn chưa đủ, bây giờ còn muốn cô lập tức ra ngoài mua? Dù là người có tính khí tốt hơn, cũng không chịu nổi!

“Tiểu thư Nhạc Âm, xin hỏi rốt cuộc hôm nay cô muốn ăn gì?”

“Thái độ này của cô là gì? Cẩn thận tôi nói Gia Phong sa thải cô!” Nhạc Âm cũng không biết tầm quan trọng của Tang Văn Nhi trong căn nhà này, rất tức giận nói ra những lời như vậy.

“Tôi rất khách khí với cô, nhưng cô nhiều lần xoi mói là vì cái gì?” Tang Văn Nhi ở đây chín năm, gặp được bao nhiêu người quyền quý, nhưng vì có bà Thi bảo vệ, cô chưa bao giờ gặp phải người khó phục vụ như vậy, đến Lương Tiểu Tuyền và người nhà họ Thi cũng không vênh mặt sai khiến cô như vậy, cô nàng coi cô là thứ gì chứ?

“Tôi là khách, tôi muốn cô làm gì, cô sẽ phải làm cái đó!” Nhạc Âm nhìn chăm chăm Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi cũng nhìn chăm chăm cô nàng. “Tiểu thư Nhạc Âm, tôi đã nấu bữa sáng cho cô ăn, mà thời gian nấu bữa sáng cho cô, cũng đã tốn của tôi đến một tiếng đồng hồ, trong một tiếng đồng hồ này, cô khiến tôi không thể quét dọn được phòng khách, mất thời gian dọn dẹp phòng, cô nói xem, nếu phu nhân trách tôi, tôi nên nói gì với bà ấy đây?”

Nhạc Âm không phục, Tang Văn Nhi lại có thể lấy bà Thi ra dọa cô? Bây giờ cô còn là khách của nhà này, còn là nữ chủ nhân tương lai. “Cô là người giúp việc, sao lại còn lớn tiếng như thế với chủ nhân? Cô lấy thân phận gì?”

Chủ nhân? Quan trọng là Nhạc Âm là chủ nhân sao?

“Tiểu Thư Nhạc Âm, chủ nhân của tôi là ai, tôi rõ hơn ai hết, cô chỉ là khách mà thôi!”

Bị Tang Văn Nhi nói ngược lại, Nhạc Âm tức giận mặt đỏ bừng, đứng lên mắng to. “Cô biết tôi là khách, cô còn nói chuyện với tôi như vậy? Có phải cô thật sự không muốn ở lại đây nữa?”

“Tiểu thư Nhạc Âm, bữa sáng của cô, tôi đã chuẩn bị xong, bây giờ tôi còn bận chuyện khác, hi vọng cô không trách!” Tang Văn Nhi nói xong, lập tức rời đi.

Mà Thi Gia Phong ở tầng hai, lại nghe được rất rõ ràng cuộc nói chuyện của hai người, cũng hiểu Tang Văn Nhi không phải con người nhu nhược, khi gặp đối thủ, gái trên toàn thân sẽ dựng lên, nhưng lá gan của cô cũng quá lớn rồi! Nếu bọn họ vì Nhạc Âm là khách mà nói giúp cho cô nàng, Tang Văn Nhi thật sự có thể bị đuổi ra khỏi cửa, nhưng rất dễ để nhận ra, cô không sợ, là vì cảm thấy mẹ anh là chỗ dựa cho cô sao?

Thi Gia Phong quay lại chuyện đầu tiên, lại muốn biết rõ, đến cùng là có chuyện gì xảy ra với người giúp việc này !

Tang Văn Nhi gây gổ với Nhạc Âm, ngày hôm sau, Thi Gia Phong lập tức chia tay với cô nàng, lý do là không tôn trọng người nhà anh, Nhạc Âm vốn không hiểu, Thi Gia Phong cũng rất kiên nhẫn giải thích, Tang Văn Nhi chính là người nhà của họ, cho nên cô nàng bắt nạt Tang Văn Nhi, cũng chính là coi thường nhà họ Thi, nhưng Nhạc Âm lại không thể tiếp nhận kết quả này, có điều chỉ một khoản tiền chia tay, cũng khiến cô dễ dàng tự động bỏ qua.

Người vui vẻ nhất tất nhiên chính là bà Thi rồi, bà đã sớm không thích cô nàng tên là Nhạc Âm đó, Thi Gia Phong còn nói với bà chuyện Tang Văn Nhi và Nhạc Âm gây gổ, khiến cho bà cảm thấy người phụ nữ đó sớm rời đi là tốt hơn, tránh cho việc cuối cùng lại gây sóng gió cho ngôi nhà này.

“Gia Phong, mẹ vẫn luôn thương yêu Văn Nhi như con gái của mình, cho nên con cũng có thể coi là anh trai con bé, phải nhớ quan tâm nó biết không? Không được để nó bị người khác bắt nạt!” Bà Thi luôn không có con gái, mặc dù Tang Văn Nhi không phải con ruột của bà, nhưng những năm này bà vẫn luôn cưng chiều cô, bà Thi luôn rất đau lòng với chuyện của cô, cho nên bà tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào bắt nạt Tang Văn Nhi, dù là con trai ruột của mình cũng không được.

“Biết, con biết mẹ vẫn luôn rất yêu thương Văn Nhi, cho nên khi biết Văn Nhi bị bắt nạt, con lập tức chia tay với Nhạc Âm, làm như vậy còn chưa đủ sao?” Thi Gia Phong nghiêm túc gật đầu, thật ra anh nói như vậy, cũng chỉ nửa thật nửa giả.

Anh không có tình cảm với Nhạc Âm, chỉ là hai người ham vui mà thôi, nhưng mà khi phát hiện cô nàng muốn ngồi vào vị trí thiếu phu nhân thì anh biết đây là lúc nên kết thúc rồi.

Hôm nay không có việc gì phải làm, chuyện đại thọ 60 của mẹ, tất nhiên có Thi Gia Diệp xử lý, cho nên Thi Gia Phong rảnh rang ngồi ở nhà, thấy Tang Văn Nhi muốn ra cửa, anh lập tức hỏi cô muốn đi đâu.

“Siêu thị.”

Nghe được câu trả lời của Tang Văn Nhi, Thi Gia Phong lập tức đứng lên. “Tôi cũng đi!”

Anh cũng đi? Đi làm gì?

“Tại sao?”

“Tôi buồn chán chứ sao? Thời gian đợi ở nhà quá nhiều, rất buồn bức, tôi đi siêu thị cũng có thể mang đồ giúp cô.” Thi Gia Phong lấy lòng.

Vừa lúc bà Thi đi ra khỏi phòng, nghe được cuộc nói chuyện của hai người, lập tức nói. “Đúng vậy! Văn Nhi, để Gia Phong đi cùng đi! Xem nó thích ăn cái gì thì mua, nếu không cả ngày con sẽ phải vất óc suy tính vì nó!”

Bà Thi đã lên tiếng, Tang Văn Nhi chỉ có thể đồng ý.

Hai người lái xe đến một siêu thị cách đó không xa, nếu là bình thường, cô nhất định sẽ đi bộ, sau đó tự mình xách đồ về, nhưng hôm nay có người hỗ trợ, mặc dù người đó là Thi Gia Phong.

Tang Văn Nhi đi thẳng đến khu vực bán đồ ăn tươi sống, chuẩn bị chọn lựa những món ăn mới mẻ, Thi Gia Phong chưa từng vào trong siêu thị, luôn rất tò mò với mọi thứ bên trong, nhìn Tang Văn Nhi thành thực chọn rau dưa.

“Anh thích ăn cái gì?” Tang Văn Nhi hỏi anh.

“Làm ơn đi, Văn Nhi, không phải cô nên đối tốt với tôi một chút sao? Ngày đó, tôi nghe được cô gây gổ với Nhạc Âm, tôi lập tức đuổi Nhạc Âm đi, cô nói xem, tôi đối xử với cô có tốt không?” Thi Gia Phong khoác tay lên vai cô nói.

Động tác này khiến Tang Văn Nhi không quen, vùng ra, nhưng Thi Gia Phong cũng không buông cô, anh đột nhiên nói bậy bạ gì đó? Đừng tưởng cô không biết lý do anh đuổi người. “Thôi đi! Nếu như không phải anh chơi chán người ta, anh sẽ lấy chuyện tôi gây gổ với cô nàng làm lý do để chia tay cô ấy à?”

Thi Gia Phong nhíu mày, cô gái nhỏ này còn rất thông minh, nhưng càng thông minh, anh lại càng muốn chinh phục. “Không nên nói như vậy, tôi cũng muốn làm như mẹ nói, đối xử tốt với cô như đối với em gái ruột của mình! Cô bị người khác bắt nạt, tôi đương nhiên muốn giúp đỡ!”

Tang Văn Nhi không muốn làm cái gì mà em gái của anh, với lại căn bản hai người cũng không thích hợp làm anh em.

“Văn Nhi, tôi nói sao cô lại khách sáo như vậy? Hôm nay, em muốn ăn cái gì, anh của em sẽ mua cho.” Thi Gia Phong hào phóng nói.

Trên mặt Tang Văn Nhi nhất thời hiện ba vạch đen, cô mua thức ăn dùng tiền hay tiền của anh, còn không phải đều dùng tiền của nhà họ Thi sao?

“Chính anh tự đi chơi đi, chờ tôi mua xong thức ăn sẽ gọi cho anh.” Tang Văn Nhi luôn thích tự đi dạo một mình, hiện tại anh đến gần cô, chỉ một bước cũng khiến cô rối loạn, cô không muốn anh tiếp tục đến gần.

“Đừng xa lánh tôi như vậy! Không phải mẹ nói tôi muốn ăn cái gì, thì mua cái đó sao? Vậy tôi muốn mua cái đó!” Thi Gia Phong không thích Tang Văn Nhi cố ý xa lánh mình, dù thời gian hai người chung đụng không dài, nhưng nếu mẹ muốn anh chăm sóc cô, anh sẽ làm được, dù sao thời gian anh ở lại nơi này cũng không nhiều.

“Vậy anh đi sang bên đó mua đi!” Tang Văn Nhi không chịu nổi sự đáng ghét của anh, trực tiếp hô lên, nhưng sau khi hét xong, cô lại lập tức mắng mình sao lại không nhận xuống, lại có thể thốt lên như vậy.

Thi Gia Phong nhìn Tang Văn Nhi, gan của người phụ nữ này thật là lớn, lại dám hét lên với anh, cô là ngại thời gian mình ở nhà họ Thi quá dài sao?

“Cô thích gì?” Thi Gia Phong không giận, hỏi ngược lại.

Tang Văn Nhi cau mày nhìn anh, sao da mặt của anh lại dày như vậy? Nếu thế nào cũng không chịu đi. “Tôi không thích gì cả, phiền nhị thiếu gia rời khỏi đây một chút, đừng ảnh hưởng đến việc chọn thức ăn của tôi.”

Mặt Thi Gia Phong sấp lại gần gò má của cô, cô bị dọa sợ lui về sau mấy bước. “Anh làm gì vậy?”

“Cô xác định không thích cái gì?” Không biết vì sao, anh đột nhiên muốn trêu chọc cô, cảm thấy nét mặt của cô rất tốt để trêu chọc, cô luôn tránh anh như thấy rắn, nhưng anh lại không muốn cô được như nguyên.

“Chẳng lẽ cô lại không thích tôi sao?” Da mặt Thi Gia Phong vô cùng dày, nhưng để đối phó với phụ nữ thì chỉ có thể sử dụng chiêu thức này.

Tang Văn Nhi bị anh chọc giận, mặt đỏ bừng, cô thừa nhận cô hơi thích anh, nhưng đó đã là chuyện của mười năm trước rồi, cô không tin chuyện mười năm trước vừa thấy đã yêu, mười năm sau tình cảm đó vẫn còn tồn tại, nhiều nhất cô chỉ cảm thấy biết ơn mà thôi!

“Nhị thiếu gia! Nếu như anh còn mè nheo như vậy, tôi không mua được đồ ăn, phu nhân sẽ nói tôi không tận chức.” Tang Văn Nhi cố gắng kéo dài khoảng cách hai người ra một chút.

Nhưng Thi Gia Phong lại giống như đang chơi, không chịu rời khỏi, mà còn tiến lại gần hơn, chớp mũi hai người thiếu chút nữa là đụng vào nhau, mà phía sau Tang Văn Nhi là giá hàng rồi, cô không thể né tránh được.

“Nhưng tôi lại cảm thấy mẹ tôi nhất định sẽ không mắng cô, mẹ tôi rất thích mẹ của cháu trai bà.”

Hơi thở nóng cháy của anh khi nói chuyện, hoàn toàn phun lên gò má của Tang Văn Nhi, khiến mặt cô đỏ hồng, không có cách nào để giảm nhiệt xuống.

“Được rồi! Nếu như anh không ngại đứng vậy sẽ bị đau thắt lưng, vậy anh cứ tiếp tục đứng đi!” Sau lưng cô là giá hàng, cô không lo không có gì chống đỡ, nhưng thân thể anh cao hơn cô, phải hạ thấp xuống để nhìn cô, đoán chừng không lâu nữa sẽ cảm thấy mệt.

Thi Gia Phong không phủ định nhìn cô, thật ra anh đã sớm mệt, nhưng vẫn muốn gượng chống đỡ, vì anh còn lời chưa nói hết!

“Văn Nhi, có người nói qua chưa, lông mi cô rất dài, mới nhìn rất giống baby?” Anh thường dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ phụ nữ, không đến năm phút, những người phụ nữ đó sẽ dần dao động, anh xác định, Tang Văn Nhi nhất định không trụ nổi qua năm phút! Anh không tin cô sẽ không nhìn thấy lực hấp dẫn của mình.

Nhưng lòng Tang Văn Nhi giống như đang mặc áo chống đạn, không có phản ứng gì với lời ngon tiếng ngọt của anh. “Không có.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, thật ra thì khuôn mặt của cô rất xinh đẹp, tại sao lại không tìm người đàn ông cùng cô Lại làm giúp việc ở nhà chúng tôi? Nếu không, ở chung một chỗ với tôi thì sao?” Những lời này tuyệt đối là cố ý, nhất định không xuất phát từ trong lòng, anh chỉ muốn nhìn Tang Văn Nhi phản ứng một chút mà thôi, nhưng hiển nhiên, kịch hay Thi Gia Phong muốn xem, hoàn toàn bị Tang Văn Nhi phá hỏng.

“Ha ha!” Tang Văn Nhi cười lạnh. “Tôi cảm thấy thiếu gia vừa chia tay phụ nữ nên cảm thấy trống trải rồi? Anh có thể đi tìm người khác? Tôi đây chỉ là một bông hoa nhỏ, không thể lọt vào cặp mắt của anh, phiền anh tránh ra!”

Cô thừa dịp Thi Gia Phong còn đang sững sốt, đẩy anh ra, thành công thoát khỏi vòng vây của anh, thật ra thì, nói Tang Văn Nhi không động là không thể nào, lời anh nói rất nhiều người phụ nữ đã nghe qua, nhưng hiện tại anh nói với cô, sao cô có thể hoàn toàn không động lòng?

Nhưng Tang Văn Nhi vẫn gượng gượng chống lại được, vì Thi Gia Phong không phải là người cô có thể trêu chọc, năm đó phóng túng một lần, đã tạo thành quá nhiều sai lầm, nếu hiện tại, cô thả trái tim mình tự do thêm một lần nữa, vậy sau này sẽ càng khó chịu hơn, cho nên cô chỉ có thể kiềm chế, làm như không nghe được lời anh nói.

Mà Thi Gia Phong lại không ngờ, Tang Văn Nhi không có chút phản ứng nào với lời nói của mình, ngoại trừ việc mặt cô đỏ ra, cô hoàn toàn lạnh lùng với lời nói của anh, hoàn toàn không động lòng, chẳng lẽ lực hấp dẫn của anh suy giảm rồi sao? Không thể nào!

“Này, Tang Văn Nhi, cô nói rõ ràng cho tôi, tại sao cô có thể không bị ảnh hưởng bởi tôi vậy?” Thi Gia Phong đi theo phía sau cô hỏi.

Tang Văn Nhi rất bất đắc dĩ nói: “Nhị thiếu gia, anh có thể trêu chọc tôi, nhưng những lời nói đó thật sự không có tác dụng gì với tôi, nói gì thì nói tôi vẫn là mẹ của một đứa nhóc chín tuổi, anh cho rằng tôi sẽ dễ dàng tin vào lời nói của anh sao?”

Thi Gia Phong ngừng lại, quả nhiên phụ nữ có kinh nghiệm sẽ khó lừa gạt hơn, cho nên anh ngàn vạn lần không nên trêu chọc phụ nữ đã có chồng.

Thi Gia Phong không chịu nổi cô đơn, lập tức hẹn bạn bè đi bar uống rượu.

Bạn tốt Cung Tề Nhân anh nhìn dáng vẻ không được bình thường của anh. “Gần đây sao vậy? Có phải không quen về đây?”

Một người bạn tốt khác Lê Tường Dương nở một nụ cười dễ thương. “Mình cũng nghĩ vậy, nơi này kém hơn San Francisco nhiều.”

Thi Gia Phong cũng không phải vì không quen, trong lòng lại giống như có gì đó không thoải mái, cảm giác như phải biết một ít chuyện, nhưng lại không biết phải biết cái gì.

“Mình không có suy nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa mình về đây cũng không phải không có chuyện để làm, sao lại không quen? Nơi này là nhà mình.” Thi Gia Phong uống một ly rượu.

Cung Tề Nhân và Lê Tường Dương nhìn nhau, cũng không vạch trần Thi Gia Phong, họ sao lại không biết lòng anh đau, những năm này anh đều đau lòng vì một người phụ nữ, bọn họ ở San Francisco nhưng cũng biết anh bị tổn thương vì một cuộc tình, sau đó anh lập tức biến thành như bây giờ, mặc dù hai người không ngừng giới thiệu phụ nữ cho anh, mặc dù xin lỗi Thi Gia Phong vốn là một người chung tình, nhưng hai người cũng không có biện pháp, chỉ có làm như vậy, một người đàn ông mới thoát khỏi tình trạng thất tình.

“Gần đây cậu có thể làm gì? Sẽ không phải cả ngày ở nhà chuẩn bị lễ mừng thọ ẹ mình đến nhàm chán đó chứ?” Cung Tề Nhân hỏi thăm.

Nhìn vẻ mặt của đám bạn thân, nhất định lại cho rằng mình vẫn chưa bỏ được chuyện đồ xuống, thực ra Thi Gia Phong anh đã buông chuyện đó xuống từ lâu, nhưng khi nhìn thấy bọn họ, vẫn cảm thấy không thoải mái, mặc dù sau đó hai người thay anh dọn dẹp tàn cuộc, hơn nữa những người phụ nữ đó cũng không phát hiện ra, tâm trạng anh quả thật cũng có tốt hơn, nhưng anh vẫn rất tức giận với cách thức chữa thương này của bọn họ.

Thi Gia Phong nở nụ cười trần đầy thâm ý. “Dĩ nhiên không phải, mình chỉ phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”

Một câu nói lập tức khơi dậy lòng kiêu kỳ của hai người. “Cái gì thú vị?”

“Nhà mình có một người giúp việc!”

“Người giúp việc? Nữ? Không phải cậu có hứng thú với người phụ nữ đó chứ?” Lê Tường Dương hoài nghi hỏi.

Dĩ nhiên không phải! Anh chỉ cảm thấy Tang Văn Nhi rất thú vị, nhưng cũng không có hứng thú với cô, trong lòng, Thi Gia Phong trịnh trọng nói.

“Không phải, mình chỉ cảm thấy thú vị, là vì mẹ mình rất yêu thích cô ấy, đặc biệt là con trai của cô ấy.”

“Trời ạ! Còn có một đứa con trai, cậu đừng nói với mình, mẹ cậu muốn giới thiệu người đó cho cậu?” Cung Tề Nhân thiếu chút nữa thì phun hết rượu ra ngoài.

Thi Gia Phong lờm hai người, đã nói chuyện này không liên quan, hai người này nghe không hiểu sao?

“Bọn mình không thể nào ở cùng nhau, mình chỉ cảm thấy cô ấy rất thú vị mà thôi, bất kể mình trêu chọc cô gái này thế nào, cô ấy đều lạnh lùng, đây mới là chuyện khiến mình cảm thấy thú vị.”

Người ta không để ý tới anh, anh đã cảm thấy thú vị? Nhưng người phụ nữ như vậy đúng là rất ít, rất khó có người phụ nữ nào không động lòng với Thi Gia Phong.

“Có thể vì cậu là thiếu gia, nên mới như vậy không?” Lê Tường Dương không muốn nghĩ nhiều. Bây giờ ai lại không muốn tiếp cận nhà giàu? Mình cảm thấy cô ta là giả vờ tha để bắt thật, thật ra thì trong lòng, cô ta thích cậu rất nhiều!”

Cung Tề Nhân lại không tin. “Cậu cảm thấy có khả năng sao?”

Thi Gia Phong nghe được, toàn thân cũng nổi da gà, mặc dù Tang Văn Nhi thật sự rất đáng yêu, nhưng vừa nghĩ đến việc cô suy tính việc giả vờ tha bắt thật, anh đã cảm thấy không thoải mái.

“Được rồi, cô ấy hẳn không phải là người như vậy, hơn nữa nhìn bộ dạng của cô ấy, là thật sự không thích mình!” Lời nói của bạn tốt khiến anh cảm thấy kỳ quái, bình thường Tang Văn Nhi luôn cố ý lẩn tránh anh, bộ dạng như không hề thích anh!

“Mình cũng không biết, nhưng mặc kệ có hay không, mình cũng rất tò mò đó là kiểu người phụ nữ nào, cậu gọi cô ta ra đây xem?” Cung Tề Nhân rất khó có thể thấy, một người phụ nữ khiến Thi Gia Phong sinh ra cảm giác khác biệt, cho nên anh rất tò mò.

Thi Gia Phong cũng không nguyên ý. “Hiện tại có lẽ cô ấy đang dỗ con mình ngủ, sẽ không ra được.”

“Cậu là chủ nhân, nào có chuyện cậu gọi cô ta lại không ra?” Cung Tề Nhân cầm lấy điện thoại của anh, mở danh bạ của anh lục.

Thi Gia Phong đoạt lại điện thoại từ trên tay anh chàng, thật ra thì gọi điện thoại cho Tang Văn Nhi ra ngoài uống rượu cũng không có gì, nhưng anh chỉ sợ cô không nể mặt. “Cô ấy sẽ không muốn xuất hiện.”

“Cái này còn không đơn giản sao, cậu chỉ cần nói cậu uống say rồi, muốn cô ta đến chỗ, cô ta còn không đến.” Lê Tường Dương nêu ý kiến.

Thi Gia Phong suy nghĩ một chút, Tang Văn Nhi đi ra ngoài một lát cũng tốt, để bạn tốt biết chỗ thú vị của cô, nhưng lại suy nghĩ kỹ càng, thật ra thì cô cũng không thật sự thú vị, anh chỉ cảm thấy cô đặc biệt mà thôi, chưa từng có người phụ nữ nào lại luôn làm như không thấy anh, dĩ nhiên, trừ người phụ nữ đã từng làm tổn thương anh, lại không biết chút chuyện gì.

“Được rồi! Nhưng người quyết định sau cùng là cô ấy, mình không muốn ép buộc cô ấy.” Cuối cùng, Thi Gia Phong cũng chịu gọi điện cho Tang Văn Nhi.

Đầu bên kia, Tang Văn Nhi vừa dỗ Tang Tuấn ngủ, còn mình thì chuẩn bị đi nghỉ ngơi, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Thi Gia Phong.

“Nhị thiếu gia.” Giọng nói của cô có chút lười biếng, có thể là liên quan đến việc vừa này cô nhỏ nhẹ khuyên Tang Tuấn ngủ.

“Văn Nhi, cô còn chưa ngủ sao? Tôi đang ở bar, uống say, cô đến đưa tôi về!” Thi Gia Phong dứt khoát nói.

Tang Văn Nhi không ngờ Thi Gia Phong lại gọi điện thoại ình, hơn nữa còn muốn cô đến quán bar đón? Nhưng nghe giọng nói của anh cũng không giống như uống say, không phải anh đang gạt cô chứ?

“Nhị thiếu gia, bây giờ đã rất khuya, tôi không đi được, ngoài cửa có taxi, anh ngồi taxi về đi!” Tang Văn Nhi nghiêm túc cự tuyệt.

Vì Cung Tề Nhân mạnh mẽ yêu cầu nhấn loa ngoài điện thoại, chỉ nên hai người họ cũng nghe được người giúp việc của vị thiếu gia này, nói chuyện với Thi Gia Phong như thế nào, mặc dù hai người cảm thấy rất buồn cười, nhưng vẫn nhin được, họ chỉ sợ bị Tang Văn Nhi đoán ra.

Thi Gia Phong vốn biết cô sẽ nói chuyện không lễ phép với mình như vậy, thế nhưng trước mặt bạn tốt, anh vẫn cảm thấy mất mặt, vốn muốn nói với cô không muốn cũng không miễn cưỡng, nhưng hiện tại anh muốn cô phải xuất hiện.

“Không được, xe tôi vẫn ở đây! Xe của tôi có số lượng hạn chế trên thế giới, muốn tôi ném nó ở đây một buổi tối, tôi không làm được! Cô phải tới đón tôi.”

Tang Văn Nhi vẫn kiên quyết nói. “Không đi, nếu như anh muốn lái xe mình về đây, vậy phiền anh nhớ người khác mở giùm mình cửa xe.”

Cung Tề Nhân và Lê Tường Dương đã nhin đến mức đau bụng, lời nói của vị tiểu thư này, thật khiến hai người mở rộng tâm mắt, điều này càng khiến Thi Gia Phong mất mặt mũi, anh không nén được giận, cô gái nhỏ này, thật sự cho rằng mình có mẹ anh làm chỗ dựa, dám nói lớn tiếng với anh sao?

“Không được! Cô lập tức lái xe đến đây cho tôi, xe của tôi là bảo bối, tại sao lại có thể để người ngoài mở?”

Vậy cô không phải người ngoài sao? Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng giữa hai người thật sự là người xa lạ, thật ra tang Văn Nhi có thể không cần cự tuyệt, trực tiếp đi đến quầy rượu, nhưng cô muốn phòng ngừa, không để cho trái tim mình đắm chìm, cho nên cô luôn cố gắng kiềm chế.

“Bạn bè của anh đâu? Nói bạn bè anh đưa anh về đi! Tôi mệt rồi, nhị thiếu gia, anh tự mình về nhà đi!”

Thi Gia Phong thiếu chút nữa bị Tang Văn Nhi làm cho tức chết, đã nói nhiều như vậy, cô vẫn không chịu tới?

“Tôi mặc kệ, cô lập tức tới đây cho tôi, ở đây chỉ có một mình tôi, chẳng lẽ cô muốn nhìn thấy nhị thiếu gia nhà mình bị người ta phanh thây ở chỗ này sao?”

Anh đang nói gì vậy? Có chuyện nghiêm trọng như vậy sao? Mặc dù Tang Văn Nhi không tin, nhưng lại phát hiện đối phương đã cúp điện thoại, bộ dạng muốn cô phải đi, ai, thôi đi, thật sự có thể không đi sao? Ai bảo cô là người giúp việc, còn anh là chủ nhân!

4. Chương 4

Khi Tang Văn Nhi lái xe tới quầy rượu, cô lập tức hối hận, vì cô thấy được Thi Gia Phong đang vẫy tay với mình, bên cạnh rõ ràng có hai người đàn ông đang đứng xem kịch hay, cô xoay người lập tức muốn rời đi, nhưng Thi Gia Phong đã chạy đến kéo cô quay trở lại.

“Tên lừa gạt, anh lừa tôi đến đây để làm gì? Muốn nhục nhã tôi sao?” Tang Văn Nhi tức giận nói, rốt cuộc anh muốn làm gì? Trả thù những lời nói hôm nay cô nói với anh sao?

“Dĩ nhiên không phải! Tôi thấy cô còn trẻ như vậy, cả ngày chỉ có thể ở nhà với một bà già và một đứa trẻ, thật đáng tiếc, mới để cho cô ra ngoài hít thở không khí một chút.” Anh tốt bụng như vậy, lại bị coi thành chuyện gì to tát.

Tang Văn Nhi có chút bận tâm, cô thật sự không thích hợp với nơi như vậy, đã lâu cô không vào quán bar rồi.

Khi Thi Gia Phong kéo Tang Văn Nhi đi vào lần nữa, Lê Tường Dương và Cung Tề Nhân đều cùng cầm một ly rượu nhìn hai người, muốn nói gì đó, nhưng lại không tiện chen miệng vào.

“Chào, cô tên là gì?” Lê tường Dương nhìn Cung Tề Nhân không nói lời nào, lập tức chủ động mở miệng.

Tang Văn Nhi nhìn hai người, nghĩ tới bọn họ cũng phải là những thiếu gia nhiều tiền, bọn họ biết cô là người giúp việc nhà họ Thi, sao còn bắt chuyện với cô?

“Tang Văn Nhi!”

“Tên cũng không tệ, bộ dạng của cô cũng rất đẹp mắt.” Từ trước tới nay, Cung Tề Nhân đều khen ngợi phụ nữ mà không cần lý do.

Qua lời giới thiệu của Thi Gia Phong, cô cũng biết hai người này là ai, nhưng cũng không thích bọn họ, vì hai người này cũng giống như Thi Gia Phong, đều là những tên trắng hoa, không biết trên danh sách của họ đã có bao nhiêu người phụ nữ rồi, vừa nghĩ đến cô đã cảm thấy ghê tởm.

Tang Văn Nhi không nhịn được nói. “Nếu anh không say, vậy tôi có thể về được không?”

“Không được! Cô về rồi, bọn tôi say lại phải gọi cô ra đây một lần nữa thì sao?” Thi Gia Phong mới không chịu thả cô đi, anh còn chưa chơi đủ!

Tang Văn Nhi tức giận ăn đồ nhắm trên bàn, cũng không quan tâm bọn họ nói cái gì.

Cung Tề Nhân ra hiệu bằng mắt với Lê Tường Dương, hai người bắt đầu hành động, Lê Tường Dương rót một ly rượu cho Tang Văn Nhi.

“Văn Nhi, chúng tôi còn chưa uống rượu với cô! Hôm nay chúng ta cùng nhau uống một cốc, thế nào?” Lê Tường Dương bày ra nụ cười tươi như ánh mắt trời, nhìn qua vô cùng ngay thơ, cho nên anh tuyệt đối có tự tin, có thể dụ dỗ Tang Văn Nhi uống hết ly rượu này.

Tang Văn Nhi nhìn ánh mắt của ba người đàn ông xung quanh, cảm giác rất lạ, bọn họ gọi cho cô, không phải là muốn chinh cô chứ? Chẳng lẽ trong rượu này có thứ gì đó?

“Lê thiếu gia, tôi không uống, lát nữa tôi còn phải đưa nhị thiếu gia trở về, nếu như tôi uống say, vậy sao tôi có thể đưa anh ấy về nhà đây?” Tang Văn Nhi ném vấn đề này về phía Thi Gia Phong.

Thi Gia Phong bị hai người bạn của mình trừng mắt, lập tức nói. “Cô uống đi! Uống một cốc thì sẽ không say.”

“Được, tôi có thể uống... nhưng tôi lại không thể lái xe, uống xong thì tôi đi trước, có thể không?” Tang Văn Nhi cũng không phải đồ ngốc, nói cô uống thì cô phải uống sao?

Hiện tại, Lê Tường Dương và Cung Tề Nhân đã biết lý do vì sao Tang Văn Nhi lại thú vị, mọi người gặp nhau chưa đến một tiếng đồng hồ, lại không chiếm được tiện nghi nào của cô, hai người cười uống xong rượu của mình, lúc này Thi Gia Phong gặp được đối thủ rồi.

Thi Gia Phong cũng không để ý nhiều, dù sao từ khi anh nhìn thấy cô, cô cũng phải là người nghe theo sắp xếp của người khác.

“Văn Nhi, cô thích ăn cái gì thì chọn đi, tôi thấy cô rất gầy, có phải vì không thích ăn nhiều không?” Thi Gia Phong dò hỏi.

Thật ra thì Tang Văn Nhi cũng không phải không thích ăn nhiều, chỉ là vì cô luôn phải chăm sóc cho Tang Tuấn, cho nên mới không thể mập được. “Không cần, tôi ăn những thứ này là được, xin hỏi, nhị thiếu gia, lúc nào anh mới về?”

Thi Gia Phong nhíu mày. “Chúng ta đi nhảy đi!”

“Không đi, tôi hồi rớt cuộc khi nào anh mới chịu trở về?” Tang Văn Nhi tức giận nói.

Anh cợt nhả. “Sớm thôi. Chờ lát nữa tôi uống rượu say là có thể về rồi.”

Tang Văn Nhi cắn môi dưới, nghĩ tới nếu như mình là một tỷ nữ cổ đại, nhật định còn khổ hơn bây giờ, cô chỉ có thể hít sâu, an ủi mình, không ngờ đợi một chút, đã đến hai giờ sáng, Tang Văn Nhi ngủ trên ghế sofa, mà Cung Tề Nhân và Lê Tường Dương cũng đã rời đi, để lại Thi Gia Phong ngồi một mình trên ghế sofa.

Thi Gia Phong nhìn Tang Văn Nhi, không ngừng gật đầu, có lẽ cô ngủ cũng không được yên ổn, nhưng ai bảo do cô không chịu nể mặt anh? Thật ra thì bộ dạng cô rất đẹp, mặc dù đã sinh một đứa con, nhưng làn da vẫn rất trắng, giống như một cô nữ sinh hai mươi tuổi.

Anh biết tại sao nay mình khiến cô không được nghỉ ngơi tốt, nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, cho nên anh cố ý giả vờ như mình đã uống đến say, nghiêng người dựa vào cô, lấy tay đặt vào người cô. “Văn... Văn Nhi... về nhà thôi...”

Trên người Tang Văn Nhi có mùi thơm của sữa tắm, không ngờ trong quán bar bẩn thỉu như vậy, anh vẫn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên cơ thể cô.

Lúc này Tang Văn Nhi đã tỉnh táo lại, nhìn quán bar đã không còn vị khách nào, muốn đẩy Thi Gia Phong ra, nhưng anh lại tự động dựa lên người cô, xem ra anh thật sự say rồi. “Rượu không mất tiền hả? Sao lại cứ thích uống như vậy?” Tang Văn Nhi cau mày, tức giận khê nguyên rửa.

Thi Gia Phong khê cười trộm trong lòng, mặc kệ có mất tiền hay không, rượu điên nhất định là giả bộ.

Tang Văn Nhi đỡ thân thể như bùn của Thi Gia Phong lên, mới phát hiện anh nặng như một con trâu, sao lại không nặng như năm đó chứ? Hơn nữa, năm đó, hình như bắp thịt của anh cũng không bền chắc như vậy?

“Cái người này, mấy năm nay ăn gì rồi hả? Sao lại trở nên nặng như vậy?” Cô không tự chủ thốt ra khỏi miệng.

Sau khi nghe xong, mặc dù Thi Gia Phong cảm thấy câu nói của cô có chút kỳ quái, nhưng cũng không tính hỏi cô, chỉ thoáng thả lỏng một chút, để cô không cảm thấy mệt.

Tang Văn Nhi lái xe về nhà, đỡ Thi Gia Phong về phòng của anh, ném lên giường, không ngừng thở hổn hển. “Thi Gia Phong, lần sau anh có kêu tôi ra ngoài nữa, có đánh chết tôi cũng không đi, đúng là mệt chết tôi!” Tang Văn Nhi vừa trách móc, vừa cởi giày của anh xuống, kéo chăn đắp lên người anh, bây giờ là mùa đông, dù cô muốn chinh anh, cũng không muốn đùa giỡn với sức khỏe.

Tang Văn Nhi nhìn chằm chằm Thi Gia Phong đang say ngủ, nhớ lại mười năm trước, vào buổi tối hôm đó, trước khi đi, cô cũng nhìn anh như vậy, nhưng lúc đó hai người không biết nhau, mà hôm nay hai người lại cùng đứng dưới một mái hiên rồi.

Nhưng cho dù cùng ở dưới một mái hiên, khoảng cách của hai người vẫn xa xôi như vậy.

“Nếu như...” Thời điểm đó, Thi Gia Phong mở mắt ra nhìn cô, không cho cô đi, có phải tất cả mọi chuyện sẽ không như hiện tại? Tang Văn Nhi lắc đầu, biểu mình suy nghĩ quá nhiều, chỉ có thể nhẹ

4.1

Cười, khoảng cách của hai người vẫn còn khá xa.

Tang Văn Nhi vừa muốn rời đi, lập tức bị Thi Gia Phong kéo lại, lật người đè cô dưới thân, anh nhìn cô, mà cô cũng nhìn lại anh.

“Anh làm gì vậy?” Tang Văn Nhi giật mình nói.

Thi Gia Phong vốn không muốn kéo cô, nhưng anh muốn biết, vừa rồi cô muốn nói cái gì.

“Cô...vừa muốn nói gì?” anh cố ý giả như đang say rượu, không muốn cho cô phát hiện ra.

Tang Văn Nhi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, cau mày, không biết nói thế nào.”Tôi...không muốn nói gì.”

Cô cực kỳ sợ, không biết anh có giống như mười năm trước, thừa dịp sau rượu làm chuyện như vậy với cô, hưởng hồ, hưởng hồ, cô còn không biết lúc này bộ dáng say rượu của anh là thật hay chỉ là giả bộ, vì ánh mắt của anh không giống với 10 năm trước.

Lần đầu tiên Thi Gia Phong nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Tang Văn Nhi, hiện tại, rốt cuộc cô cũng biết sợ?

“Anh không say đúng không?” Tang Văn Nhi đẩy lồng ngực anh, nhưng lồng ngực lại giống như bức tường, cô không thể đẩy được, hơn nữa nó còn có khuynh hướng ngày càng nhích lại gần cô.

Thi Gia Phong biết Tang Văn Nhi rất thông minh, sao cô có thể không nhìn ra, nhưng anh vẫn muốn giả bộ, ít nhất cũng phải lộ ra vẻ hơi say, “Cũng may chỉ nhích đầu một chút”. Thi Gia Phong cau mày nhắm mắt, để lộ bộ dáng của mình giống như đang say rượu.

“Anh tránh ra! Tôi muốn đi ngủ!” Tang Văn Nhi tức giận nói.

Thi Gia Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói, “Nhưng tôi lại không muốn để cho cô đi!”

Lời này dọa Tang Văn Nhi giật mình, anh đang nói gì?

Thi Gia Phong chậm rãi cúi đầu, muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, vì hiện tại, anh cảm thấy khuôn miệng nhỏ nhắn của cô quá mê người.

Tang Văn Nhi nhìn khuôn mặt anh từ từ tiến lại gần, trong lòng cố gắng giãy dụa, cô nên làm thế nào? Cuối cùng, lý trí chiến thắng tất cả, khi anh chuẩn bị hôn lên môi cô, cô xoay mặt đi, nên anh chỉ có thể thơm lên má cô.

Thi Gia Phong cảm thấy đáng tiếc, nhưng làn da trên gương mặt cô cũng không tệ, cho nên môi anh vẫn dừng lại trên gương mặt cô.

Anh không thể làm như vậy, anh và cô đã là hai đường thẳng song song, sẽ không có một ngày hai người cùng xuất hiện cho nên không thể xảy ra bất kì chuyện gì, khiến hai đường thẳng song song đi về phía nhau.

“Thì Gia Phong, anh có thể tránh ra không?” hô hấp của cô dồn dập, anh còn đè trên người cô, khiến cô càng thêm khó chịu.

Thì Gia Phong thoáng nghiêng người, cố định khuôn mặt nhỏ của cô, ngón tay daifvaan vê làn môi cô. “Tại sao lại không để cho tôi hôn cô?”

Lần này Tang Văn Nhi cho rằng anh thật sự uống say, vì chỉ có khi say đàn không mới có thể không biết mình có thể làm những chuyện gì. “Anh uống say rồi!”, cô hốt hoảng nói.

“Không có! Tôi rất tỉnh táo, tôi muốn hôn cô!”. Lần này Thì Gia Phong thật lòng, anh xác định mình muốn hôn cô, phải nói lý do, anh cũng không biết tại sao, dù sao anh cũng chỉ muốn làm như vậy.

Vì đầu Tang Văn Nhi bị anh giữ chặt, không thể nhúc nhích được, cho nên cô chỉ có thể dùng bàn tay nhỏ nhắn để ngăn cản, để anh hôn lên tay cô.

Lần thứ hai vẫn không thành công, không phải anh quá thất bại rồi sao? Thì Gia Phong lè lưỡi liếm bàn tay cô, ánh mắt vô cùng quyến rũ nhìn cô.

Toàn thân Tang Văn Nhi chấn động, không phải anh ta đang phát tình đó chứ? Ánh mắt của anh khiến máu toàn thân cô như đang ngừng lại, cô không thể nào nhúc nhích.

“Văn Nhi, tôi phát hiện cô đẹp vô cùng”.

Thì Gia Phong kêu tên mình, người bây giờ anh ta muốn không phải là người phụ nữ đó sao?

“Anh biết tôi là ai?” Tang Văn Nhi giật mình hỏi.

Thì Gia Phong cười, nếu anh không biết người phụ nữ dưới thân là ai, vậy nhất định anh sẽ bị đánh chết, “Dĩ nhiên, cô là Văn Nhi”

Trong nháy mắt, cảm giác mê loạn khiến cô rối trí, nếu như năm đó, người trong miệng anh là cô, thật là tốt biết bao? Vậy bây giờ thì sao? Nếu bọn họ xảy ra quan hệ lần nữa, không phải anh sẽ kêu tên Văn Nhi rồi sao?

Ánh mắt buồn lo Tang Văn Nhi, tất cả đều vào trong mắt của Thì Gia Phong, hình như cô đang trách anh, “Văn Nhi...”

Hai mắt Tang Văn Nhi nhắm lại, cô gắng làm mình tỉnh táo lại, hiện tại không giống như vậy, cái gì cũng không giống! Cô nhắc chân đá Thì Gia Phong ngay chính giữa.

Thì Gia Phong đau đớn buông Tang Văn Nhi ra, người phụ nữ lại có thể làm bị thương bộ phận quan trọng của anh, đúng là trời đánh!

Tang Văn Nhi đứng lên, đưa lưng về phía anh nói, “Nhị thiếu gia, anh nên nghỉ ngơi rồi”.

Cô bước nhanh rời khỏi căn phòng này, tự mình trở về phòng của Tang Tuấn, tựa vào cửa, nhìn đứa bé vẫn còn ngủ say trên giường, rốt cuộc cô nên làm gì? Cô không quản được trái tim mình nữa rồi, cô cho là năm đó mình chỉ có tình cảm với Thì Gia Phong mà thôi, không nghĩ tới lại biến thành thích, thậm chí có thể là yêu anh...

Ngày hôm sau, Tang Văn Nhi lập tức bị Thì Gia Phong gọi vào phòng quét dọn, Tang Văn Nhi có chút không nguyện ý, hơn nữa phòng của Thì Gia Phong luôn không phải do cô quét dọn, nhưng cuối cùng cô chỉ có thể nhắm mắt, vì cô chỉ là người giúp việc, không có quyền cự tuyệt.

Cô gõ vài cái lên cánh cửa, nhưng không có người đáp lời, cô lập tức mở cửa bước vào, không ngờ lại nhìn thấy Thì Gia Phong bọc khăn tắm ra khỏi phòng tắm, Tang Văn Nhi khẽ kêu lên quay người đi chỗ khác, khuôn mặt đỏ bừng, không dám nhìn nữa.

Thì Gia Phong cảm thấy chơi thật vui, tối hôm qua, bộ dạng cô cũng không phải như vậy, hiện tại cô gái nhỏ này cũng biết xấu hổ?

“Cô còn biết xấu hổ?” Anh nhạo báng. “Lại đây!” Thi Gia Phong ngồi ở bên giường, hai chân đặt lên đầu giường.

“Sau khi anh mặc quần áo vào, tôi sẽ quay lại, tôi ra ngoài trước!” Tang Văn Nhi rất không quen, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy thân thể anh, nhưng đó đã là chuyện cách đây rất lâu rồi.

“Đứng lại!” Anh quát một tiếng, bước chân Tang Văn Nhi dừng lại, nhưng không nhìn về phía anh.

“Lại đây, chúng ta tính toán lại chuyện tối hôm qua!” Sắc mặt của Thi Gia Phong xanh mét, tối hôm qua anh cũng không phải thật sự uống say, sao lại không nhớ rõ mình làm những gì, mà cô lại làm những gì? Anh cũng chỉ muốn đùa giỡn cô một chút, mà cô lại có thể đá anh?

Tang Văn Nhi cúi đầu đi tới, chuyện tối hôm qua, căn bản không liên quan tới cô, cô chỉ là tự vệ.

“Đừng tưởng tối qua tôi uống say, sẽ quên cô đã làm chuyện gì!” Anh đánh đòn phủ đầu.

“Vậy anh cũng không quên anh đã làm cái gì?” Tang Văn Nhi mới không cảm thấy mình có lỗi.

Thi Gia Phong dĩ nhiên nhớ. “Không nhớ rõ! Dù sao, sau khi cô đập cho tôi một cước, tôi lập tức tỉnh táo.” Anh tuyệt đối không thừa nhận.

Tang Văn Nhi ngây ngẩn, vậy toàn bộ biến thành cô si rồi sao?

“Anh tối hôm qua...” Cô muốn nói cho anh, nhưng cô lại không dám nói, vì cô không có cách nào mở miệng nói ra được điều đó. “Thôi, vậy anh muốn làm gì?” Cô thỏa hiệp, những chuyện này thật sự không thể nói.

Thi Gia Phong đứng lên, cô cao vừa đến bả vai anh, nhưng vẫn có vẻ nhỏ nhắn.

“Tại sao cô lại không lễ phép với vị thiếu gia này như vậy?” Thi Gia Phong cúi đầu hỏi cô.

Tang Văn Nhi ngẩng đầu nhìn anh, mình có thể như vậy, đơn giản là vì trong tiềm thức cô không coi anh là thiếu gia, cô biết lỗi của mình ở đâu rồi, lỗi là tại cô lại có thể đi nhằm hướng... anh chỉ nên là thiếu gia của cô thôi.

“Tôi cũng không có không lễ phép với thiếu gia, nếu như anh thấy tôi làm sai, vậy thì xử phạt tôi đi!” Tang Văn Nhi nói với anh.

Thi Gia Phong thấy trong ánh mắt cô không có chút hối lỗi nào, xem ra cô vẫn cảm thấy mình không sai. “Được! Có phải tôi phạt cô cái gì, cô đều nguyện ý làm?” Thi Gia Phong nhếch miệng, nở nụ cười tà ác.

Tang Văn Nhi có chút bận tâm, không phải anh lại nói chuyện gì đáng sợ không người nào có thể tiếp nhận được chứ?

“Tôi là người giúp việc, mặc kệ thiếu gia nói cái gì, không phải tôi đều phải hoàn thành sao?”

Thi Gia Phong nhìn thái độ của cô, còn có dáng vẻ không chịu khuất phục, anh không khỏi tức giận ngồi lại trên giường. “Vậy thì quét dọn căn phòng này đi, nghĩ cách để căn phòng của tôi không nhiễm một hạt bụi nào!”

Tang Văn Nhi nhìn chung quanh phòng anh, cũng không quá hỗn loạn, nên rất nhanh mới đứng, cô nhanh chóng làm việc, rất nhanh đã dọn dẹp xong; mà Thi Gia Phong chơi máy tình trên giường, tình thần lại không cách nào tập trung, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo Tang Văn Nhi, anh không hiểu tại sao mình lại muốn nhìn cô, bóng lưng của cô mang lại cho anh cảm giác quen thuộc, giống như đã thấy qua ở nơi nào đó? Nhưng anh làm sao cũng không nghĩ ra.

“Nhị thiếu gia, tôi đã quét dọn xong!”

Thi Gia Phong còn đang suy nghĩ vấn đề vừa rồi, nghe được giọng nói của cô, phản ứng hơi chậm. “Đợi chút, tôi kiểm tra lại!” Thi Gia Phong đã mặc áo choàng tắm, đi xuống giường, nghiêm túc xem xét một lần, sau đó cau mày nói với Tang Văn Nhi. “Cô còn chưa lau sạch bề cửa sổ, còn có trên khung hình, cô cũng không lau sạch, giường đệm cũng chưa dọn dẹp xong.”

Tang Văn Nhi muốn phản bác, lại nhắc nhở mình phải nhẫn nhịn, cô cắn răng tiếp tục quét dọn, lát nữa là đến thời gian ăn trưa, nhưng anh còn chưa chơi đã, đợi đến lúc cô dọn dẹp giường đệm, cô đứng trước giường. “Nhị thiếu gia, anh có thể tránh ra một chút không? Tôi muốn dọn dẹp giường.”

Thi Gia Phong gật đầu, nhưng lại không chịu rời đi. “Hiện tại tôi ngồi trên giường, cô có thể dọn dẹp.”

Tang Văn Nhi tức giận nhìn anh chằm chằm, người đàn ông này không phải là muốn báo thù sao? Cô trực tiếp đứng ở cuối giường, cầm chăn và gối đầu bị rơi xuống đất, anh ngồi ở đầu giường, một trận gió lạnh đánh thẳng lên người anh, ai bảo anh muốn bắt nạt cô? Thu xếp lại chăn, cô lập tức trải lại ga giường, sau đó đẩy người ra, dọn xong vị trí gối, hiện tại không còn gì để nói chứ?

Nhưng Tang Văn Nhi vừa đứng thẳng, lập tức bị anh kéo cả người lên giường, cả người cô nằm ở trên giường, mà mặt của Thi Gia Phong lại ở trên cô.

“Anh muốn làm cái gì?” Tang Văn Nhi giãy dụa muốn đứng lên, bây giờ cô đang cách chăn nằm trên chân anh, dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất kỳ quái.

“Cô nói xem? Cô cảm thấy tôi muốn làm gì?” Vừa này Thi Gia Phong đã chịu không ít trận gió lạnh, hiện tại cô lại không biết hỏi cái, lại vẫn hỏi anh muốn làm gì?

Tang Văn Nhi bấu môi bắt mắt nhìn anh, anh lấy việc chính cô làm thú vui sao?

“Buông tôi ra! Tôi còn nhiều việc phải làm!”

Thi Gia Phong kéo cả người cô lên giường, ngăn chặn cô lần nữa. “Tôi cũng có rất nhiều chuyện không cho cô làm!”

Tang Văn Nhi ngạc nhiên, anh sẽ không chơi lớn như vậy chứ?

“Nhị thiếu gia, nếu như anh muốn báo thù chuyện tối hôm qua, tôi cùng chịu một nhọc làm theo sai bảo của anh rồi, anh còn muốn cái gì?”

Thi Gia Phong không lên tiếng, chỉ nhìn cô, thật ra anh cũng không tức giận, chỉ cảm thấy như vậy chơi rất vui, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ tức giận của cô, cũng cảm giác cô không đấu lại mình.

Tang Văn Nhi bị anh nhìn tâm hoảng ý loạn, không biết phải làm sao, cảm thấy rất kỳ quái.

Tay anh chạm vào tay cô, cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô lại lạnh vô cùng, Thi Gia Phong cau mày. “Sao tay cô lại lạnh như vậy?” Nói xong anh mới nhớ, vừa này lúc quét dọn cô vẫn dùng tay không lau, chẳng lẽ đều dùng nước lạnh? Trong nhà có nước nóng, cô lại không phải trả tiền, tại sao lại không chịu đối xử tốt với mình một chút. “Cô không dùng nước nóng sao? Sao lại ngốc như vậy?”

Tang Văn Nhi khấn trương rút tay mình lại, nhưng tay anh lại nắm rất chặt không thả, thể chất cô vốn sợ lạnh, mùa đông tay chân luôn lạnh lẽo, bất kể nước nóng hay nước lạnh cũng giống nhau.

Thi Gia Phong nắm lấy tay cô. “Văn Nhi, tôi phát hiện cô rất thích cậu mạnh!”

“Liên quan gì tới anh?” Tang Văn Nhi liếc anh một cái.

“Bây giờ cô đối với tôi như vậy, cô nói tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao?” Thi Gia Phong mang theo nụ cười, nhưng mà đối với Tang Văn Nhi mà nói, đó chắc chắn không có ý tốt.

“Cô đã nói qua muốn mặc tôi xử phạt, vậy tôi nói cho cô biết, hình phạt cuối cùng, là cô phải hôn tôi, hôn xong, chuyện tối hôm qua tôi sẽ không tính toán nữa.” Thi Gia Phong đề nghị.

Cái gì? Hôn anh? Đừng mà! Dù không phải nụ hôn đầu tiên của hai người, nhưng cô cũng không muốn làm vậy. “Không muốn!”

Thi Gia Phong nhún mày. “Tôi còn chưa nói hết, nếu như cô không hôn tôi, vậy những việc kể tiếp tôi làm với cô, cô đừng trách tôi!”

Anh còn muốn làm gì?

“Thật sự chỉ một nụ hôn là xong sao?” Có đôi khi Tang Văn Nhi rất thông minh, nhưng có đôi khi cũng có chút ngu ngốc, như việc tin tưởng vào lời nói của một người đàn ông.

“Ừm.”

“VẬY anh nhắm mắt lại!”

Thi Gia Phong không nhịn được cười, một chiêu này của cô đúng là rất ỉn. “Văn Nhi, đừng tưởng rằng tôi sẽ tin tưởng cô, chiêu này quá kém rồi, tôi khuyên cô nên sớm nhận thua đi!”

Tang Văn Nhi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô nắm lấy quần áo anh, dùng sức kéo, môi cô chính xác hôn lên môi anh.

Tang Văn Nhi vốn chỉ nghĩ rằng Thi Gia Phong nói, cũng chỉ hôn một chút mà thôi, nhưng anh lại giữ lấy mặt cô, làm thế nào cũng không chịu buông ra, cô giấy dựa khỏi lồng ngực anh, nhưng lại giống như tối hôm qua, cô không có sức lực để giấy ra.

Thi Gia Phong vốn chỉ muốn một nụ hôn lướt qua rồi dừng, dù sao anh cũng không thích cô, nhưng không nghĩ tới sau khi đụng vào môi cô, anh lại không muốn rời đi, anh hôn cô thật sâu, cảm giác như muốn ăn cô.

Tang Văn Nhi không thở nổi tròng to mắt nhìn anh, phát hiện anh vẫn không có ý buông cô ra.

“Gia Phong, con còn chưa dậy sao?” Giọng nói của bà Thi truyền đến cùng với tiếng mở cửa, khi bà nhìn thấy tình huống bên trong thì ngậy ngấn cả người, con trai bà và Tang Văn Nhi bà yêu thích nhất lại có thể hôn nhau ở trên giường?

Sau khi Thi Gia Phong nghe được âm thanh của mẹ mình, mặc dù đã vội vàng lui ra nhưng vẫn để bà nhìn thấy được chuyện xảy ra, Tang Văn Nhi cũng lúng túng ngồi dậy, lau chùi miệng.

Bà Thi tức giận đi tới. “Thằng nhóc thú vị này, con đang làm cái gì vậy hả? Văn Nhi là người con nên đụng sao?”

Thi Gia Phong đỏ khốc đỏ cười. “Tại sao con lại không thể đụng vào?”

“Con suy nghĩ một chút, xem con là người đàn ông tốt sao? Đừng tưởng rằng mẹ không biết con trắng hoa, sao có thể đối đãi thật lòng với Văn Nhi?” Bà Thi nhéo lỗ tai anh, lớn tiếng nói vào trong.

“Chưa thử qua làm sao biết?” Thi Gia Phong cọt nhả.

Tang Văn Nhi nhìn về phía anh, những lời này của anh là có ý gì?”

“Dù sao mẹ cũng không cho con đánh chủ ý lên người Văn Nhi.” Bà Thi che chở Tang Văn Nhi, lôi kéo cô đi ra ngoài.

“Văn Nhi, chúng ta đi! Có phải Gia Phong bắt nạt con không? Con phải nói cho ta biết, như vậy ta mới có thể giúp con!” Bà Thi vừa đi vừa nói.

Sau khi Tang Văn Nhi đi ra cửa, mới nói với bà. “Không có, phu nhân, vừa rồi là con không cẩn thận đụng vào mà thôi, anh ấy đột nhiên xuất hiện đằng sau con, làm con giật mình, nên mới xảy ra chuyện này.”

“Có thật không? Con không lừa ta chứ?” Bà Thi nghiêm túc hỏi.

“Dĩ nhiên, người yên tâm, con và nhị thiếu gia là điều không thể.” Trong lòng, cô vẫn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác.

Lúc này bà Thi mới yên tâm. “Được! Về sau ít lại gần nó, nó là một người đàn ông hư đồn!”

Tang Văn Nhi đồng ý cười.

Mà Thi Gia Phong ở trong phòng nghe được rất rõ ràng, tại sao cô lại khiến chuyện của hai người trở nên sạch sẽ như vậy? Cô không muốn đến gần anh như những người phụ nữ khác sao?

5. Chương 5

Ở dưới tình huống được bà Thi bảo vệ, Thi Gia Phong rất ít khi nhìn thấy Tang Văn Nhi nữa, đều chỉ có thể nhìn Tang Tuấn chạy tới chạy lui trước mặt mình, anh thật sự không hiểu, chẳng lẽ mẹ anh cho rằng anh thật sự thích Tang Văn Nhi sao? Tuy rằng anh có cảm tình với Tang Văn Nhi, nhưng cũng không phát triển sâu đến như vậy?

Thi Gia Phong ở trong quán bar uống hai ly rượu, vẫn không biết nên giải quyết thế nào, hai người Lê Tường Dương đã đến, chỉ là đã đi sang quầy rữ mỹ nữ, không để ý đến bạn tốt, kỳ quái, Thi Gia Phong lại không cảm thấy mình bị bạn tốt lạnh nhạt, tự mình chìm đắm trong thế giới của bản thân, Lê Tường Dương ra hiệu bằng mắt với Cung Tề Nhân, hai người lập tức buông tha mỹ nữ đi đến bên cạnh bạn tốt.

“Gia Phong, sao vậy?” Lê Tường Dương vỗ vai anh.

Thi Gia Phong không có trả lời vấn đề này, ngược lại hỏi bọn họ. “Sao mấy người lại lâu như vậy?”

“Ai yêu, mình còn tưởng rằng có người muốn ở một mình, không muốn người khác quấy rầy!” Cung Tề Nhân trêu chọc.

Thi Gia Phong trừng mắt với anh. “Giả bộ thâm trầm cái gì, mình chỉ đang suy nghĩ các cậu đi đâu quầy rữ mỹ nữ, lại có thể ném mình ở chỗ này.”

Lê Tường Dương và Cung Tề Nhân mới không tin, nhìn anh sắp uống hết bình rượu trước mặt, không phải có tâm sự thì là cái gì?

“Nói đi, chuyện gì?” Cung Tề Nhân tự rót ỉnh một ly rượu.

Lê Tường Dương phản ứng đầu tiên. “Sẽ không phải vì Lương Tiểu Tuyền chứ?”

Tại sao khi chính bị có tâm sự, bọn họ sẽ tự động nghĩ đến Lương Tiểu Tuyền, cô ấy đã sớm chỉ là chuyện của quá khứ rồi, người chân chính có thể khiến anh động lòng, chỉ có người phụ nữ trong hồi ức kia.

Hai người liếc nhìn nét mặt của Thi Gia Phong, mặc dù sắc mặt khó coi hơn một chút, nhưng hẳn không phải là Lương Tiểu Tuyền mới đúng.

“Cậu dần à? Không phải là vì người phụ nữ khác sao?” Cung Tề Nhân đập bàn.

“Ai vậy?” Lê Tường Dương nhất thời chưa kịp phản ứng, sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút. “Là người giúp việc nhỏ? Cậu đang phiền muộn vì cô nàng giúp việc đó?”

Cung Tề Nhân nhắc nhở lần nữa. “Biết là tốt rồi, không cần phải nói ra đâu.”

Thi Gia Phong vẫn không trả lời, chuyện này đúng là khiến anh có chút phiền não, không chỉ thế tại sao mình lại phiền lòng vì cô nàng đó.

“Không phải cậu thích cô giúp việc đó chứ?” Lê Tường Dương kinh ngạc hỏi.

Thi Gia Phong phản ứng cực mạnh, anh trả lời. “Cậu nói cái gì? Cho tới bây giờ mình cũng chưa nói mình thích cô ấy.”

Nhưng mà hai người đều cảm thấy đúng mà! Lê Tường Dương và Cung Tề Nhân lại ăn ý nhìn nhau một cái.

“Không phải cậu thích cô ấy, vậy là cái gì?” Bình thường Lê Tường Dương cũng hơi ngốc, nhưng cũng biết một chút về chuyện tình cảm, nếu muốn lừa gạt anh, cũng không đơn giản.

Thi Gia Phong cũng nghĩ tới, nếu như anh không thích Tang Văn Nhi, tại sao phải quan tâm đến chuyện của cô? Thậm chí việc mẹ không ỉnh thấy cô cũng cảm thấy khó chịu, bắt đầu từ ngày đó, bộ dạng cô thỉnh thoảng lại hiện lên trước mắt anh, đặc biệt là trong những giấc mơ vào ban đêm, anh vẫn còn nhớ đến nụ hôn của cô, ngay cả anh cũng cảm thấy mình điên rồi, nếu không tại sao lại muốn những thứ này đây?

“Bây giờ mình vẫn còn chưa yêu cô ấy!” Anh nói lời này, lập tức khiến hai người hiểu một ít chuyện, dù anh nói thế nào, nhưng biểu hiện bên ngoài đã khác rồi.

“Ồ! Hiếu!” Hai người cười to.

Thi Gia Phong bỗng thấy không ổn. “Có phải mấy người nghĩ sai rồi không?”

“Không có, bọn mình có thể rất khẳng định, cậu đã để quá khứ xuống, hiện tại đã đi về phía ánh mắt trời!”
Cung Tề Nhân trêu ghẹo.

Đây là cái gì? Họ đang ví dụ những gì?

“Không hiểu sao? Vậy để mình giải thích cho cậu nghe!” Cung Tề Nhân nói rất cẩn thận. “Nói đúng hơn là, cậu đã buông được Lương Tiểu Tuyền xuống, đi về phía người phụ nữ mới rồi, sẽ không rối rắm vì những chuyện đã qua nữa.”

Thi Gia Phong phủ nhận. “Mình đã sớm buông quá khứ xuống, nhưng mình lại không có người phụ nữ mới!” Anh đã sớm không thêm để ý đến chuyện của Lương Tiểu Tuyền rồi, chuyện anh đang tính là chuyện khác, chỉ là bọn họ không biết mà thôi.

“Nếu không có, cậu đang phiền lòng cái gì? Mình thấy cậu nên tận hưởng niềm vui trước mắt thì tốt hơn!”
Cung Tề Nhân nâng chén mới rượu anh, biết chắc anh sẽ không dễ dàng thừa nhận.

“Đúng rồi, bữa này mình mới thấy một cô gái rất đẹp ngồi bên kia! Có hứng thú không? Đi nhìn với tụi mình một chút?”

Bộ dạng anh bây giờ giống như đang có tâm tình sao?

“Thôi, tự cậu đi đi! Mình ở đây uống rượu là được rồi.” Thi Gia Phong không thích tham gia náo nhiệt.

Sau khi Lê Tường Dương và Cung Tề Nhân ra ngoài, hai người núp ở một bên yên lặng nói. “Nhất định cậu ta xảy ra chuyện, xem ra cậu ta vẫn khó thoát khỏi một kiếp này!”

“Nói thật cậu ta như người chết vậy, cậu yên tâm! Chờ cậu ta nghĩ thông suốt, sẽ trở nên tốt hơn bất kỳ ai!”
Cung Tề Nhân chỉ trích Lê Tường Dương, anh đã sớm nhìn ra cô gái giúp việc nhỏ đó thích Thi Gia Phong, cũng không biết cô nàng cố ý lạnh lùng là có mục đích gì, nếu như cô nàng không có ác ý, vậy chuyện dỏm rơi vào tay cậu ta cũng không phải là chuyện không tốt, chỉ sợ tâm địa của cô nàng không tốt.

Mà ở vị trí đó, Thi Gia Phong vẫn uống rượu, cảm giác giống như phát hiện ra thứ gì, nhưng lại không bắt được, anh rất không thích loại cảm giác này, anh có dự cảm, nó giống như cảm xúc anh đối với Lương Tiểu Tuyền, nhưng anh không muốn thử nghiệm lần nữa, anh đã nói với chính mình, anh sẽ không làm lại loại chuyện ngu xuẩn đó.

Mặc dù lễ Mừng thọ của bà Thi không có nhiều khách mời, nhưng đều là bạn bè trên 60, 70 tuổi, tất cả đều tụ tập trong khách sạn tham gia lễ mừng thọ.

Mặc dù thân phận của Tang Văn Nhi ở nhà họ Thi có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn bị bà Thi mang đến, dĩ nhiên còn có Tang Tuấn, Tang Văn Nhi bị Lương Tiểu Tuyền bắt phải ăn mặc một phen, một bộ váy màu trắng, nhìn cô không ai nghĩ cô đã là mẹ của một đứa bé.

Bây giờ, cô cảm giác cũng giống như mình được tham gia những buổi lễ với ba mẹ mình vào mười mấy năm trước, nhưng cô lại không dám tưởng tượng mình thành công chúa, vì như vậy quá xa vời, huống chi cô còn không phải chủ nhân bữa tiệc.

Tang Tuấn đi với bà Thi một vòng quanh bữa tiệc, Tang Văn Nhi biết bà muốn giới thiệu Tang Tuấn cho tất cả mọi người, dù sao nó cũng là con trai của bà, cô cũng không có lý do để cự tuyệt.

Tang Tuấn chạy nhanh tới, đứng bên cạnh Tang Văn Nhi, vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Thi Gia Phong đã sớm có mặt, cũng sớm thấy Tang Văn Nhi đang ngồi bên cạnh bàn, cô không muốn trở thành người chói mắt nhất, nhưng cô không biết, cô đã trở thành tâm điểm chú ý của toàn hội trường.

Vừa rồi anh cũng nhìn thấy Tang Tuấn đi một vòng quanh hội trường với mẹ mình, anh biết bà muốn giới thiệu Tang Tuấn là con trai của mình, còn cô thì sao? Mẹ anh có ý kiến gì với Tang Văn Nhi sao? Nhìn cô nói chuyện với Tang Tuấn vẫn luôn vui vẻ, vẫn mang theo nụ cười thật đẹp, thì ra cô chứng diện lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Người chủ trì nói màn nhảy mở màn hôm nay sẽ là màn nhày của bà Thi và Thi Gia Phong, một khúc kết thúc, anh chạy về phía Tang Văn Nhi. Mà Lê Tường Dương vẫn luôn nhìn động tĩnh của Thi Gia Phong, Cung Tề Nhân cũng đáng tới gần Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi vốn còn đang nói chuyện vui vẻ với Tang Tuấn, sau khi phát hiện Thi Gia Phong đi tới, lập tức thu lại nụ cười, mấy ngày này cô cố ý xa lánh anh, chẳng lẽ anh không biết? Tại sao lại đến đây?

Bà người đàn ông đi tới trước mặt cô.

“Văn Nhi, tại sao cô lại ngồi ở đây? Không đi chơi sao?” Lê Tường Dương nhìn cô, nở nụ cười như ánh mặt trời.

Thi Gia Phong cũng bày ra tư thế mời. “Đừng buồn bã như vậy, có thể nể mặt nhảy cùng tôi một bài không?”

Cùng lúc này, Lê Tường Dương cũng bày ra động tác. “Nhảy cùng tôi đi! Gia Phong cũng mệt rồi.”

Thi Gia Phong nhìn về phía Lê Tường Dương, không hiểu anh đang làm cái gì?

Tang Văn Nhi nhìn hai bàn tay, chuyện gì xảy ra vào tối nay vậy? Hai người đều muốn mời cô khiêu vũ sao? Nhưng cô không muốn nhảy.

“Mấy người...” hiện tại cô không biết phải lựa chọn như thế nào, quá khó khăn, chọn ai cũng không được.

Tang Tuấn đứng ra hỏi Tang Văn Nhi. “Mẹ, đây là ý gì?”

Tang Tuấn cảm thấy chơi thật vui. “Vậy con cũng muốn mời mẹ khiêu vũ với con!” Cậu vội vã học theo bày ra tư thế.

Cô thật sự nên cảm ơn Tang Tuấn, đứa bé ham học hỏi này, cậu có thể lập tức giải quyết vấn đề khó khăn của cô. “Được rồi! mẹ khiêu vũ với con!” Tang Văn Nhi đưa tay vào trong lòng bàn tay nhỏ bé của Tang Tuấn, lôi cậu đi ra ngoài.

Thi Gia Phong trợn mắt nhìn Lê Tường Dương một cái. “Cậu tới đây làm gì?” Làm hại anh bỏ lỡ cơ hội được khiêu vũ với Tang Văn Nhi.

Lê Tường Dương nhìn anh, thẳng thắn nói. “Không phải cậu không thích cô ấy sao? Tại sao lại muốn mời cô ấy khiêu vũ? Mình cảm thấy mình giống như đã thích Văn Nhi rồi, cho nên mình muốn tạo cơ hội! Cậu không nên thò một chân vào mới đúng.”

Cái gì? Lê Tường Dương thích Tang Văn Nhi? Thi Gia Phong kinh ngạc, nhưng anh không muốn giao Tang Văn Nhi cho Lê Tường Dương chút nào, nhìn một lớn một nhỏ trong sàn nhảy, anh cảm giác hai người đều là người của anh.

“Cậu cảm thấy điều đó đơn giản sao?” Sau khi Thi Gia Phong bỏ xuống những lời này, chạy về phía Tang Văn Nhi.

Lê Tường Dương lập tức nhìn về phía Cung Tề Nhân, cho anh chàng một ánh mắt thách lợi, hai người nhìn nhau cười.

Tang Văn Nhi và Tang Tuấn vui vẻ nhảy vòng quanh, mặc dù Tang Văn Nhi biểu khiêu vũ, nhưng Tang Tuấn không biết nhảy, hướng hồ vốc người cậu nhỏ nhắn, cũng không thể nhảy với cô được, mà chân của cô còn như bị hành hạ, càng thêm không thoải mái.

Thi Gia Phong đến bên cạnh hai người, nói với Tang Tuấn. “Tiểu Tuấn, con có thể cho chú Gia Phong và mẹ con khiêu vũ với nhau một khúc không?”

Tang Tuấn nhìn Tang Văn Nhi và Thi Gia Phong một chút, mỉm cười gật đầu. “Được!”

Thi Gia Phong nhận tay Tang Văn Nhi từ tay Tang Tuấn, anh nhẹ nhàng để tay ngang hông cô, nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên. “Dù vừa rồi cô vừa cự tuyệt tôi, hiện tại không phải cô cũng đang ở trong lòng tôi rồi sao?” Thi Gia Phong hả hê nói.

Tang Văn Nhi muốn giữ một khoảng cách với anh, nhưng Thi Gia Phong giống như biết từ trước, lực đạo trên tay tăng lên, khiến cô dán thật chặt lên thân thể mình. “Nhị thiếu gia, hửn anh còn chưa quên lời phu nhân nói với tôi! Bà ấy nói tôi nên ít đến gần anh!” Tang Văn Nhi cau mày nói.

Thi Gia Phong không bị ảnh hưởng, còn mỉm cười trả lời. “Cô cho rằng tôi sẽ coi là quan trọng sao? Huống hồ, thời gian này, cô cũng tránh tôi quá lâu rồi.”

Tang Văn Nhi không thêm nói gì, dù sao kết thúc một khúc này, hai người cũng phải tách ra.

“Văn Nhi, tôi nghe Lê Tường Dương nói cậu ấy thích cô!” Thi Gia Phong muốn nhìn phản ứng của cô, cũng muốn biết cô có cái nhìn gì về Lê Tường Dương.

Tang Văn Nhi ngạc nhiên nhìn về phía Lê Tường Dương, mà người này lại đang cười nói với một mỹ nữ, lúc này cô mới bừng tỉnh, nếu không phải Lê Tường Dương lừa anh, thì chính là Thi Gia Phong muốn lừa gạt cô.

“A.” Cô lạnh nhạt trả lời.

Thi Gia Phong nhìn không hiểu nét mặt cô, lúc bắt đầu không phải rất kinh ngạc sao? Tại sao lại đột nhiên trở nên như không có gì cả vậy?

“Cô có nghĩ qua mình nên tìm cho Tang Tuấn một người ba không?” Thi Gia Phong bật thốt lên.

Tang Văn Nhi chưa từng nghĩ tới vấn đề này, mà vấn đề này lại từ trong miệng anh nói ra, khiến cô luôn có một loại cảm giác bị anh ném bỏ.

“Không có, tôi thấy hiện tại rất tốt! Cũng không cần bất kỳ ai đến chăm sóc chúng tôi!” Cô tức giận, muốn rời khỏi, nhưng vừa nhắc chân lại không thể di chuyển, chân cô sưng lên, bước đi rất đau.

Thi Gia Phong vốn đang ôm hông cô, cho nên có thể thuận thế bồng cô lên. “Sao vậy?”

Tang Văn Nhi khó có thể thể hiện một mặt đáng thương của mình. “Giày không vừa, chân sưng lên rồi!”

“Vậy mà cô còn cố gắng gượng được? Cô là đồ ngốc sao?” Thi Gia Phong đau lòng nói.

Lần đầu tiên Tang Văn Nhi phát hiện, đây là câu đầu tiên của anh khiến cô nội tâm cô ấm áp, mặc dù giọng điệu cũng không tốt, nhưng anh lại thật sự quan tâm cô.

“Tôi còn đi được, không nhảy được không?” Tang Văn Nhi nói.

Thi Gia Phong cảm thấy cô đúng là đồ ngốc, rõ ràng đã đau muốn chết, còn nhảy làm gì?

“Đi thôi!” Anh càng ôm chặt hơn, nếu không có nhiều người ở đây như vậy, anh nhất định sẽ bồng cô lên.

Hai người vừa định rời khỏi sàn nhảy, lập tức bị bà Thi ngăn cản. “Gia Phong, con chưa quên mẹ từng nói gì chứ? Buông Văn Nhi ra! Con bé không phải là người con có thể đụng vào.”

Thi Gia Phong không ngờ mình lại bị coi như ôn dịch, bị cấm không được chạm vào cô?

Nhìn tay anh vẫn không chịu buông cô ra, bà Thi lại cảnh cáo lần nữa. “Nhanh lên một chút, con không hợp với Văn Nhi.”

Bà Thi rất lo lắng cho Tang Văn Nhi mà bà yêu thương nhất sẽ bị Thi Gia Phong chà đạp, bà nhìn ra, trong ánh mắt của Tang Văn Nhi có ái mộ, nhưng bà vẫn không thể đồng ý, con bà bà biết, nhất định nó sẽ không thật lòng, bà không muốn Tang Văn Nhi bị người khác tổn thương, cho dù người đó có là con trai mình cũng không được.

“Mẹ, con cũng không có định làm gì cả, chân Văn Nhi bị thương, con đưa cô ấy về trước được không?” Thi Gia Phong thật sự hết cách rồi, cũng không phải anh sẽ xuống tay với Tang Văn Nhi, sao bà phải khấn trương như vậy?

Bà Thi nghe nói cũng rất lo lắng. “Sao lại bị thương? Không sao chứ?” Tiếp đó lại nói với Thi Gia Phong. “Sao con có thể chăm sóc tốt cho con bé đây?”

Thi Gia Phong vô tội nói. “Vừa rồi không biết là ai không cho con đến gần cô ấy.”

Tang Văn Nhi nhìn một già một trẻ cãi nhau, rốt cuộc lúc nào mới có thể kết thúc? Ánh mắt mọi người liên tục nhìn sang, cô cũng không bị xấu hổ trong chính lễ mừng thọ của bà Thi.

“Phu nhân, nhị thiếu gia, con có thể về trước không?” Thật ra cô cũng không muốn cắt ngang bọn họ, nhưng thật sự cô đã đứng quá lâu rồi.

Thi Gia Phong không cãi nhau với mẹ mình nữa, trực tiếp ôm ngang lấy Tang Văn Nhi đi ra ngoài, Tang Văn Nhi cảm thấy vô cùng mất mặt, vốn còn muốn khiếm tốn một chút, nhưng hiện tại tất cả mọi người ở đây đều thấy được.

Vừa về tới nhà, Thi Gia Phong lập tức tìm hòm thuốc và một chậu nước nóng, Tang Văn Nhi vốn có thể tự mình xử lý, nhưng lại bị Thi Gia Phong ngăn lại. “Để tôi làm! Chính cô làm sao làm được?” Thi Gia Phong đặt một chân cô lên ghế salon, chân khác lại đặt lên đùi mình.

Tang Văn Nhi nhìn động tác của anh, đáng vẻ vô cùng thuần thực. “Anh đã học qua việc xử lý vết thương?”

“Không có!” Anh chỉ từng nhìn người ta xử lý vết thương thế nào mà thôi.

“Thật ra thì... anh không cần phải đưa tôi về, tôi có thể tự đi quá giang xe để trở về.” Dù gì Thi Gia Phong cũng có thể coi là một trong những người chủ trì bữa tiệc, nói rồi đi đã lập tức rời đi như vật thật không tốt.

Thi Gia Phong ngẩng đầu lên nhìn cô. “Tôi còn phải nên cảm ơn cô, nếu không phải vì cô bị thương, tôi còn không thể về sớm như vậy, tôi không thích loại tiệc từng biến thành lễ xem mắt như vậy?”

Xem mắt? Vừa rồi anh nói xem mắt là sao? Cô không đi theo bọn họ nên không biết. “Đó không phải rất tốt sao? Anh có thể biết rất nhiều cô gái.”

Tang Văn Nhi không biết lời mình nói lúc này mang theo chút ghen tức, nhưng Thi Gia Phong lại như đã hiểu. “Cái người này nói gì vậy, không phải cô đang ghen đó chứ?”

Tang Văn Nhi vội vàng ngụy biện. “Mới không phải, ai lại không biết anh là công tử trắng hoa, bây giờ không phải là cơ hội vàng sao, để cho anh gặp được nhiều phụ nữ hơn sao?”

Thi Gia Phong đột nhiên thay đổi vẻ mặt nói. “Nhưng hiện tại tôi lại muốn cô thích tôi hơn!”

“Tôi? Anh đừng mơ tưởng! Tôi sẽ không yêu người nào hết.” Tang Văn Nhi trả lời ngay.

“Tại sao?” Thi Gia Phong không hiểu, tại sao cô không có thể không yêu người nào? Nhất định trong lòng cô có một người quan trọng, mới có thể không thương không yêu, người đó là ai vậy? Anh có thể hơn được anh ta không?

Nhưng Tang Văn Nhi cũng không nguyện ý trả lời.

Thi Gia Phong biết cô có nhiều bí mật, nhưng không chịu nói cho bất kỳ người nào, bất kể là mẹ anh, hay là con ruột cô cũng không biết, rốt cuộc bí mật này là gì?

“Cô có rất nhiều tâm sự, nhưng tại sao lại không chịu nói cho bất kỳ ai?”

“Không muốn nói thì chính là không muốn nói, không vì cái gì cả! Anh hỏi nhiều về chuyện đó làm gì?” Cô không nhịn được kéo chân lại, muốn đi giày vào, trở về phòng của mình, nhưng người đàn ông này lại bắt được chân của cô, không để cho cô rời đi, cô lại mặc váy, lồi lồi kéo kéo thế này quả thật rất khó nhìn. “Anh buông tôi ra!”

“Không thả, trừ khi cô cho tôi biết tại sao?” Thi Gia Phong muốn biết tại sao.

Tang Văn Nhi không thích người ta đào chuyện riêng tư của mình, vì bí mật này chỉ cần mình cô biết là được rồi.

“Vậy anh nói cho tôi biết, tại sao anh lại muốn biết?”

Sau khi Thi Gia Phong nghe xong, sững sốt một chút, tại sao anh lại muốn biết chuyện của cô như vậy? Chẳng lẽ anh giống như lời của đám người Cung Tề Nhân, thích Tang Văn Nhi rồi? Có thể sao?

Nhưng, tối hôm nay, ánh mắt anh đều đặt trên người Tang Văn Nhi, hoàn toàn không chú ý đến những người khác trong buổi lễ, anh lại có thể luôn nhìn Tang Văn Nhi, anh thật sự thích người phụ nữ trước mặt rồi sao? Cô có một đứa trẻ gần mười tuổi, có thể đã từng là vợ của người khác, người phụ nữ như vậy, anh thật sự có thể tiếp nhận sao? Sau khi ngẫm nghĩ, phát hiện anh thật sự có thể tiếp nhận, hơn nữa còn không thềm để ý những thứ đó, anh thật sự cảm thấy kinh ngạc vì suy nghĩ điên cuồng này của mình.

“Anh không nói được! Nếu không nói được, vậy thì cũng không nên hỏi tôi.” Tang Văn Nhi tức giận trợn mắt trừng anh.

Thi Gia Phong dùng sức kéo chân cô, để cô càng nhích lại gần mình hơn, đi tới trước mặt mình, giờ phút này chiếc đùi đẹp mịn màng của cô đang ở trên đùi anh, mà váy của cô cũng vì như vậy mà trượt lên trên.

“Anh đang làm gì đó?” Tang Văn Nhi giãy dụa kéo váy xuống, không muốn để lộ da thịt của mình trước mặt anh.

Sau khi Thi Gia Phong kinh ngạc, ngược lại anh mỉm cười nhìn cô. “Văn Nhi, tôi có thể trả lời vấn đề vừa rồi của cô, nhưng cô cũng phải nói cho tôi biết, tại sao cô lại không chịu nói.”

“Không cần, tôi tuyệt đối sẽ không nói, anh đừng lãng phí thời gian như vậy! Tôi cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“Tại sao cô vẫn không chịu nói cho tôi biết? Lý do này rất khó mở miệng sao?” Nếu như trong lòng cô đã sớm có một người, vậy cô cứ việc nói thẳng, tại sao vẫn luôn không chịu nói như vậy?

Tang Văn Nhi vẫn không muốn nói, nhưng cũng biết mình không thể lừa gạt anh lâu, nếu như có một ngày Thi Gia Phong biết được chân tướng, cô thật sự không biết anh sẽ nói về mình như thế nào, cho nên cô tình nguyện cả đời này cũng không nói cho anh biết.

“Anh có thể không hỏi không? Tôi có suy nghĩ của tôi, chẳng lẽ anh không thể bỏ qua cho tôi sao?” Hốc mắt Tang Văn Nhi ẩm ướt.

Thi Gia Phong không ngờ cô sẽ khóc vì chuyện này, giọng nói anh mang theo thương tiếc. “Được, tôi không hỏi nữa, xin lỗi!” Dù anh đã nói lời xin lỗi, nhưng nước mắt cô vẫn chảy ra khỏi hốc mắt, anh dịu dàng lại gần cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô, mặn mặn, lại mang theo chút khổ sở.

Tang Văn Nhi không quen việc anh gần gũi như vậy. “Anh có thể đừng đối xử với tôi như vậy không? Nó khiến tôi cảm thấy...”

“Cảm thấy cái gì? Thi Gia Phong tươi cười, muốn nói cô đừng khổ sở như vậy.

“Khiến tôi cảm thấy anh như đang quan tâm người phụ nữ anh yêu!” Cô biết mình không có cơ hội đó, có điều hành động của anh vẫn khiến cô động lòng.

Thi Gia Phong khẽ mỉm cười. “Vậy cô muốn cho tôi quan tâm sao?”

Tang Văn Nhi dĩ nhiên muốn, nhưng cô càng sợ, không thể làm gì hơn là nói dối. “Không muốn!”

Câu trả lời của cô khiến sắc mặt Thi gia Phong trầm xuống. “Tại sao?”

“Vì tôi không phải người phụ nữ dễ dàng bị những thứ đó lừa!”

Thi Gia Phong có chút thất bại, tại sao cô không cảm giác được mình thể hiện sự dịu dàng trên người cô chứ?

“Tang Văn Nhi, cô có thể thể hiện dáng vẻ nhẹ nhàng trước mặt tôi không?”

Cô không hiểu lời của anh. “Tôi thể hiện dáng vẻ nhẹ nhàng gì trước mặt anh? Anh cũng phải là gì của tôi? Nếu anh là con tôi, tôi có thể đối xử rất tốt với anh!”

Thi Gia Phong nhìn chằm chằm vào gương mặt đầy nước mắt của cô, nói. “Cô muốn tôi phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ cô vẫn không hiểu chút nào sao?”

Anh cho rằng từ trước tới nay anh luôn đối xử với cô dịu dàng như thế, cô sẽ hiểu, không ngờ cô lại càng không hiểu, sao anh lại cảm giác cô chưa từng yêu người nào vậy?

“Có ý gì?” Tang Văn Nhi đích xác là không hiểu.

“Rốt cuộc cô đã yêu người nào chưa? Tại sao lại không hiểu vậy?” Thi Gia Phong rối rắm.

Ánh mắt Tang Văn Nhi lóe lên một cái, thật sự cô chưa từng yêu, người đàn ông đầu tiên cô yêu, cũng yêu một người phụ nữ khác, muốn cô phải làm thế nào đây!

“Liên quan gì tới anh!” Tang Văn Nhi lại bắt đầu mạnh miệng.

Thi Gia Phong dĩ nhiên sẽ không cho rằng một người đã có con như Tang Văn Nhi lại chưa từng yêu.

“Ngu ngốc, tôi muốn hôn cô!” Anh còn chưa dứt lời, môi đã đặt lên môi cô.

Tang Văn Nhi trừng to mắt nhìn anh, tại sao anh lại hôn cô? Lần này lại rất dịu dàng, dịu dàng giống như những gì cô thấy trong phim truyền hình vậy, những thứ đó giống như một cặp tình nhân, những những điều này có khả năng sao?

Thi Gia Phong nhẹ mút lấy môi dưới của Tang Văn Nhi, mặc dù cánh môi cô rất mềm, nhưng anh lại trực tiếp tấn công vào trong khoang miệng cô, lưỡi tấn công hăm răng đang đóng chặt của cô, đây là lần đầu tiên anh hôn cô sâu như vậy, lần trước nếu không bị mẹ mình cắt đứt, không làm được nụ hôn tuyệt hảo như vậy, nhưng không sao, bây giờ bù lại đủ.

“Đợi... đợi...” Tang Văn Nhi thừa dịp có khe hở muốn tạm ngừng, nhưng người đàn ông trên người cô cũng không dừng lại ngay lập tức, ngược lại còn ôm cô ngồi lên đùi anh.

“Em còn muốn làm gì nữa?” Thi Gia Phong nhìn gương mặt ửng đỏ của Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi có chút không rõ ràng lắm. “Tại sao anh lại muốn hôn tôi?”

Thi Gia Phong cười khê. “Anh phát hiện trong tình yêu, em lại là ngu ngốc như vậy, chẳng lẽ em không phát hiện anh đối xử đặc biệt hơn với em sao?”

Tang Văn Nhi suy nghĩ một chút, lại như không nghĩ ra được chỗ nào đặc biệt. “Không có.”

Thi Gia Phong nhéo hông cô một cái. “Thật ngốc, anh thích em rồi!”

“Cái gì?” Tang Văn Nhi kinh ngạc nhìn anh.

“Sao bộ dạng em lại như không thể tin như vậy? Chẳng lẽ anh không thể thích em sao?”

Về mặt Tang Văn Nhi nghi hoặc, không phải được hay không, là vì cô không dám tin? Tại sao anh lại đột nhiên thích cô?

“Tại sao anh lại...” Cô lại quá tò mò rồi.

Thi Gia Phong cũng không biết nguyên nhân, cho nên trực tiếp nói. “Không nên hỏi anh nguyên nhân, anh cũng không biết, dù anh sao thích em, cho nên từ hôm nay chúng ta bắt đầu hẹn hò.”

Tang Văn Nhi vẫn chưa tỉnh táo lại, anh nói muốn hẹn hò với cô? Không phải anh nói mình không kết hôn sao, không muốn có con sao? Thậm chí cô còn có một đứa con hơn chín tuổi. “Tại sao anh lại thích tôi? Tôi đã có một đứa bé chín tuổi.”

“Vậy thì sao? Dù sao mẹ cũng thích Tiểu Tuấn như vậy, thế này không phải tốt sao?” Thi Gia Phong dùng lỗ mũi cô xát cô một chút.

Nhưng Tang Văn Nhi nhớ rõ anh từng nói. “Anh đã nói không kết hôn, không muốn có con.”

Thi Gia Phong dĩ nhiên nhớ những lời mình đã nói. “Tôi không nói chúng ta sẽ kết hôn, sinh con, chỉ hẹn hò trước xem một chút.”

Những lời này khiến Tang Văn Nhi có cảm giác rơi xuống đáy cốc.

“Em biết muốn anh lập tức thay đổi là không thể nào, chẳng qua anh sẽ cố gắng thay đổi, nên chúng ta hẹn hò trước được không?”

Hẹn hò trước xem một chút? Anh có ý gì? Anh không nói rõ ràng sẽ khiến cô suy nghĩ rất nhiều, có phải vì Lương Tiểu Tuyên không[r cùng một chỗ với anh, cho nên anh mới tìm cô làm vật thể thân? Vậy thì cô tình nguyện không cần đoạn tình yêu không tốt đẹp này.

“Không! Tôi không muốn trở thành vật hi sinh hay thay thế!” Tang Văn Nhi ám chỉ, không biết Thi Gia Phong có nghe hiểu hay không, nhưng cô không muốn trở thành người như vậy.

Thi Gia Phong cau mày, anh không coi cô là vật hi sinh, hau có ý nghĩ để cô thay thế cho bất kỳ ai, cô chính là cô, bây giờ cô là người phụ nữ anh thích, cho nên anh vừa nói lời như vậy, là vì anh không biết cảm giác mới mẻ này sẽ duy trì bao lâu, nhưng anh vẫn không không chế được muốn hẹn hò với cô, cho nên anh mới đưa ra yêu cầu này.

“Sẽ không trở thành người như vậy, hiện tại người anh thích, muốn được ở cạnh là em! Anh không muốn bỏ qua cơ hội lần này, em không biết, anh thích một người phụ nữ có bao nhiêu khó khăn!” Trước kia, trái tim anh bị một người phụ nữ chiếm cứ, hiện tại không dễ dàng để tìm được một vị trí dành cho cô, nhưng cô lại còn cự tuyệt anh?

Tang Văn Nhi suy nghĩ một chút, quả thật, trong lòng Thi Gia Phong đã có Lương Tiểu Tuyên rồi, muốn có một vị trí ở trong lòng anh, là một việc rất khó, nhưng trong lòng anh thật sự có cô sao?

“Là vì tôi khá thú vị, hay là vì phu nhân ngăn cản anh không được đến gần tôi, nên anh mới cố ý làm vậy?” Cô không thể hiểu rõ ràng, mặc dù cô có thể tìm ra rất nhiều lý do, nhưng đều không cho rằng anh thật lòng.

“Ngu ngốc, anh mới nói em không hiểu gì về tình cảm, em không thể xác định được!”

Tang Văn Nhi thừa nhận mình không hiểu, cho nên cô vẫn do dự.

Thi Gia Phong thở dài, ôm chặt eo thon của cô. “Anh biết hiện tại chỉ là thích mà thôi, còn chưa có yêu em, nhưng anh vẫn không muốn bỏ qua cơ hội lần này, anh muốn thử một chút, rốt cuộc an có yêu em không.”

Tang Văn Nhi ngây ngốc nhìn anh, cô có thể cự tuyệt anh sao? Đáp án dĩ nhiên là không! Lời nói của anh, hành động của anh, vẫn luôn rơi vào lòng cô.

Thi Gia Phong thấy ánh mắt Tang Văn Nhi trở nên mềm mại, nói rõ trong lòng cô cũng đã mềm nhũn, không khỏi vui mừng chạm khê lên môi cô. “Được rồi, Văn Nhi, em nên đồng ý đi! Chúng ta ở cùng một chỗ là tốt vô cùng, không phải sao?”

Không chịu nổi công kích của anh, khuôn mặt Tang Văn Nhi đã sớm đỏ bừng, cô chỉ có thể gật đầu. “Ừm!”

Thi Gia Phong càng vui vẻ hơn, ôm cô vào trong lòng mình, anh cuồng nhiệt hôn môi cô, anh biết mình muốn cô, mỹ nhân trong ngực, làm sao vẫn có thể thờ ơ? Bụng dưới của anh đã rục rịch, nhưng nhìn cô vẫn luôn không đồng ý, mới không dám để cô nhích lại gần mình.

Thi Gia Phong kéo thân thể cô lại gần hơn, để cho cô cảm nhận nhiệt độ dưới bụng mình, cảm thụ lửa nóng của mình đối với cô.

Tang Văn Nhi cau mày, hiện tại hai người chỉ vừa xác định quan hệ mà thôi! Mặc dù thân thể cô đã sớm là của anh, nhưng cũng không nên chọn lúc này, hướng chi bây giờ hai người đang ở nhà, bà Thi và Tang Tuấn có thể trở về lúc nào.

“Đừng...” Tang Văn Nhi đẩy anh ra.

“Tại sao?” Chẳng lẽ cô không cảm thấy lửa nóng của anh sao?

“Hiện tại không thích hợp, phu nhân và Tiểu Tuấn có thể trở về, chân của em vẫn còn đau!” Cô tìm các loại lý do.

Thi Gia Phong chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha, anh ôm cô đứng dậy, đưa cô về phòng.

6. Chương 6

“Anh...”

“Yên tâm, anh chỉ muốn đưa em về phòng rồi nghỉ ngơi thật tốt thôi.” Thi Gia Phong vì cô mà làm vật hi sinh lớn.

Lần đầu tiên Tang Văn Nhi cảm giác được hạnh phúc, mặc dù cô không biết thời gian này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng cô có thể nắm bắt được bao nhiêu thì bấy nhiêu đi! Dù sao cô biết khi anh không hề muốn cô nữa, cô nhất định phải mang theo Tang Tuấn rời đi.

Cô không nói yêu, bây giờ cô chỉ muốn xa cầu mà thôi, cái này không tính là quá phận chứ! Chỉ cần một đoạn thời gian ngắn ngủi là được rồi! Thật sự chỉ cần như vậy là được rồi, nghỉ đi nghỉ lại, nước mắt của cô vẫn không không chế được chảy xuống.

Đặt Tang Văn Nhi nằm lên giường, Thi Gia Phong cũng nhìn thấy. “Sao vậy?”

“Không sao! Em chỉ cảm thấy, tại sao mọi chuyện lại thay đổi nhanh như vậy??” Thật ra cô ám chỉ thay đổi trong mười năm này, nhưng cô lại muốn noi dõi anh. “Trước đó chúng ta vẫn hay gây gổ, anh còn chọc giận em, hiện tại em lại đồng ý cùng anh.”

Thi Gia Phong lau nước mắt cho cô. “Đó là vì em thật sự thích anh, mới có thể nhanh chóng đồng ý như vậy.” diễn-đàn-lê- quý-đôn

Đương nhiên cô thích anh, nhưng Tang Văn Nhi không muốn thừa nhận, vì nếu nói ra, tương lai người đau lòng nhất chắc chắn là cô. “Mới không phải, em không thích anh, là vì lời nói của anh khiến em rất cảm động, cho nên mới cho anh một cơ hội.”

Thi Gia Phong hoài nghi nhìn cô. “Em xác định?”

“Đương nhiên! Em vẫn luôn ghét anh.” Tang Văn Nhi trả lời.

“Vậy vì cảm động em mới chịu đồng ý hẹn hò với anh? Vậy nếu lần sau anh cầu hôn, em không yêu anh, em sẽ vì cảm động mà gả cho anh?” Thi Gia Phong nói đùa.

Tang Văn Nhi đột nhiên nói nghiêm túc. “Ngoại trừ người đàn ông em yêu thật lòng ra, em sẽ không gả cho bất kỳ người đàn ông nào em không yêu.”

Thi Gia Phong cảm nhận được cô nghiêm túc, cúi đầu hôn lên trán cô. “Bây giờ không cần phải nghĩ chuyện sâu xa như vậy, chúng ta nên quý trọng hiện tại thì tốt hơn! Còn nữa, cửa ải của mẹ thì phải làm sao đây? Bà nói không muốn chúng ta ở cạnh nhau.” Thi Gia Phong chột chột cánh tay đặt trên giường của Tang Văn Nhi.

Cô trực tiếp xoay người không nhìn anh. “Chính anh tự làm đi, là anh muốn hẹn hò trước, anh đi mà giải thích với bà ấy, nếu không không cần nói chuyện gì cả, giống như trước đây là được rồi.” diễn-đàn-lê- quý-đôn

Thật ra Tang Văn Nhi không muốn nói, vì nếu bà Thi đồng ý, có lẽ kết quả sẽ khiến bà càng đau lòng hơn, hơn nữa sau này nếu cô muốn rời đi, bà cũng sẽ rất lo lắng.

Thi Gia Phong nằm xuống bên người cô, ôm hông cô, cầm tựa lên đầu cô. “Vậy sau này hãy nói đi, anh cũng sợ sẽ khiến mẹ đau lòng!”

Đối với lời nói của anh, cô không phản đối, nhưng trong lòng nháy mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng không phải cô vốn nghĩ vậy sao?

Tang Văn Nhi không thích anh dựa vào gần mình như vậy. “Anh tránh ra một chút, đi ra ngoài trước... em muốn nghỉ ngơi!”

“Được, anh đi ra ngoài trước!” Sau khi anh hôn lên gò má cô một cái, mới chịu rời khỏi phòng cô.

Sau khi anh đóng cửa lại, Tang Văn Nhi đứng dậy.

Cô không biết mình làm vậy có đúng hay không, nhưng cô thật sự muốn phát triển một đoạn tình cảm với anh, mà không phải chỉ một buổi tối vui vẻ, cô muốn nắm chặt cơ hội lần này, hơn nữa cũng do anh nói, như vậy cũng không phải cô mơ mộng xa vời chứ?

Nhưng mặc kệ kết quả thế nào, cô đều phải chuẩn bị tâm lý ình, đến cuối cùng cô cũng phải rời khỏi nhà họ Thi, về bí mật của Tang Tuấn, làm thế nào cũng phải bảo vệ, dù sao chuyện ám muội này, mà cô cũng không biết sau khi nhà họ Thi biết chuyện này, sẽ làm thế nào? Tình trạng xấu nhất cô sẽ mất đi Tang Tuấn, nhưng mất đi Tang Tuấn cũng tương đương với việc mất đi tất cả, cho nên cô không thể mạo hiểm như vậy.

Cho dù hai người đang ở cùng nhau, cô vẫn không thể nói cho anh biết! Vì Thi Gia Phong không yêu cô, sẽ không chịu đồng ý ở chung với cô... Tang Văn Nhi lại khóc thút thít, tại sao cô nhất định phải lựa chọn như vậy?diễn đànlê quýđôn

Nếu năm đó cô không cần đứa trẻ này, có phải hiện tại cô cũng không phải băn khoăn như vậy? Nhưng nếu không có đứa bé, nhất định cô sẽ khổ sở hơn, vì để không mất đi Tang Tuấn, tất cả đều như cũ, nhất định cô không thể nói cho bất kỳ ai biết về chuyện này.

Trường học lại có kỳ nghỉ, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Thi Gia Phong và Tang Tuấn ngồi trong phòng khách, một người xem báo, một người đọc sách. Mà Tang Văn Nhi lại đang ở trong bếp dọn dẹp bát đĩa, còn bà Thi, lúc rảnh rỗi, bà sẽ làm ình vài cái áo len, trước bà còn làm cho Tang Tuấn vài món đồ, nhưng bà cảm thấy chưa đủ, nên hiện tại bà lại đang đan áo.

Bà Thi nhìn thành phẩm vừa hòa thành một nửa lên, xem có thích hợp với Tang Tuấn không, lập tức muốn mở miệng gọi Tang Tuấn lại, nhưng bà lại thấy tư thế ngồi đọc sách của hai người rất giống nhau... Nhìn kỹ, bà lại phát hiện tang Tuấn và Thi Gia Phong có vài chỗ tương tự, lông mày của hai người rất giống nhau, đều đậm như nhau, mà Tang Tuấn lại giống như Thi Gia Phong lúc bé, thích xem sách khoa học viễn tưởng.

Nếu như không phải vì biết Tang Văn Nhi và Thi Gia Phong không quen biết nhau từ trước, nếu không bà sẽ thật sự cho rằng Tang Tuấn là con trai của Thi Gia Phong, ngay sau đó bà Thi lại cười,xem ra mình thật sự muốn ôm con đến điên rồi, lại có thể suy nghĩ lung tung. “Tiểu Tuấn, lại đây cho bà nội xem một chút, xem con có thích hợp với bộ quần áo này không.”diễn đànlê quýđôn

Tang Tuấn đặt quyển sách xuống, khéo léo chạy lại bên cạnh bà.

Thi Gia Phong cũng không tán thành cách làm của mẹ mình. “Mẹ, hiện nay,quần áo của trẻ con ngoài đường rất nhiều, tại sao mẹ lại nhất định muốn tự mình làm?”

“Con không hiểu, như vậy mới ấm áp! Lúc con còn nhỏ, còn không phải là nếu không phải mặc áo len mẹ làm rồi lớn lên, giờ đôi cánh cứng cáp rồi, cho nên ghét bỏ quần áo của mẹ.” Bà trợn mắt nhìn Thi Gia Phong.

Thi Gia Phong không nói gì, rõ ràng anh nói đúng nhưng mẹ luôn ngăn anh lại, sao có thể nói qua được! Lúc này đuôi mắt anh phát hiện hình như Tang Văn Nhi muốn ra ngoài. “Văn Nhi, em đi siêu thị sao? Anh cũng đi!”

Tang Văn Nhi muốn cự tuyệt, nhưng lại bị bà Thi nói trước. “Con đi làm gì? Vương tay vương chân, ngoại trừ thân hình cao lớn ra, con còn có thể làm gì?”

Sao hai mẹ con lại cãi vã? Nhưng cô biết mình cũng không phải nguyên nhân hai người gây gổ.

“Mẹ,cũng vì con cao lớn, cho nên có thể cầm đồ giúp Văn Nhi.” Thi Gia Phong nói xong, trực tiếp kéo Tang Văn Nhi chạy ra ngoài.

“Anh chạy anh như vậy làm gì?” Tang Văn Nhi sắp không thở nổi.

Lúc này, Thi Gia Phong mới chạy chậm lại, tay phải nắm thật chặt tay trái cô, bây giờ hai người đang hện hò lên lút, chỉ có thể trong lúc không ai phát hiện, mới có thể gần gũi nhau một chút giống như bây giờ, ngay cả anh cũng hối hận,mình lại có thể đồng ý chuyện này.

“Văn Nhi, bằng không chúng ta chẳng thà nói chuyện này với mẹ đi!” Thi Gia Phong thật sự không lên lút nổi nữa.

Tang Văn Nhi nhanh chóng phản ứng. “Không được!”

“Tại sao?”

“Anh đã đồng ý thì không thể thay đổi, thật ra em cảm thấy như vậy cũng không tệ.” Tang Văn Nhi cũng không cảm thấy như vậy là không ổn, bình thường hai người cũng có thể gặp mặt, thừa dịp không ai chú ý hôn đối phương một cái, sau đó nửa đêm, lên lút hẹn nhau, như vậy cũng rất tốt!

“Nhưng anh không thích như vậy, anh muốn hẹn hò với em một cách quang minh chính đại, anh muốn tay trong tay với em trước mặt mọi người, ở trước mặt mọi người hôn em một cái, anh còn muốn làm chuyện ân ái với em!” Thi Gia Phong không chút e dè nói ra tiếng lòng của mình.

Tang Văn Nhi trừng mắt liếc anh. “Không đứng đắn, cả ngày anh cũng chỉ nghĩ đến chuyện này sao?”

“Xem là vậy đi, đó là nhu cầu bình thường của đàn ông, chẳng lẽ em muốn anh đi tìm những người phụ nữ khác sao?”

“Tùy anh thôi, nếu như anh thật sự không có cách giải quyết!” Tang Văn Nhi nói với anh.

Thi Gia Phong dĩ nhiên không làm như vậy, mặc dù anh trắng hoa, nhưng anh cũng biết, khi anh ở cùng một người phụ nữ, tuyệt đối không dính líu tới người phụ nữ khác.

“Thôi được rồi!” Anh thỏa hiệp, anh phát hiện, kể từ sau khi hai người ở chung một chỗ, mình đã có thói quen thỏa hiệp với Tang Văn Nhi, nhưng anh cũng không cảm thấy như vậy là không được, ngược lại cảm thấy mình có thể đối xử với cô tốt hơn.

Lúc này, Thi Gia Phong mới chú ý tới, cô lại có thể không mang theo khăn quàng cổ, hôm nay lạnh như vậy, cô muốn bị cảm sao?

Cho nên anh kéo cô vào một cửa hàng, ở trong đó tìm một chiếc khăn lên rất dài.

“Em không lạnh!” Cô thật sự cảm thấy cũng được, vì anh kéo cô ra cửa quá nhanh nên cô quên mang.

“Còn dám nói, tay em lạnh như băng, chóp mũi hồng hồng, em còn dám nói em không lạnh?” Thi Gia Phong quàng khăn lên cho cô, quần vài vòng, quả thật chỉ muốn quần kín khuôn mặt cô.

“Anh muốn là em ngộp chết à? Tang Văn Nhi kéo xuống một chút.

“Bao kín!” Thi Gia Phong không cho phép, ít nhất cũng phải che đến lỗ mũi cô.

Hành động của Thi Gia Phong khiến Tang Văn Nhi dở khóc dở cười, không thể phủ nhận, anh vô cùng quan tâm, nhưng như vậy có thể kéo dài bao lâu?

Hai tay Thi Gia Phong vẫn luôn rất ấm áp, anh để tay trên khuôn mặt cô, cố gắng khiến khuôn mặt cô hồng lên một chút, nhưng lại không có chút hiệu quả, vì vậy anh lập tức cúi đầu hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt, gương mặt Tang Văn Nhi hồng lên, lúc này Thi Gia Phong mới hài lòng.

“Anh có lạnh không vậy? Đây là bên ngoài ư!” Tang Văn Nhi tức giận.

Sau khi Thi Gia Phong chỉnh lại khăn cho cô một chút mới nói. “Hết cách rồi, đây là cách tốt nhất khiến gương mặt em nhanh chóng hồng lên!”

Nào có ai lại như vậy? Tang Văn Nhi thiếu chút nữa bị anh làm cho tức chết, nhưng lại hết cách, anh luôn có những việc làm khó lý giải, cô cũng quen rồi.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Thi Gia Phong hài lòng đưa cô rời đi.

Anh biết Tang Văn Nhi còn có thể lạnh, nên để tay cô vào túi quần mình, nhưng anh muốn tiếp tục nắm tay cô, cho nên vẫn duy trì tư thế dắt tay, đặt hai tay cô vào túi quần mình, hai người tiếp tục sóng vai bước đi.

Tang Văn Nhi đột nhiên cảm thấy, nếu có thể vĩnh viễn như thế này thì tốt biết bao.

“Có phải rất cảm động không?” Thi Gia Phong hỏi cô.

Tang Văn Nhi hừ lạnh. “Da mặt dày!”

“Đó là đối với em thôi.” Thi Gia Phong nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Tang Văn Nhi biết, nhưng cái này cũng không đại biểu cho chuyện như vậy, không có dùng qua với những người phụ nữ khác, nhưng cô vẫn không hỏi, vì cô không muốn biết quá nhiều.

Thi Gia Phong đột nhiên thấy mình rất thích tình trạng bây giờ, trong lòng anh có Tang Văn Nhi, trong nhà có Tang Tuấn, tất cả như lập tức biến thành một gia đình hạnh phúc.

Nhưng Thi Gia Phong vẫn cảm thấy mình vẫn chưa cảm thấy mình cần kết hôn với Tang Văn Nhi, anh chỉ thích cảm giác bây giờ mà thôi, cô đã nở nụ cười với anh, còn có sự thẹn thùng của phụ nữ trước mặt anh rồi, đây là một hiện tượng tốt.

Nhưng anh vẫn cảm giác bên trong, Tang Văn Nhi vẫn có gì đó giấu giếm mình, có lúc cũng sẽ tỏ ra không thân thiết với anh, nhưng sau khi ý thức được lại nhích lại gần anh.

Tại sao lại như vậy? Thi Gia Phong đứng trên ban công tầng hai nhìn Tang Tuấn đang nói chuyện với những cậu bé nhà hàng xóm, nhưng không bao lâu, mọi người tản ra, mình Tang Tuấn đứng tại chỗ.

Bọn nhóc đang trêu mèo sao? Nhưng Tang Tuấn lại đứng không nhúc nhích, Thi Gia Phong đi xuống, muốn hỏi chuyện gì xảy ra. “Tiểu Tuấn, sao vậy?”

Thi Gia Phong như nhìn thấy bộ dạng khóc sùi sùi của cậu. “Những đứa nhóc đó bắt nạt con?”

Tang Tuấn muốn né tránh sự quan tâm của Thi Gia Phong, nhưng lại bị anh cưỡng chế xoay người lại. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chú Gia Phong...” Tang Tuấn uất ức nhìn anh.

Thật ra Tang Tuấn cảm thấy chú Gia Phong là người có thể tin tưởng, nhưng cậu vẫn không muốn nói.

“Nói cho chú Gia Phong, có phải những đứa bé đó bắt nạt con?” Thi Gia Phong tức giận, bọn nhóc đó lại dám bắt nạt người nhà họ Thi, dù là một cậu nhóc cũng không được.

Tang Tuấn ngại ngùng nói. “Bọn họ tới đây cười nhạo con, nói con là đứa trẻ không có ba, hơn nữa còn là con của người giúp việc, căn bản không thích hợp để ở đây, không phải con không có ba, con chỉ không biết ông ấy là ai thôi!” Tang Tuấn kích động nói.

Thi Gia Phong sửng sốt, nhưng đứa trẻ đó lại có thể đáng ghét như vậy, tại sao lại có thể nói vậy với Tang Tuấn?

“Tiểu Tuấn, không sao, con còn có mẹ mà!”

“Con biết, con biết mẹ đối xử với con rất tốt, nhưng con vẫn luôn muốn biết ba con là ai, cáng muốn nói cho bọn họ biết ba con là ai.” Thật ra Tang Tuấn vẫn luôn muốn biết ba mình là ai, nhưng vì không để ẹ đau lòng, cho nên cậu vẫn luôn không nói.

Thi Gia Phong ôm Tang Tuấn lên, ngồi xuống một cái ghế ở trong sân. “Tiểu Tuấn, có phải con sợ mẹ đau lòng, nên vẫn luôn không dám hỏi mẹ?”

Tang Tuấn do dự một chút mới gật đầu.

“Tiểu Tuấn, con có quyền lợi được biết ba con là ai, con nên đi hỏi mẹ một chút!”

Tang Tuấn liếc mắt lắc đầu. “Không, mẹ sẽ khóc, trước kia, khi con còn nhỏ, không hiểu chuyện, cho nên đã hỏi mẹ, mẹ cũng nhìn con rất khổ sở!”

Thi Gia Phong không hiểu, rốt cuộc người đàn ông như thế nào, mới có thể làm Tang Văn Nhi bị tổn thương sâu như vậy? Khiến cô ấy không muốn nói về chuyện này?

Tang Tuấn nhìn Thi Gia Phong với vẻ hi vọng. “Chú Gia Phong, chú có thể tìm ba cho con không?”

Thi Gia Phong khổ sở nhìn cậu. “Không phải con cũng biết, mẹ không muốn nhắc tới chuyện này sao? Nếu chúng ta đi tìm, mẹ con sẽ tức giận.”

Tang Tuấn đau lòng cúi đầu, quả nhiên vẫn không được.

Thi Gia Phong nhìn bộ dạng khổ sở của cậu, cũng không đành lòng. “Được rồi, chú sẽ nghĩ cách, nhưng con phải đồng ý với chú, mặc kệ ba con là ai, cũng không được tiết lộ nửa lời trước mẹ con.”

“Ừm!” Tang Tuấn đồng ý.

Thi Gia Phong đáp ứng, cũng vì anh có lòng riêng, anh muốn biết người đàn ông đó là ai, muốn biết quá khứ của cô thế nào.

Nhưng mặc dù làm vậy, không phải rất tốt sao, dù sao Tang Tuấn cũng muốn biết ba mình là ai?

“Chú tìm ba giúp con, con nhất định không được nói chuyện này với bất kỳ ai, nếu không chú sẽ không giúp con nữa, con làm được không?” Thi Gia Phong nói với Tang Tuấn lần nữa, anh không muốn vì chuyện này mà gây gổ với Tang Văn Nhi.

“Ừ! Chưa biết rồi, cảm ơn chú, chú Gia Phong!”

Tang Tuấn cười rộ lên, nếu như ba cậu cũng giống như chú Gia Phong thì tốt biết mấy.

Thi Gia Phong mỉm cười véo khuôn mặt cậu.

Tang Tuấn đã đồng ý như vậy, Thi Gia Phong đương nhiên cũng muốn tìm người điều tra Tang Văn Nhi, thật ra trước khi có chuyện này, anh còn có chút do dự, dù sao điều tra cô cũng không phải chuyện tốt, nhưng vì Tang Tuấn muốn biết, anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ rất muốn thỏa mãn yêu cầu của Tang Tuấn.

Có thể là vì liên quan Tang Văn Nhi! Bình thường anh không thích trẻ con, nhưng anh lại cảm thấy Tang Tuấn rất đáng yêu.

Thi Gia Phong ở trong thư phòng đọc tài liệu, chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

“Chào anh!” Là điện thoại của chinh tín xã.

“Xin chào, là anh Thi sao? Tôi là người anh của chinh tín xã, tôi đã thu thập được một ít tư liệu của Tang tiểu thư rồi, anh có thể ra ngoài để nhận không?”

Thi Gia Phong lập tức hẹn giờ gặp mặt, đối phương đã sớm chờ ở quán coffee, là một người trẻ tuổi, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia khôn khéo. “Ngài Thi!”

“Anh tìm được tư liệu của cô ấy rồi sao?” Thi Gia Phong tò mò hỏi.

Người trẻ tuổi nói. “Còn chưa hoàn chỉnh, nhưng cũng thu thập được kha khá rồi, nghĩ lấy đến cho tiên sinh xem trước một chút.” Anh lấy một tập tài liệu từ trong túi ra, đưa một tất cả tài liệu và những tấm hình mình thu thập được cho Thi Gia Phong.

“Tang tiểu thư ra đời ở Đài Loan, lúc còn rất nhỏ đã di dân đến San Francisco, cho đến mười tám tuổi cô ấy mới về nước, mà ở trước khi về nước cô lại gặp biến cố lớn, ba mẹ cô ấy đều mất! Cô ấy ở San Francisco không có ai dựa dẫm nên mới trở về.” Người trẻ tuổi giải thích cặn kẽ.

Thi Gia Phong lật xem hình một chút, những thứ này, anh đã sớm biết được từ mẹ mình. “Chẳng lẽ không còn thứ gì nữa sao?”

“Có, trước khi ba mẹ qua đời, có để lại một món nợ rất lớn, năm đó cô ấy chỉ là một cô gái trẻ, không thể trả nổi, nhưng vào một buổi sáng, cô ấy lại có thể trả sạch các món nợ, tôi tìm được một ít nhân viên của công ty năm đó, mọi người đều nói cô ấy có thể đi làm một ít việc mờ ám, mới có thể trả sạch món nợ lớn như vậy.”

Cái gì? Tang Văn Nhi đã xảy ra chuyện như vậy? Chẳng lẽ đây là bí mật cô vẫn không chịu nói sao?

Thi Gia Phong cau mày. “Món nợ đó bao nhiêu tiền?”

“100 vạn USD!”

Mặc dù chỉ 100 vạn USD, nhưng đối với Tang Văn Nhi lúc đó mà nói, đó hẳn là con số trên trời!

“Vậy anh tra ra được ai là người cho cô ấy số tiền đó chưa?”

Người trẻ tuổi lắc đầu. “Không có!”

“Vậy sau đó thì sao? Cô ấy trở về lúc nào? Tại sao lại mang thai?”

Người trẻ tuổi lật tài liệu, lấy một tờ hóa đơn bệnh viện. “Sau khi cô ấy trả hết nợ rồi về nước, hơn nửa lần đầu tiên kiểm tra ở bệnh viện là ba tháng sau, mà lúc đó cô ấy đã có thai ba tháng rồi!”

Cô ấy mang thai ở San Francisco, nhưng Tang Tuấn cũng không giống con lai... “Đứa bé là của ai?”

Người trẻ tuổi khổ sở nhìn Thi Gia Phong, cái này anh vẫn chưa rõ ràng lắm, còn phải tra lại một chút. “Ngài Thi, phương diện này thì tôi chưa rõ ràng lắm, chỉ biết nơi cô ấy sinh hạ đứa bé, chỉ cần ở cơ quan nhà nước có ghi lại, tôi nhất định có thể tra được, nhưng nếu cô ấy tự sinh, tôi thật sự không có biện pháp tìm ra nhanh như vậy!”

Thi Gia Phong cau mày nhìn tập tài liệu này, người trẻ tuổi này đã làm gần hết rồi, trong thời gian rất ngắn tìm được nhiều tài liệu như vậy, hơn nữa còn tìm đến bạn bè khắp nơi của Tang Văn Nhi.

Nhưng coi mặt trên viết, cô cũng không phải là học sinh xấu, tại sao chưa cưới đã mang thai? Hơn nữa còn vào tuổi mười tám? Là vì tiền? 100 vạn USD, cô sẽ không đi khách sạn rồi lấy được số tiền này chứ? Nhưng Thi Gia Phong lại cảm thấy cô không phải người như vậy.

Người trẻ tuổi đi trước, để lại Thi Gia Phong ngồi tại chỗ.

Mặc dù không có bất kỳ tài liệu nào về ba của Tang Tuấn, nhưng anh cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, anh nhìn tập tài liệu, rốt cuộc lại khiến anh phát hiện điều kỳ quái đó là gì.

Ngày 28 tháng 9 mười năm trước, chính là ngày cô trả sạch món nợ của công ty, những thứ này được viết rõ ràng trong tập tài liệu, nhưng Thi Gia Phong cũng nhớ rõ, ngày anh ở San Francisco, có quan hệ với một người phụ nữ lạ là ngày 27 tháng 9, sao lại trùng hợp như vậy?

Trong tư liệu viết, lúc ấy cô không có bạn trai, nên không thể nào có chuyện cô ở cùng bạn trai rồi mang thai, cộng thêm lúc trước anh thấy bóng lưng Tang Văn Nhi rất quen mắt, chẳng lẽ chính là cô? Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tang Văn Nhi, dáng vẻ cô rất kinh ngạc.

Hiện tại mặc dù chính tín xã tra giúp Thi Gia Phong, nhưng anh vẫn phải nghĩ cách để biết mọi chuyện từ người trong cuộc, anh vô cùng hoài nghi, chuyện này có thật liên quan đến mình không! Không biết vì sao, anh loại có loại sự cảm mãnh liệt này, nếu như mười năm nay anh muốn tìm, thật ra chính là Tang Văn Nhi, anh sẽ như thế nào... Thi Gia Phong khẽ mỉm cười, thật ra trong lòng, anh rất hi vọng đó là cô.

Đã qua mười năm, Thi Gia Phong vẫn chưa bao giờ quên sự tồn tại của cô gái đó, anh biết mình thích cô, nhưng anh lại không thấy rõ diện mạo cô, khó trách khi anh ở cùng một chỗ với Tang Văn Nhi, trong lòng lại có một loại trực giác khác biệt.

7. Chương 7

Buổi tối, sau khi Tang Văn Nhi trấn an Tang Tuấn đi ngủ, lập tức bị Thi Gia Phong kéo vào phòng mình, anh hi vọng tối nay hai người có thể cùng nhau ngắm trăng, anh biết cô sợ lạnh, cho nên đặc biệt chuẩn bị một chiếc giường ấm ở trên ban công, còn lấy một cái chăn từ trong phòng, hai người cùng đắp chăn nhìn lên không trung.

Sau nhiều ngày chung đụng, Tang Văn Nhi cảm thấy thật ra Thi Gia Phong cũng không tệ lắm, chỉ là quá trắng hoa trôi, nhưng anh có một ưu điểm, nếu như anh có một bạn gái cố định, anh sẽ không đi trêu chọc người phụ nữ khác, cho nên trước mắt anh chỉ có Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi bị anh ép nằm trên bả vai anh, chỉ có thể nhìn lên bầu trời, đã lâu cô không được nhàn nhã ngắm trăng như thế này? Bình thường khi hết bận cô đều đi ngủ.

“Văn Nhi, em có phát hiện em rất giống ánh trăng không?”

Có ý gì? Tang Văn Nhi không hiểu, nghiêng đầu nhìn Thi Gia Phong.

“Anh cảm giác em cũng thuần khiết giống như ánh trăng, nhưng trong lòng lại chong chát vết thương!” Thi Gia Phong nói một cách ngụ ý.

Tang Văn Nhi cảm thấy anh rất kỳ quái, tại sao anh lại nói như vậy? Cô vẫn luôn sống rất tốt, cũng không cảm thấy có gì nghiêm trọng.

“Văn Nhi, em muốn kể chuyện quá khứ của em cho anh không?” Thi Gia Phong khó có được lúc dịu dàng, thật ra anh muốn nghe được, những suy đoán vào buổi sáng của anh có đúng hay không.

Mặt tang Văn Nhi lập tức biến sắc. “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Thi Gia Phong giả dạng vô tội nói. “Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút, dù sao chúng ta cũng đang hẹn hò, anh đột nhiên muốn biết, bây giờ em có thể nói cho anh biết không?”

Ban đầu là vì hai người không quen thuộc, cô dĩ nhiên không thể nói, nhưng hiện tại quan hệ hai người không giống vậy, có thể cô sẽ nói?

Tang Văn Nhi cau mày cúi đầu, bí mật của cô không thể dễ dàng nói cho người khác biết, nhất là anh. “Xin lỗi, em không muốn nói, đừng hỏi nữa, được không?”

Thi Gia Phong không hiểu, rốt cuộc tại sao cô lại không chịu nói. “Tại sao? Quá khứ của em rất khổ sở sao? Anh biết người nhà em đã qua đời, nhưng ngoài những thứ tình thân đó, anh còn muốn biết tại sao em lại có Tiểu Tuấn.”

Tang Văn Nhi nghe Thi Gia Phong nói như vậy, trong nháy mắt, cô cho là anh đã biết tất cả mọi chuyện, nhưng giấu lại, tuyệt đối không thể nào. “Em không muốn nói, dù sao cũng không quan trọng, nói cũng vô ích!” Tang Văn Nhi trả lời.

Ai nói không quan trọng? Nếu như bị anh biết dấu vết quan trọng, vậy anh sẽ không mơ màng như bây giờ. “Hình như em cũng không nói cho tiểu Tuấn? Chẳng lẽ em vẫn muốn gạt Tiểu Tuấn sao?”

Thi Gia Phong không hiểu, tại sao cô phải làm như vậy, ba của Tiểu Tuấn cũng có quyền lợi mình có Tiểu Tuấn chứ.

Cô cắn cánh môi. “Sẽ không, em không muốn nói! Xin anh đừng hỏi!”

Thi Gia Phong hôn lên gò má cô. “Được.”

Đã như vậy, anh sẽ mở miệng trước, nhìn phản ứng của cô là được rồi. “Nhưng Văn Nhi, người nào lại không có quá khứ? Anh cũng có rất nhiều chuyện muốn kể cho em nghe! Nếu như em muốn biết, anh sẽ nói cho em biết!” Thi Gia Phong khuyến khích, nhưng Tang Văn Nhi vẫn quyết tâm, không chịu nói ra miệng.

“Được rồi! Nếu như em không muốn nói, vậy đến lượt anh nói!” Anh điều chỉnh tốt vị trí, vừa lúc có thể nhìn thấy nét mặt Tang Văn Nhi.

Quá khứ của anh? Anh muốn khoe khang rốt cuộc mình có bao nhiêu tiền, có bao nhiêu phụ nữ, hay là những chuyện khác?

“Thật ra thì, mười năm trước, có một người phụ nữ anh vẫn luôn không quên được!”

Vừa nghe anh nói như vậy, Tang Văn Nhi lập tức biết được, chắc chắn là Lương Tiểu Tuyên! Tang Văn Nhi muốn nói ra nhưng vẫn cố gắng nhịn được.

“Bọn anh xảy ra tình một đêm, chỉ một buổi tối mà thôi, lúc đó anh uống say, không thấy rõ bộ dạng cô ấy, cuối cùng, lúc cô ấy rời đi, anh cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô ấy, ngay cả việc muốn tìm người cũng không thể!”

Tang Văn Nhi kinh ngạc nhìn Thi Gia Phong, không phải anh đang nói chuyện tối hôm đó chứ?

Thi Gia Phong chú ý đến nét mặt của cô, trong lòng bắt đầu cười trộm. “Cho dù như vậy, anh vẫn nhớ bóng lưng cô ấy, mười năm nay chưa khi nào quên!”

“Anh... muốn tìm cô ấy sao?” Tang Văn Nhi không thể nghe thấy giọng nói run rẩy của mình, nhưng Thi Gia Phong lại nghe thấy rất rõ ràng.

“Dĩ nhiên, anh luôn đi tìm, nhưng không biết bộ dạng cô ấy, không biết tên, muốn tìm rất khó!” Thi Gia Phong cũng cảm thấy phiền, nhưng nếu như là người trước mắt, chính là cô gái năm đó, vậy anh cũng không cảm thấy phiền.

Tang Văn Nhi không ngờ mình trong lòng anh, lại có thể nằm ở vị trí đặc biệt như vậy, thì ra anh vẫn luôn không quên được cô, nhưng... anh lại không biết, người phụ nữ đó chính là cô.

Mà cô cũng không thể nói cho Thi Gia Phong, vì một ngày nào đó, chuyện của hai người sẽ kết thúc, sẽ thay đổi, quay lại thành hai đường thẳng song song.

“Sau khi anh tìm được cô ấy, anh sẽ làm gì?” Mặc dù biết mình không nên hi vọng, nhưng Tang Văn Nhi vẫn muốn biết.

“Xem xem cuộc sống của cô ấy có tốt hay không! Hồi mục đích nam đó cô ấy lên giường của anh, còn có tại sao lại nguyện ý giao lần đầu tiên của mình cho anh, mặc dù cô ấy lấy của anh 100 vạn, nhưng anh lại cảm thấy anh thích cô ấy, nếu như cô ấy có thể ở bên cạnh anh, anh sẽ rất vui!”

Tang Văn Nhi kinh ngạc, trải qua nhiều năm như vậy, anh muốn tìm cô chỉ vì muốn hỏi những vấn đề này thôi sao?

“Tại sao nhất định phải hỏi những chuyện này? Có lẽ người ta cũng không muốn gặp lại anh!” Tang Văn Nhi trả lời.

Thi Gia Phong cau mày, cô không muốn gặp lại anh. “Đương nhiên là muốn, vì anh thích cô ấy!” Thi Gia Phong mỉm cười nói với cô.

Sắc mặt Tang Văn Nhi trắng bệch, dù anh chỉ nhìn thấy bóng lưng anh vẫn thích người năm đó?

Thi Gia Phong cười. “Có phải em ghen không? Sắc mặt thay đổi rồi!”

Tang Văn Nhi quay mặt đi. “Ai nói? Em ghen sao?”

Thi Gia Phong thấy rất rõ ràng, Tang Văn Nhi hoàn toàn không ghen, nhưng vẻ mặt lại thật sự kinh ngạc, kinh ngạc như vậy, anh khẳng định cô là người phụ nữ anh vẫn luôn tìm kiếm, nhưng nếu cô vẫn không chịu thừa nhận, thì cũng vô ích.

“Thật sai?” Thi Gia Phong nhìn cô, mặc dù nét mặt cô rất kỳ quái, nhưng anh nhìn vẫn hiểu, cô đang né tránh, cô muốn trốn vào trong vỏ của mình, nhưng vẫn không làm được.

“Nhưng em yên tâm, đó là chuyện đã qua, mặc dù anh cũng không ngờ anh sẽ thích em, nhưng em lại đem lại cho anh cảm giác rất đặc biệt, cho nên anh mới thích em!” Thi Gia Phong an ủi cô.

Tang Văn Nhi không khống chế được cảm xúc mãnh liệt trong lòng, hiện tại và quá khứ, người anh yêu thích vẫn luôn là cô? Cô rất vui, mười năm này, người anh nhớ tới không phải là Lương Tiểu Tuyên, mà là cô.

Cô nên vui mừng mới đúng, nhưng lại phát hiện lòng mình vô cùng phiền muộn, sau khi anh phát hiện ra chân tướng thì sẽ thế nào? Cô rất lo lắng, sợ người nhà họ Thi sẽ cướp Tang Tuấn đi, đó là điều cô không muốn nhìn thấy nhất, cô rất sợ có một ngày, anh

Biết người phụ nữ đó là cô.

Nhưng sâu trong nội tâm, Tang Văn Nhi vẫn hi vọng anh biết, vì cô đã yêu Thi Gia Phong rồi.

“Sao vậy? không tin anh sao?” Thi Gia Phong nắm cầm cô, để cho cô nhìn thẳng vào mình.

Trong lòng Tang Văn Nhi đang rất hỗn loạn, đặc biệt là lúc cô nhìn anh. “Không, em tin anh!” Tang Văn Nhi đẩy tay anh ra.

Thi Gia Phong nhìn vẻ mặt mất hồn của cô, nhất định chính là cô! Nếu như không biết anh trước, lúc ấy, tại sao cô lại có vẻ mặt như vậy.

Anh quyết định tấn công một lần nữa, xem xem cô sẽ trả lời như thế nào, “Văn Nhi, thật ra anh cảm thấy em khá quen, trước đây có phải chúng ta từng gặp nhau không?”

Hai mắt Tang Văn Nhi tròn to, toàn thân cô vô cùng căng thẳng không phải anh đã phát hiện ra cái gì chứ. “Sao lại có thể như vậy? em chưa bao giờ gặp qua anh?”

Thi Gia Phong giả vờ hồ nghi: “thật sao? Nhưng anh thật sự cảm thấy em khá quen, anh nghe mẹ nói trước đây em ở San Francisco, không phải chúng ta từng gặp nhau chứ?”

Cô vội vàng phủi sạch nói “Không có, trí nhớ của em rất tốt, em không nhớ mình từng gặp anh?”

Thi Gia Phong nhú mày, “A, có lẽ là anh nhầm.”

Tang Văn Nhi thấy thời gian không còn sớm, “Vậy em về phòng trước, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Thi Gia Phong nhân cơ hội bế cô lên. “Không thể đi!”

Nhất định phải đi, nếu không khi anh hỏi tiếp, cô không chắc chắn với khả năng diễn xuất của mình, có thể lừa gạt được anh, “Đừng như vậy, em làm việc cả ngày, buổi tối nói chuyện, hẹn hò với anh, em mệt rồi.”

Anh tổn thương nói: “Nói như em, vậy ở cùng anh rất vất vả sao?”

Khóe miệng Tang Văn Nhi co giật, cô không có ý này: “Không phải, chỉ là em rất mệt.”

Lúc này Thi Gia Phong mới chú ý đến quần thâm dưới mắt cô, hình như trước đây không có. “Được rồi! em là yêu anh ... anh mới thả em đi.”

Lại tới nữa, mỗi lần đều như vậy! Tang Văn Nhi nhìn anh chằm chằm.

“Nhanh lên một chút, nếu không sẽ không để em đi!” Thi Gia Phong uy hiếp.

Tang Văn Nhi cắn răng, hôn lên môi anh, sau đó ngay lập tức tránh ra, nhanh chóng chạy về phòng mình.

Thi Gia Phong mỉm cười nhìn bóng dáng chạy của cô như bị người ta đuổi theo, anh ôm chặt gối ngồi trên ghế, toàn thân lộ vẻ hưng phấn và hạnh phúc, mặc dù anh không có bằng chứng chứng minh Tang Văn Nhi là người phụ nữ đó, nhưng anh lại vẫn muốn tin như vậy.

Nhưng anh vẫn cảm thấy có chút tức giận, tại sao cô lại không nói cho anh biết? nhìn nét mặt của cô, có đúng là người phụ nữ lúc đó, vậy tại sao lại giả bộ như mình không biết, anh vừa mới mở miệng hỏi thăm, cũng cứng rắn nói không phải?

Anh cũng sẽ không ăn cô, tại sao lại nhất định phải giấu giếm chuyện đó? Vừa rồi anh cũng coi như gián điệp thổ lộ! nhưng cô vẫn không cảm động, khuôn mặt lại vô cùng buồn phiền, chẳng lẽ ở cùng anh rất chán sao?

Không thể nào! Tang Văn Nhi của anh nhất định không phải vì lý do như vậy, đó là vì cái gì?

Tang Tuấn! Thi Gia Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế, nếu như Tang Văn Nhi đúng là người phụ nữ trong tưởng tượng của anh, điều này khiến Thi Gia Phong không khỏi hoài nghi, Tang Tuấn là con anh, trời ạ! Nếu Tang Tuấn thật sự là con anh, vậy cô đúng là đã giấu anh một bí mật cực kỳ lớn.

Không được, ngày mai anh nhất định phải dẫn Tang Tuấn đi bệnh viện xét nghiệm DNA mới được.

Thi Gia Phong trở về phòng ngủ, nằm lên giường, trong lòng càng thêm chắc chắn, bí mật của Tang Văn Nhi nhất định là chuyện này!

Thi Gia Phong ra khỏi thư phòng, không thấy Tang Văn Nhi trong phòng khách, chỉ có Tang Tuấn đang ngồi vẽ tranh mà thôi, anh nhìn bóng lưng Tang Tuấn, trước kia sao anh lại không thấy có điểm giống mình chứ?

“Tiểu Tuấn, mẹ đâu?” Thi Gia Phong đi đến bên cạnh Tang Tuấn hỏi.

Tang Tuấn thấy Thi Gia Phong, lập tức cười với anh, nói: “Chú Gia Phong, con không biết mẹ đâu cả.”

Vậy vừa đúng lúc, anh có thể nói chuyện đó với Tang Tuấn, “Chú đã tìm người điều tra giúp con, nhưng lại không tra ra được ba con à ai.” Anh nói thật, thật sự chưa tra ra được, nhưng lại hoài nghi chính mình là ba của Tang Tuấn.

Tang Tuấn vừa nghe đến tin này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống, “Tại sao không tra ra được? Chẳng lẽ con thật sự là đứa trẻ không có ba sao?”

“Tiểu Tuấn, không thể nói như vậy, con còn có mẹ thương con mà!”

“Con biết mẹ rất thương con, nhưng mẹ lại chưa bao giờ với con ba con là ai, có lúc con nghĩ có phải con là đứa trẻ mẹ nhặt được, cho nên mới không có ba!” Tang Tuấn nhìn mẹ khổ cực nuôi dưỡng mình như vậy, có cậu thật sự hi vọng cậu không phải con ruột mẹ, như vậy mẹ sẽ không phải khổ cực nữa rồi.

Thi Gia Phong tức giận nói: “Đứa ngốc, sao con có thể nghĩ như vậy? Con là con trai cô ấy, nhìn xem con lớn lên rất giống mẹ? Nếu để cô ấy biết con nghĩ vậy, cô ấy sẽ rất đau lòng!”

“Vậy tại sao chú không tra được ba con? Rốt cuộc ba con là ai?” Tang Tuấn đau lòng không biết làm sao, vốn cho rằng Thi Gia Phong có thể giúp được mình, nhưng vẫn không được.

Thi Gia Phong thiếu chút nữa nói ra chuyện mình có thể là ba cậu, lúc này giọng nói của Tang Văn Nhi lại vang lên phía sau. “Anh tìm người điều tra em?”

Lòng Thi Gia Phong dừng lại mấy giây, lập tức quay đầu về phía Tang Văn Nhi. “Văn Nhi...”

“Em nghe hết rồi!” Tang Văn Nhi tức giận nhìn Thi Gia Phong, cô vừa về phòng chuẩn bị, muốn ra cửa mua đồ, không ngờ lại nghe được đoạn đối thoại này của hai người.

“Văn Nhi...”

“Mẹ...”

Lửa giận của Tang Văn Nhi cao thêm mấy phần. “Tại sao anh lại muốn điều tra em?”

Thi Gia Phong chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, không giống cô lúc bình thường, xem ra mình giẫm lên địa lôi rồi.

“Mẹ, là vì con muốn chú Gia Phong đi giúp con điều tra chuyện của ba, con thật sự muốn biết ba con là ai!” Tang Tuấn cũng rất sợ bộ dạng tức giận của Tang Văn Nhi, nhưng vẫn muốn giải thích giúp Thi Gia Phong.

Sau khi Tang Văn Nhi trừng mắt liếc Tang Tuấn, lại nhìn về phía Thi Gia Phong. “Dù là Tiểu Tuấn cầu xin anh, anh cũng nhất định phải đi điều tra sao? Chẳng lẽ anh không biết mỗi người đều có một bí mật sao? Chẳng lẽ em không thể có bí mật?”

“Tang Tuấn có quyền biết chuyện này, em không thể tước đoạt khát khao đó của nó.” Thi Gia Phong cảm thấy mình không làm sai.

“Vậy thì sao? Em vẫn không muốn nó biết.” Tang Văn Nhi không hiểu, tại sao Thi Gia Phong nhất định phải biết chuyện này, mặc dù anh là người trong cuộc, nhưng cô không hi vọng chuyện mà mình giấu bị bắt kỳ người nào biết.

Thi Gia Phong cảm thấy không đáng giá thay Tang Tuấn. “Em cho rằng chuyện này có thể lừa gạt được bao lâu? Chẳng lẽ không ai biết sao?”

Tang Văn Nhi chắc chắn không có người biết. “Ngoại trừ em ra, không có một ai biết, anh không thể tra ra được!”

Thật sao? Chẳng lẽ cô muốn vĩnh viễn giấu chuyện này đi. “Anh không hiểu, tại sao em nhất định phải giấu chuyện này? Cũng vì ba của Tiểu Tuấn không ở bên cạnh, nó bị người ta bắt nạt, em có biết không? Nó bị người ta nói là con hoang, em biết không? Nó sợ em đau lòng, không dám nói cho em biết, chẳng lẽ em không thể chính miệng nói cho nó biết, ba nó là ai sao?”d

Tang Văn Nhi sững sờ, Tang Tuấn bị người ta bắt nạt? Cô nhìn sang Tang Tuấn, trong ánh mắt có thêm một tia khổ sở.

“Văn Nhi, Tiểu Tuấn vẫn luôn bị người ta bắt nạt, chẳng lẽ anh không thể giúp nó sao?” Thi Gia Phong biết thái độ cô dần mềm xuống rồi.

Tang Văn Nhi khóc, cô không thể cha giấu được đau lòng. “Em không biết, em không biết anh ta là ai!”

Cô không thể nói, nhưng cô cũng không sai, trước khi gặp được Thi Gia Phong, cô không biết anh là ai.

Cô nói gì? Không biết là ai? Nếu cô thật sự không biết đó là ai, tại sao lại đau lòng như vậy?

“Em có ý gì?” Thi Gia Phong tức giận nói.

Đôi mắt Tang Văn Nhi dăm lệ nhìn anh. “Em nói em không biết!” Bước nhanh chạy về phòng mình, cô muốn trốn khỏi những câu hỏi của anh.

Thi Gia Phong nhìn chằm chằm bóng lưng cô, biết cô đang trốn tránh vấn đề của mình, chuyện này không thể một câu không biết là có thể giải quyết, anh nhất định sẽ tra được chân tướng.

Thi Gia Phong ngồi o trên xe, đây là bản báo cáo xét nghiệm AND anh nhận được từ bác sĩ, Tang Tuấn quả nhiên là con trai anh, bản báo cáo này đủ chứng minh tang Văn Nhi nói dối, cô muốn che giấu sự thật, hiện tại lại bị anh đâm thủng, nhưng anh thật sự rất vui vì Tang Văn Nhi là người phụ nữ năm đó, hiện tại đã có chứng cứ, Tang Tuấn chính là kết tinh của hai người sau đêm hôm đó.

Những năm này, một mình tang văn Nhi chăm sóc đứa bé, nhất định đã rất vất vả? Tại sao lại không nói ra? Nếu như không phải mẹ anh chứa chấp cô, cuộc sống của cô có thể sẽ cực khổ hơn.

Thi Gia Phong cười nhìn tập tài liệu trong tay, xem ra anh phải chuẩn bị một chút, mình không biết thì thôi đi, hiện tại biết rồi, anh phải nghĩ cách đưa người vào trong lòng mình. “Tang Văn Nhi, đừng tưởng em không nói cho anh biết thì anh sẽ không biết.”

Anh lập tức lái xe về nhà, tính toán dẫn Tang Tuấn ra ngoài, nói chuyện này với Tang Tuấn, vì những ngày này bộ dạng cậu hình như rất khổ sở.

Mọi đứa trẻ đều thích vào tiệm ăn nhanh, Thi Gia Phong vẫn nhìn Tang Tuấn, phát hiện dáng vẻ ăn đồ của cậu, quả nhiên có điểm giống mình, xem ra hai người quả nhiên là cha con trời sinh.

“Tiểu Tuấn, sau đó mẹ con có mắng con không?” Sau khi uống một hớp cà phê, Thi Gia Phong mới hỏi.

Tang Tuấn lắc đầu, từ ánh mắt vẫn có thể nhìn ra tâm tình cậu vẫn khá kém. “Thật xin lỗi, chị Gia Phong, vì chuyện của con mà chú bị mẹ hiểu lầm, khiến mẹ tức giận với chú.”

Thi Gia Phong cười vuốt cái đầu nhỏ của cậu, anh nói. “Không sao, mẹ con sẽ tha thứ cho chú, chỉ phải cố gắng một chút mà thôi.”

“Có thật không?” Tang Tuấn không tin, vì nhìn Tang Văn Nhi giống như thật sự tức giận, hơn nữa buổi tối cô còn khóc vì chuyện này.

“Ừ, Tiểu Tuấn không cần để ý chuyện này!” Đối với chuyện này, Thi Gia Phong lựa chọn thái độ lạc quan.

Tang Tuấn gật đầu, tiếp tục ăn Hamburg.

Thi Gia Phong suy nghĩ một chút, nghĩ tới mình phải mở miệng thế nào với Tang Tuấn mới tốt. “Tiểu Tuấn, con cảm thấy chú thế nào?”

Mặc dù Tang Tuấn cảm thấy rất kỳ lạ tại sao Thi Gia Phong lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời. “Rất tốt! Trước kia, chú Gia Diệp vẫn rất ít khi nói chuyện với con, nhưng chú lại đối xử với con rất tốt! Con vô cùng thích chú!”

Thi Gia Phong vô cùng hài lòng với đáp án này. “Có thật không?”

Tang Tuấn nghiêm túc gật đầu. “Ừm! Mặc dù trước đây con cảm thấy chú giống không thích con, nhưng sau đó chú lại chơi trò chơi với con, dạy con làm bài tập, còn dạy con rất nhiều chuyện, cho nên con vô cùng thích chú!”

Cái miệng Thi Gia Phong xẹp lại. “Thì ra trước đây Tang Tuấn không thích chú?”

“Không phải! Không phải!” Tang Tuấn vội vàng muốn giải thích, lúc đó cậu không hiểu mà!

Thi Gia

Phong bị phản ứng của Tang Tuấn chọc cho tức cười, “Yên tâm, chú không có ý trách con!”

Tang Tuấn thả lỏng thở dài một hơi.

“Nếu như chú là ba con, con cảm thấy thế nào?” Thi Gia Phong nói với Tang Tuấn.

Vì Tang Tuấn đang cúi đầu ăn mấy thứ linh tinh, cho nên không chú ý đến nét mặt của Thi Gia Phong. “Rất tốt! Con cũng hi vọng chú có thể là ba con!” Cậu thích Thi Gia Phong, nếu như chú Gia Phong có thể trở thành ba cậu thì thật tốt, nhưng vẫn không thể! Thi Gia Phong sao có thể là ba cậu được?

Mặt mày Thi Gia Phong hớn hở, “Tiểu Tuấn, chú nói cho con biết một tin tức tốt!”

“Tin tức tốt gì?” Tang Tuấn nghiêng đầu nói.

“Chú đã tìm được ba con!”

Tang Tuấn trừng to mắt nhìn Thi Gia Phong, nét mặt đó rất giống với Tang Văn Nhi, muốn cho rằng hai người không phải là mẹ con cũng không được.

“Có thật không? Là ai?” Nhiệt tình Tang Tuấn dâng cao, nhưng sau đó lại rũ đầu xuống, “Nhưng không nói thì vẫn hay hơn, con sợ mẹ tức giận.”

“Vậy cũng không được, vì chú nhất định phải nói cho con biết!” Hiện tại, Thi Gia Phong cũng không quản ai sẽ ngăn cản, chỉ muốn nói cho Tang Tuấn biết chuyện này.

“Nhưng...” Tang Tuấn do dự, thật ra cậu cũng muốn hiểu rõ rốt cuộc ba mình là ai, nhưng lại sợ phản ứng của mẹ.

Thi Gia Phong nhìn Tang Tuấn, thật ra cậu nên tin tưởng anh có thể xử lý tốt chuyện này, “Yên tâm đi tiểu Tuấn, không sao đâu, về sau có chuyện gì, ba sẽ giúp cho con!”

“Nhưng ba lại không ở bên cạnh, làm sao có thể giúp đây?” Tang Tuấn không đồng ý với cách nói của Thi Gia Phong.

Thi Gia Phong nhú mày, rất uy nghiêm nói: “Ai nói ba không ở bên cạnh? Chú chính là ba con!”

Rất dễ nhìn ra, Tang Tuấn bị anh hù sợ, Thi Gia Phong là ba cậu? Không thể nào! Cậu tự an ủi mình! Sau một hồi, cậu mới hồi phục lại bình thường. “Chú Gia Phong, cảm ơn chú, con rất cảm ơn chú đã giúp con, nhưng con vẫn cảm thấy đã làm phiền chú, thật ra con cảm thấy chỉ có mẹ cũng tốt vô cùng.”

Thi Gia Phong thật sự muốn đánh vào cái miệng cậu, Tang Tuấn không tin lời của anh, “Chú nói thật, chú chính là ba con! Là ba ruột!”

Tang Tuấn nhìn THI Gia Phong như nhìn thấy quái vật, thật lâu sau, vẫn không nói thêm lời nào.

“Tiểu Tuấn, chú nói thật, mấy ngày trước không phải chú muốn một sợi tóc của con sao? Khi đó chú cầm đi xét nghiệm AND, vừa rồi chú nhận được báo cáo, chú thật sự ba con!” Lần đầu tiên Thi Gia Phong phát hiện, để giải thích ột đứa bé nghe hiểu, là chuyện khó khăn thế nào.

Tang Tuấn không hiểu, “Trước kia chú có quen biết mẹ không?”

Thi Gia Phong suy nghĩ một chút, cái vấn đề này đúng là rất khó giải thích, không thể nói những điều xấu hổ với nó!

“Tiểu Tuấn, nguyên nhân trong này ba rất khó giải thích, ba không nhớ mẹ con, có điều mẹ lại sớm biết ba là ba con, nhưng cô ấy lại không nói cho ba, gần đây vì ba nhờ người giúp đỡ điều tra mới phát hiện ra chuyện này!”

Tang Tuấn có chút hiểu lời nói của Thi Gia Phong, thì ra mẹ muốn giấu giếm mọi chuyện, nhưng cậu nên tin lời nói của Thi Gia Phong sao?

“Chú thật sự là ba con?”

“Ừm! Là ba con!” Thi Gia Phong khẳng định.

Sau khi Tang Tuấn suy nghĩ một chút, lập tức không che giấu được nụ cười, “Chú đúng là ba con! Con có ba!”

Bộ dạng tươi cười của đứa nhỏ này thật đáng yêu.

“Lại đây, con trai của ba!” Thi Gia Phong đột nhiên thấy cảm động, mình lại có một đứa con gần mười tuổi, quan trọng hơn, Tang Văn Nhi còn nuôi dạy nó rất tốt.

Tang Tuấn không nói hai lời, lập tức nhào vào trong ngực Thi Gia Phong, không ngừng khóc, mà trong mắt của Thi Gia Phong cũng lóe ánh nước.

“Ba! Ba! Ba!”

“Ngoan! Tiểu Tuấn!”

Sau khi hai người chơi đùa với nhau, mới yên tĩnh lại.

Thi Gia Phong nghiêm túc nói với Tang Tuấn, “Tiểu Tuấn, về chuyện chúng ta là ba con này, trước không nên ẹ con biết.”

“Tại sao?” Chú rõ ràng là ba cậu, tại sao lại không thể để ẹ biết?

Thi Gia Phong vuốt cái đầu nhỏ của cậu “Mẹ không muốn cho người khác biết chuyện này, vậy trước đó chúng ta phải giả vờ không biết, chờ ba dụ dỗ mẹ xong, chúng ta có thể nói ra mà!”

Tang Tuấn suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Thi Gia Phong nói rất đúng, vì lúc trước khi cậu nhắc tới ba, Tang Văn Nhi luôn rất buồn, hơn nữa còn khóc, cho nên trước đó đừng nói, chờ Thi Gia Phong giải quyết xong chuyện Tang Văn Nhi, thì nói với cô!

“Được, con nghe ba!”

Thi Gia Phong cười tủm tỉm nói: “Ừm! Cái này là bí mật giữa đàn ông chúng ta, không thể để cho phụ nữ biết, hiểu không? Đền bà nội cũng không được nói.”

Tang Tuấn gật đầu đáp ứng.

Thi Gia Phong giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyện này anh nhất định phải xử lý cho thật tốt mới được, ngàn vạn lần không được để Tang Tuấn thất vọng, mà Tang Văn Nhi, em hãy chờ mà tiếp chiêu đi! Cô gạt anh chuyện này, anh đã biết rồi, cô nên vì chuyện này mà phải trả giá một chút, mà về mặt gian trá của anh đều thu vào trong mắt Tang Tuấn.

8. Chương 8

Tang Văn Nhi vẫn nhìn đồng hồ, Thi Gia Phong đưa Tang Tuấn đi ra ngoài đã rất lâu, vẫn chưa về, rốt cuộc hai người đó đã đi đâu?

Bà Thi nhận ra Tang Văn Nhi lo lắng. “Văn Nhi, Gia Phong mang nó ra ngoài, chẳng lẽ con còn lo lắng sao? Sao lại khẩn trương như vậy?”

Cũng vì là Thi Gia Phong đưa Tang Tuấn ra ngoài, cô mới có thể khấn trương như vậy, đã qua thời gian ăn tối, hai người còn chưa về, cô lại không dám gọi điện thoại cho thi Gia Phong, chỉ có thể một mực chờ đợi, cho đến tám giờ, hai người mới về đến nhà họ Thi.

Tang Văn Nhi lập tức chạy ra đón. “Sao hai người lại về trễ như vậy?”

Tang Tuấn biết Tang Văn Nhi không vui, cho nên không dám nói lời nào.

Thi Gia Phong thân là ba, đương nhiên bị đẩy ra làm tấm mộc. “Là anh dẫn nó ra ngoài chơi, cho nên mới về trễ như vậy.”

Tang Văn Nhi phòng bị nhìn anh một cái, không nói gì.

Bà Thi gọi Tang Tuấn qua. “Hôm nay hai người đi đâu chơi? Lại có thể về trễ như vậy, có biết mẹ đã chờ bao lâu rồi không? Cũng không biết gọi điện về.”

Tang Tuấn áy náy nhìn Tang Văn Nhi. “Mẹ, lần sau con sẽ không như vậy nữa đâu!”

Tang Văn Nhi cười nói, “Ăn cơm tối chưa? Mẹ làm cho con ăn!”

“Không cần, chú gia Phong đã đưa con đi ăn rồi.” Tang Tuấn nhìn Thi Gia Phong đang ngồi trên ghế salon, chạy tới bên cạnh ngồi xuống.

Tang Văn Nhi cảnh giác nhìn Thi Gia Phong, không phải anh nói gì với Tang Tuấn chứ? Sao cô lại có cảm giác hình như tình cảm của hai người lại tốt hơn?

“Ái cái gì vậy? Sao nhìn con lại vui vẻ như vậy!” Bà Thi nắm khuôn mặt bé nhỏ Tang Tuấn nói.

Tang Tuấn không dám nói, vì bình thường mẹ không có cậu ăn thức ăn nhanh, nếu như bị mẹ biết, có thể tức giận không?

“Đi ăn một bữa tiệc lớn!” Thi Gia Phong giải vây.

Tang Văn Nhi nhìn Tang Tuấn không dám nói, cũng biết cậu lại ăn đồ cô không cho phép ăn, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng vì đang ở trước mặt mọi người nên cô không biểu hiện ra. diễn đàn lê quý đôn

Sau đó Thi Gia Phong và Tang Tuấn liếc mắt nhìn nhau, cười thầm.

Bà Thi nhìn vẻ mặt của hai người, lại cộng thêm vẻ ăn ý mười phần, nhất định là có chuyện giấu giếm Tang Văn Nhi. “Có phải hai người đi làm chuyện xấu hay không?”

“Mẹ sao mẹ lại nghĩ vậy? Một người lớn và một đứa bé, sẽ làm được chuyện xấu gì?” Thi Gia Phong rất không đồng ý, giải thích ẹ mình.

“Vậy hai người đang cùng nhau cười cái gì?”

Thi Gia Phong và Tang Tuấn vừa liếc nhìn nhau vừa cười, miệng đồng thanh nói. “Đây là bí mật của đàn ông!”

Bà Thi tò mò chết, nhưng hai người vẫn không nói, Tang Văn Nhi nhú chặt lông mày, hai người ở bên ngoài đã làm cái gì? Khi nào lại có bí mật đàn ông như vậy? Hơn nữa nụ cười của hai người khiến cô vô cùng chói mắt.

“Đã về rồi, thì đi tắm rửa đi!” Tang Văn Nhi mang Tang Tuấn lên tầng.

Sau khi Tang Văn Nhi rời đi, Thi Gia Phong không tự chủ được cười lên, thật may cô không phát hiện ra, nhưng anh hi vọng cô có thể ngốc thêm chút nữa, không phát hiện ra cái gì càng tốt.

“Con đang cười cái gì?” Bà Thi không hiểu nhìn anh.

Thi Gia Phong đến gần mẹ mình. “Cái này mẹ còn không hiểu, đến lúc đó, con sẽ nói ẹ biết.”

“Có phải là chuyện con hẹn hò với Văn Nhi?” Bà Thi đã sớm biết.

Thi Gia Phong cảm thấy không ngoài ý muốn, mẹ anh nên sớm phát hiện ra mới đúng, nhưng đối với chuyện khác, bà lại không chú ý tới. “Mẹ đã biết vậy cũng không nên hỏi nữa!”

Bà Thi vốn cũng không muốn hỏi nữa, nhưng người trong cuộc là Tang Văn Nhi, bà vẫn phải hỏi. “Mẹ không cho con tổn thương Văn Nhi.”

Thi Gia Phong cảm thấy hình như Tang Văn Nhi đang tổn thương anh.

“Mẹ, con giống loại người như vậy sao?” Anh đối xử với Tang Văn Nhi rất tốt, hơn nữa còn là cực tốt, nhưng đối phương lại không biết cảm kích.

Bà Thi cũng mặc kệ. “Con không cần phải nói với mẹ chuyện tình yêu, Văn Nhi không phải những người phụ nữ mà con hay quen trước đây, con bé là cô gái tốt, không thể chịu nổi con tổn thương!”

“Con biết cô ấy đặc biệt, vẫn luôn đặc biệt!” Anh rất thâm ý nói. “Con sẽ không làm tổn thương cô ấy, con sẽ che chở cô ấy thật tốt, mẹ cứ thoải mái đi.”

Bà Thi vẫn hoài nghi nhìn anh, con trai mình là người như thế nào, bà là người rõ nhất.

Thi Gia Phong biết mẹ cũng không tin tưởng mình, anh cũng rất bất đắc dĩ, vì quá khứ anh đã lợi dụng quá nhiều người phụ nữ để che giấu người mình thật sự yêu.

Tại quán bar vắng lặng, Cung Tề Nhân và Lê Tường Dương phát hiện không có các em gái vừa mắt, trở lại bên cạnh Thi Gia Phong uống rượu.

“Tại sao mỗi lần cậu đến bar, đều ngồi một góc giả làm bộ dạng u buồn như vậy?” Lê Tường Dương vẫn không kịp thích ứng với chuyển biến của bạn tốt.

“Trong lòng cậu có chuyện gì sao?” Cung Tề Nhân vừa liếc một cái đã nhìn thấu tâm tình bạn tốt.

Thi Gia Phong cũng biết mình không thể gạt được Cung Tề Nhân. “Đúng vậy, trong lòng mình đang tính toán một chuyện trọng đại!”

“Chuyện gì?” Lê Tường Dương tò mò hỏi.

Thi Gia Phong không nhịn được bật cười.

“Chuyện gì? Khiến cậu vui vẻ như vậy?” Lê Tường Dương cảm thấy kỳ quái. “Không phải nữ thần Lương Tiểu Tuyên của cậu, đồng ý hẹn hò với cậu chứ?”

Tâm tình vui vẻ của Thi Gia Phong lập tức bị bạn tốt phá hư. “Chẳng lẽ cậu không thể không đề cập đến những thứ này sao?”

“Nếu không trong cuộc đời cậu, còn có cái gì đáng để khiến cậu vui vẻ?” Lê Tường Dương nghiêng đầu, can bản là muốn biết chuyện gì xảy ra.

Cung Tề Nhân vẫn luôn chú ý đến biến hóa của bạn tốt, theo anh, Thi Gia Phong đã không thích Lương Tiểu Tuyên từ lâu rồi, ngay từ mười năm trước, lúc mọi người nói muốn giúp anh thoát khỏi tình cảnh thất tình, Cung Tề Nhân đã cảm thấy thay đổi, nhưng không biết vì sao.

“Đương nhiên là có!” Thi Gia Phong không nhịn được cười. “Mình có một đứa con trai rồi!”

Cung Tề Nhân và Lê Tường Dương khiếp sợ nhìn anh, trăm miệng một lời nói. “Cậu nói cái gì?”

Anh biết hai người họ sẽ không hiểu, cho nên lập tức giải thích. “Mình có một đứa con trai gần được mười tuổi rồi, mấy ngày trước vừa nhận nhau với nó xong.”

Mười tuổi? Cầm Lê Tường Dương và Cung Tề Nhân như muốn rớt xuống đất.

“Chuyện gì xảy ra? Mẹ đứa bé là ai? Sao cậu có thể chắc chắn đó là con trai cậu?” Cung Tề Nhân phản ứng đầu tiên, vội vàng đặt câu hỏi.

“Đương nhiên là xét nghiệm AND xác nhận đó là con mình! Về phần mẹ đứa bé là ai, nhất định mấy người không đoán được!”

Trong đầu Cung Tề Nhân bắt đầu tìm tòi những người phụ nữ đã từng quan hệ với Thi Gia Phong vào mười năm trước, phát hiện trong giai đoạn đó, không phải chỉ có một mình Lương Tiểu Tuyên sao? Nhưng Lương Tiểu Tuyên cũng không có sinh con.

“Là ai vậy?” Lê Tường Dương cực kỳ tò mò, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Thi Gia Phong cố ý uống một ngụm rượu, sau đó mới chậm rãi nói. “Mấy người đều gấp rồi, trong lễ mừng thọ của mẹ mình, mẹ con họ đều ở trong hội trường.”

Năm giây sau, hai người kinh ngạc kêu to. “Không thể nào!”

Thi Gia Phong lại hết sức khẳng định gật đầu.

“Sao có thể? Cậu có một đoạn tình với cô giúp việc nhỏ đó sao?” Sau Khi Lê Tường Dương kịp phản ứng, lập tức vội vàng hỏi, chuyện này thật quá kinh người.

Thi Gia Phong suy nghĩ một chút. “Không phải một đoạn tình, mà là tình một đêm!”

Tính tò mò của Cung Tề Nhân và Lê Tường Dương bị khơi lên, muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Thi Gia Phong lại cố ý không nói.

“Nhanh kể đầu đuôi rõ ràng đi!”

Thi Gia Phong vốn muốn cho các bạn tốt biết, vì anh cũng muốn nhờ họ giúp một tay!

“Mười năm trước, không phải mình có thuê một quán bar, hẹn Lương Tiểu Tuyền đến sao? Nhưng cô ấy lại không tới, mình uống quá nhiều, sau đó mình gặp Tang Văn Nhi, lập tức xảy ra tình một đêm, mình cho cô ấy 100 vạn!”

Hai người nghe xong gật đầu, Cung Tề Nhân tiếp tục hỏi. “Lúc trước sao lại không nghe cậu kể chuyện này?”

“Cậu cho người ta một trăm vạn? Cô ấy lập tức nguyện ý ngủ với cậu một buổi tối? Cô giúp việc nhỏ đó nhất định không phải người như vậy.” Lê Tường Dương rồi rầm nói.

“Hơn nữa, mình thấy cậu giống như cũng không biết mình từng xảy ra quan hệ với cô ấy?” Bạn đầu, Thi Gia Phong không có đề cập đến chuyện này, Cung Tề Nhân không thể không hoài nghi nhìn anh.

“Năm đó mình uống say, căn bản không nhớ cô ấy như thế nào, cũng không có hỏi tên, chỉ thấy bóng lưng chạy đi của cô ấy, không ngờ cái bóng đó lại lưu lại trong trí nhớ mình thật lâu, dù mình nói thế nào, mình lại thích người phụ nữ có bóng lưng đó, hơn nữa mình cũng nhanh chóng quên mất những tổn thương Lương Tiểu Tuyền đem đến mình, trước kia mình muốn tìm cô ấy, nhưng vẫn không tìm được.”

Trong thời gian này, Tiểu Tuấn lại nhớ mình tìm ba cho nó, lúc mình đọc tư liệu về cô ấy, phát hiện thời gian trùng khớp, mình cũng không biết tại sao mình lại liên tưởng như vậy, nhưng mình vẫn lớn mật đặt giả thiết, có thể người phụ nữ mình luôn tìm kiếm chính là cô ấy! Cộng thêm việc mình thấy thái độ và nét mặt Tang Văn Nhi rất kỳ quái, cho nên mình lập tức lấy tóc Tang Tuấn đi xét nghiệm DNA, kết quả chính mình nó là con trai mình! Mà Văn Nhi là người phụ nữ mười năm trước.”

Cung Tề Nhân xem chuyện từ góc độ lý tính. “Nếu thật là cô ấy, năm đó cô ấy cầm tiền của cậu, cũng vì tiền mà xảy ra quan hệ với cậu, chuyện này cũng có chút khó có thể tiếp nhận, chẳng lẽ cậu không sợ cô ấy đang lừa gạt cậu sao?”

Thi Gia Phong cười. “Mình đây lại rất yên tâm, năm đó là vì trả khoản nợ của gia đình, mà đúng lúc mình nói lên điều kiện như vậy, cho nên cô ấy mới đồng ý, trong khoảng thời gian mình về nhà này, cô ấy hiển nhiên biết mình là ai, nhưng vẫn không chịu nói chuyện này ra, hơn nữa còn có ý định giấu giếm, không ngờ bị mình đánh bậy đánh bạ phát hiện ra.”

Đối với phát triển này, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

“Tiểu tử cậu được lắm! Đã có con lớn như vậy.” Lê Tường Dương cố ý trêu chọc anh.

Thi Gia Phong tự hào nói. “Đó là chuyện đương nhiên, hơn nữa nó còn là một thằng nhóc rất biết điều.”

“Cô ấy biết chuyện cậu phát hiện ra chưa?” Cung Tề Nhân hỏi.

“Không, mình đang muốn hỏi ý kiến mấy người một chút!”

“Vậy cậu muốn làm sao?” Cung Tề Nhân nhìn nét mặt hưng phấn của Thi Gia Phong, có phải anh lại nghĩ ra chuyện gì?

Thi Gia Phong nói ra lời nói kinh người. “Mình muốn kết hôn với cô ấy.”

Lê Tường Dương kinh ngạc, Thi Gia Phong nói anh muốn kết hôn?

Cung Tề Nhân lại bày ra bộ mặt ‘mình biết ngay mà, anh quả nhiên sẽ làm như vậy.

“Mình không nghe lầm chứ! Không phải cậu là người theo chủ nghĩa độc thân sao? Sao lại muốn kết hôn với cô ấy? Vì chịu trách nhiệm sao?” Lê Tường Dương vẫn cảm thấy lời của anh quá kinh người.

Thi Gia Phong khinh thường nói. “Sao có thể? Mình thật lòng muốn kết hôn với cô ấy, cũng không phải vì mình nhất định muốn phụ trách với cô ấy.”

Mặc dù sau khi anh biết tất cả, mới muốn kết hôn với Tang Văn Nhi, nhưng đó là vì tình cảm anh dành cho cô, đã sớm biến thành tình yêu.

Anh thích cô gái năm đó, cũng thích Tang Văn Nhi của hiện tại, vào hôm nay đã biến thành yêu, anh yêu Tang Văn Nhi!

Mặc dù anh không biết cảm giác của cô, nhưng hôn lễ này nhất định phải làm, lúc đó anh vì say rượu bất tỉnh nhân sự mà bỏ lỡ cô, bây giờ dù nói gì anh cũng không thể bỏ qua.

Cung Tề Nhân cười to uống một ngụm rượu. “ĐƯỢC, xem ra cậu đã quyết định rồi, không sợ sau này sẽ hối hận sao?”

“Khi cậu thật lòng yêu một người, cậu sẽ tuyệt đối không hối hận!” Thi Gia Phong thâm ý cười.

Hai người đó cũng cười, xem ra Thi Gia Phong thật sự bị rơi vào hố tình rồi.

Thi Gia Phong ngồi trong phòng đọc sách, nhìn một chút, suy nghĩ không tự chủ được bay đi rất xa...

Đã bao nhiêu ngày rồi Tang Văn Nhi không nói chuyện với anh? Sao tức giận của cô lại lâu tiêu như vậy?

Có phải cô hẹp hòi quá không? Anh cũng không có nhận được bất kỳ tin tức nào về ba của tang tuần từ chính tín xã, tất cả đều do anh tự mình đoán được, vậy cô còn tức giận sao? Nhưng mà cô còn chưa biết sao?

Anh đã nghĩ xong kế hoạch, nhưng vẫn chưa áp dụng, vì anh vẫn sợ Tang Văn Nhi sẽ tức giận hơn, nên trước hết để cô bớt giận trước thì quan trọng hơn, cũng lâu như vậy rồi, cô cũng nên bớt giận rồi chứ? Mặc kệ Tang Văn Nhi không bớt giận, tối nay Thi Gia Phong vẫn sẽ tìm đến tang văn Nhi, thật sự đã lâu anh chưa nói chuyện với cô rồi.

Nhìn đồng hồ, cũng gần đến mười giờ.

Thi Gia Phong biết, buổi tối mỗi ngày, sau khi tang Văn Nhi dỗ Tang Tuấn ngủ, thì sẽ đến phòng bếp dọn dẹp, mới trở về phòng ngủ, mỗi lần cũng khoảng mười giờ.

Thi Gia Phong muốn xuống giường tìm cô, vừa mở cửa ra, Tang văn Nhi vừa lúc đi qua phòng anh. “Văn Nhi?”

“Nhị thiếu gia!” Cô nói, sau đó lập tức về phòng mình, nhưng Thi Gia Phong lại kéo cô vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, đề cô lên cánh cửa.

“Anh...”

Ánh mắt Thi Gia Phong vẫn nhìn cô chằm chằm, khiến cô rất không thoải mái. “Anh làm cái gì?” Cô khẩn trương hỏi, tại sao tối nay anh không ra ngoài.

Anh tủm tỉm nói. “Em còn đang tức giận sao?”

Tang văn Nhi cau mày, anh lại vẫn hỏi một vấn đề như vậy?

Mặc dù không nhận được câu trả lời của cô, Thi Gia Phong vẫn không tức giận, chỉ cười nói với cô như cũ. “Chuyện Tiểu Tuấn, anh không xen vào việc người khác rồi, nếu như em còn tức giận, có phải rất keo kiệt không?”

Thi Gia Phong không giúp một tay Tim nhưng cô cũng không cần thiết phải tha thứ cho hành vi của anh.

“Được rồi! Đừng tức giận anh, anh nói xin lỗi với em được không? Em không để ý đến anh, em có biết anh khó chịu thế nào không?” Thi Gia Phong bắt được tay cô đặt lên ngực mình.

Tang Văn Nhi muốn rút về, nhưng anh lại giữ chặt lại.

“Anh buông em ra!”

“Không! Anh muốn em cảm nhận được tấm lòng của anh, anh sẽ không thả ra.” Từ đầu đến cuối, Thi Gia Phong vẫn duy trì nụ cười.

Tang Văn Nhi kinh ngạc, anh thật sự hi vọng cô tha thứ cho anh sao? Vậy tại sao nhiều ngày như vậy, cô không nói chuyện với anh, anh cũng không chủ động tìm cô để nói chuyện? Nghĩ tới đây, lòng cô lại buồn buồn.

“Đừng không nói lời nào!” Thi Gia Phong nhẹ nhàng nói vào tai cô.

Gò má Tang Văn Nhi hồng nhuận. “Em cảm thấy anh làm cho người khác rất chán ghét.”

Thi Gia Phong cười khê, mặc dù có chút bị tổn thương, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. “Thật sao? Nhưng sao anh lại cảm giác em thích anh như vậy?”

Cô tức giận nhìn anh chằm chằm, phình má, Thi Gia Phong thấy vậy rất muốn cười.

“Được rồi, Văn Nhi, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Mặc kệ là em yêu thích anh, hay anh thích em hợp thành một, thì chúng ta cũng đang ở cùng nhau.” Thi Gia Phong ôm lấy thân thể cô.

Tang Văn Nhi cảm thấy không thoải mái, còn có chút lúng túng, trên người cô ngoại trừ quần áo ở nhà ra, bên trong cũng không mặc cái gì, anh ôm cô nhất định sẽ cảm thấy, quá mất mặt! Cô muốn đẩy ra, nhưng Thi Gia Phong lại ôm cô chặt hơn.

Thi Gia Phong đã sớm cảm thấy, anh ôm cô như vậy cũng là cố ý.

“Gia Phong, anh buông em ra!” Cô còn chưa tha thứ cho anh đâu, tại sao anh có thể làm như vậy?

“Không!” Thi Gia Phong nói, nhưng cũng kéo khoảng cách giữa hai người ra một chút, nhưng thân thể thì vẫn dán chặt.

Thi Gia Phong nắm lấy gò má Tang Văn Nhi. Anh phát hiện, hình như mình ngày càng thích em, thậm chí còn có cảm giác anh đã yêu em rồi.”

Tang Văn Nhi chỉ nhìn anh, không biết anh nói thật hay giả, dù sao trước đây anh có tiếng xấu là công tử trắng hoa, muốn dỗ dành một người phụ nữ thật quá đơn giản, nhưng nếu như, điều anh nói là sự thật, tình cảm của anh thật sự chuyển biến nhanh như vậy sao? Trước cô, người anh yêu là Lương Tiểu Tuyền, sau đó anh còn thích người phụ nữ đã trải qua tình một đêm với anh, hiện tại lại biến thành thích cô, mặc dù người xảy ra tình một đêm với anh chính là cô, nhưng anh không biết, tại sao tình cảm của anh lại thay đổi nhanh như vậy? Chẳng lẽ chưa lần nào anh thật tâm, tất cả chỉ là có cảm tình thôi sao?

Thi Gia Phong biết Tang Văn Nhi đang hoài nghi chính mình, cho nên cúi đầu cắn môi dưới của cô.

“A!” Tang Văn Nhi kêu một tiếng.

“Anh mặc kệ em đang suy nghĩ gì, dù sao bây giờ em cũng phải yêu anh, đừng để chuyện khác làm rối loạn.” Thi Gia Phong như đã đoán được suy nghĩ của cô, cho nên vội vàng lên tiếng ngăn cản, điều này khiến Tang Văn Nhi cảm thấy anh rất ngang ngược.

Không ngờ Thi Gia Phong lập tức vênh mặt lên cười lớn. “Văn Nhi, chúng ta lên giường nói chuyện đi.”

Lên giường nói chuyện? Cô không muốn!

“Em muốn về phòng xem Tiểu Tuấn ngủ chưa đã.” Tang Văn Nhi lập tức kiểng có chạy trốn.

“Không được!” Thi Gia Phong ngăn lại, bế cô lên, đặt cô lên trên giường lớn của mình, rồi nhanh chóng đè lên thân thể cô, không để cho cô lộn xộn.

“Anh...” Tang Văn Nhi khấn trương nhìn anh, không phải anh muốn...

Thi Gia Phong mỉm hoặc cười. “Văn Nhi, anh chờ ngày này quá lâu rồi.”

“Không, không được!” Tang Văn Nhi cự tuyệt, cô cho rằng anh sẽ nghe theo lời cự tuyệt này của cô, nhưng là cô suy nghĩ nhiều rồi, khi người đàn ông muốn, thứ gì cũng không đỡ nổi.

“Văn Nhi, anh thích em, chúng ta đã không phải là người xa lạ rồi, nên đừng kháng cự anh!”

Thi Gia Phong cúi đầu hôn lên cánh môi tang văn Nhi, vừa mới bắt đầu cô còn kháng cự nụ hôn của anh. “Không...”

Nhưng kỹ xảo của anh thật sự quá lợi hại, cho nên giấy dựa của cô dần dần mất đi sức lực, hai đôi môi dán chặt vào nhau, Tang văn Nhi có thể cảm nhận được sự dịu dàng của Thi Gia Phong.

“Em thật ngọt!” Khiến Tang Văn Nhi khó khăn thở, anh mỉm cười ca ngợi cô.

Anh rời đi rồi cuộc cũng khiến cô tỉnh táo lại. “Không... không được!” Cô đẩy mặt anh ra.

Thi Gia Phong cau mày. “Tại sao lại không được? Anh đều làm theo như lời em nói, tại sao lại chưa được!”

“Không được! Chúng ta không thể như vậy!” Tang Văn Nhi vẫn cự tuyệt.

Nhưng dục vọng của Thi Gia Phong đã bị cô khơi lên, không thể nào dừng lại được, lúc này anh mới biết, thì ra lực hút của Tang Văn Nhi lại mạnh mẽ như vậy. “Không gì là không thể.”

Bụng dưới của Thi Gia Phong lại kêu gào, anh chưa bao giờ biết dục vọng của mình lại mãnh liệt như vậy!

Anh nhanh chóng quần áo ở nhà của cô, không ngoài dự liệu của anh, bên trong không mặc gì cả. “Thật là đẹp!” Anh phát ra tiếng than thở.

Tang Văn Nhi xấu hổ đỏ mặt, muốn che kín thân thể mình, nhưng quần áo đã bị anh ném xuống dưới đất. chần cũng ở dưới thân mình, vì tiếp xúc với không khí lạnh, nụ hoa thoáng chói đứng dựng lên, khiến Thi Gia Phong không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

“Gia Phong, không được! Em không thể cùng anh...” Tang Văn Nhi muốn xoay người che kín thân mình, nhưng vẫn không làm được.

Thi Gia Phong không nghe lời cô..., chỉ dùng ánh mắt vô tội nhìn cô. “Văn Nhi, anh muốn em, em có thể không cự tuyệt anh được không?”

9. Chương 9

Tang Văn Nhi hoảng sợ nhìn anh, rõ ràng việc anh làm là điên khùng, nhưng lại dùng ánh mắt vô tội nhìn cô, đây là ý gì? Rồi cuộc cô phải làm gì đây? “Không được! Em...”

Thi Gia Phong vẫn còn duy trì nụ cười của mình. “Văn Nhi, em đừng cự tuyệt anh...anh biết em cũng rất muốn.”

Anh thuận tay cởi quần lót của cô xuống, để cô trần truồng nằm trên giường mình.

Thi Gia Phong nhếch miệng, cúi thấp người ngậm lấy đôi môi hồng nhàn dễ thương của cô, anh đã sớm muốn nếm thử đôi môi đó! Anh không ngừng mút lấy, lấy đầu lưỡi trêu chọc, thậm chí còn trêu chọc đôi môi và lý trí của cô.

“Anh không thể...”

“Yên tâm, Văn Nhi, anh sẽ không làm em bị thương.” Nụ cười câu lấy tâm hồn người khác đó, khiến lý trí của Tang Văn Nhi thiếu chút nữa là giải tán, lời của anh khiến lòng phòng bị của cô sụp đổ.

Nụ cười của Thi Gia Phong vẫn giắt nơi khóe miệng, lúc hôn thân thể cô vẫn luôn được duy trì.

“Không...” Tang Văn Nhi vẫn cự tuyệt, nhưng tiếng kêu đó lại không có tác dụng gì với Thi Gia Phong.

Anh chỉ muốn cô! Anh kéo đôi tay cô đặt lên đỉnh đầu, không chế không cho cô nhúc nhích, bàn tay lại lần mò giữa hai chân trắng mịn của cô.

“Không thể! Đừng!” Tang Văn Nhi lắc đầu kháng cự, hai chân muốn khép lại, nhưng thân thể cô bị khống chế, cô chỉ có thể xấu hổ mở rộng hai chân ra trước mặt anh.

“Em cũng muốn vậy mà?” Anh dùng hai ngón tay chạm lên mặt huyệt của cô, cái bụng bằng phẳng của cô lập tức sinh ra phản ứng, thân thể càng thêm không khống chế được trêu chọc của anh liên tiếp né tránh, Tang Văn Nhi nhớ lại buổi tối mười năm trước, khi đó mặc dù cô không có kinh nghiệm, nhưng dưới sự hướng dẫn của anh, vẫn mang đến khoái cảm mãnh liệt, hơn nữa còn khiến cho cô không có chút cảm giác hối hận nào.

Nhưng tình hình bây giờ lại không giống, trước đó hai người còn trong gia đoạn chiến tranh lạnh, mặc dù hai người vừa hòa giải, nhưng cô vẫn chưa tỏ thái độ gì!

“Không,,,” Tang Văn Nhi trợn to hai mắt, nhìn người đàn ông phía trên, ngón tay dài của anh lại có thể chui vào trong mặt huyệt của cô, một cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền đến, mặc dù đã sinh con, nhưng vì mười năm nay cô cũng không xảy ra quan hệ với đàn ông, cho nên dung đạo của cô lại trở nên rất chặt.

Điểm này khiến ánh mắt Thi Gia Phong lại thêm một tầng dục vọng, không ngờ thân thể cô vẫn còn mê người như vậy. “Em đã sinh con rồi, sao nơi này còn chặt như vậy.” Anh không keo kiệt lời ca ngợi.

Tang Văn Nhi dĩ nhiên biết ý của anh, cô cắn răng không dám phát ra âm thanh, vì như vậy sẽ khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng khi ngón tay Thi Gia Phong đi sâu hơn vào nơi ấm áp của cô thì dục vọng trên người đã lâu không ai khơi dậy của cô dần thức tỉnh, cô không ngăn cản được. “A...” Bụng dưới của cô căng thẳng, cảm giác giống như có người kéo cơ thể đi vậy.

Thi Gia Phong nở nụ cười tà ác, dung đạo của cô rất hẹp, thử một lần thì biết rõ, chứng minh mười năm qua, ngoại trừ lúc sinh con ra, cô không có bất kỳ quan hệ nào với đàn ông, sau khi biết chuyện này, anh thật sự vui mừng, may mắn, mười năm qua, cô vẫn luôn chỉ có một người.

“Văn Nhi, thích không?” Thi Gia Phong nói nhỏ bên tai cô.

Thân thể Tang Văn Nhi hoàn toàn bị khống chế, không có cách nào để trả lời anh. “A... a...”

Thi Gia Phong hôn lên môi cô, dịu dàng dùng đầu lưỡi khuấy đảo khoang miệng cô.

Tang Văn Nhi bị dục vọng làm ê loạn, hoàn toàn quên đi việc phản kháng, hiện tại còn muốn được Thi Gia Phong an ủi, cô quả nhiên không có cách nào để xa người đàn ông này, từng cử động của anh sao có thể không tác động tới cô đây?

Thi Gia Phong kéo bàn tay nhỏ bé của cô, đưa về phía dục vọng của mình, đây là dục vọng vì cô mà bành trướng, nhúc nhích trong lòng bàn tay cô, cô sợ hãi thu tay về.

“Đừng...” Lý trí của cô vì đụng chạm mà quay về một chút, cô biết mình không nên đụng vào vật đó.

Thi Gia Phong nở nụ cười, càng tách hai chân cô ra, sau đó đưa vào giữa hai chân cô, mà đỉnh dục vọng của anh không ngừng trêu chọc nơi tư mật của cô.

Khuôn mặt Tang Văn Nhi đỏ bừng nhìn thứ đó của anh, có chút hối hận, không nên chỉ mới bị trêu chọc mấy cái, lập tức mất đi phòng bị, để cho anh được như ý.

“Gia Phong, em cảm thấy như vậy không tốt lắm!” Cô biết dục vọng của anh bị nâng lên, muốn hô ngừng cũng không được, nhưng cô vẫn muốn thử giây phút cuối cùng.

“Gia Phong, em... a...” Tang Văn Nhi trừng to mắt nhìn anh, anh lại có thể, đưa dục vọng này vào thẳng dung đạo của cô.

“Ngoan, nhịn thêm chút nữa!” Thi Gia Phong cúi đầu hôn lên môi cô, không ngừng trêu chọc cô.

Nước mắt cô chảy xuống. “Đừng... đầu... em... đừng như vậy...”

Cô từ chối hành động của anh, mười năm sau, lần nữa bị đàn ông tiến vào, lại đau giống như lần đầu tiên, nhưng tên đã lấp vào cung, anh căn bản không có cách nào để dừng lại.

Anh nắm hai chân cô lên, vòng qua hông của chính mình, để đục vọng nóng bỏng của anh đi vào nơi sâu nhất trong mật huyết của cô.

Thi Gia Phong vừa thẳng tiến, còn chưa kịp hành động, đã cảm thấy mình không nhịn được, đáng chết! Dững đạo của cô lại có thể chặt như vậy, thiếu chút nữa khiến anh giao nộp vũ khí trước thời gian.

Tang Văn Nhi nắm chặt ga giường, nhẫn nại nhịn xuống đau đớn do anh mang lại, vì cô thật sự quá nhỏ.

Thi Gia Phong biết cô nhẫn nhịn, nhìn cô cắn chặt môi dưới đã muốn ra máu, cúi đầu hôn cô, hi vọng cô có thể nhả ra, thật ra anh cũng không bỏ được, anh không nhịn được đục vọng của mình muốn cô, anh cũng biết hiện tại nhất định cô rất hận mình, nhưng cô hấp dẫn anh, làm sao anh cũng không đỡ nổi.

Mặc kệ như thế nào, sau tối nay, cô cũng không thể rời khỏi anh rồi.

Thi Gia Phong đột nhiên di chuyển, đục vọng cường hân mạnh mẽ, đi vào nơi sâu nhất của Tang Văn Nhi, khiến cô không nhịn được kêu ra tiếng. “A...”

Tốc độ tiến lui cực nhanh, đục vọng di chuyển trong thân thể của tang văn Nhi, khiến lý trí và đục vọng của cô chia làm hai, cho dù cực không muốn, nhưng tình hình bây giờ, cô không có cách nào để nghĩ đến

chuyện khác, chỉ có thể theo động tác của anh, không thể bận tâm những chuyện khác.

“Đừng! Không thể!” Tang Văn Nhi kêu khóc, muốn ngăn lại hành động của anh.

Nụ cười của Thi Gia Phong cũng không giảm, mặc dù trên trán đã có một lớp mồ hôi, nhưng anh cũng không ngăn cản được cảm giác muốn đoạt lấy cô của mình. “Anh thích nghe giọng nói của em, Văn Nhi, gọi tên anh...” Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng hàm răng của cô, cắn lấy đôi môi đỏ mọng, ngón tay đưa vào trong khoang miệng nhỏ nhắn, lưu luyến lướt qua hàm răng, bàn tay ôm lấy khuôn mặt tinh xảo của cô yêu cầu. “Ngoan, anh muốn nghe giọng nói của em, dùng âm thanh ngọt ngào của em gọi anh...”

Cậu em của Thi Gia Phong vô cùng to lớn, đang nhanh chóng ra vào trong thân thể Tang Văn Nhi, đau đớn bị khoái cảm đè lên, cô chỉ có thể bất lực nhìn anh, vô thức hàm chứa ngón tay anh, cảm giác vật khổng lồ của anh vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, liên tục di chuyển.

“Văn Nhi, gọi tên anh.” Thi Gia Phong nhiều lần mở miệng lại không nhận được câu trả lời của cô, cũng không tức giận.

Nhưng đôi mắt đắm nước của Tang Văn Nhi lại nhìn anh, không nói gì.

Thi Gia Phong mỉm cười với cô, đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ của cô, dùng răng cắn, cũng đưa ngón tay dò xuống nơi hai người giao hợp trêu chọc tiểu hạch nhạy cảm, sau đó thô lỗ xâm nhập vào trong tiểu huyết.

”A...đau!” Tang Văn Nhi oán hận nhìn chằm chằm Thi Gia Phong.

Thi Gia Phong tiến lên một cái, lại dùng lửa đục tấn công nơi yếu ớt của cô, khiến cô lần nữa bị đau gào thét, anh đã bị đục vọng khổng lồ, không biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ biết đem lại khoái cảm cho chính mình.

“Đừng...đừng taya...” Giọng nói của Tang Văn Nhi càng thêm run rẩy, cô thật sự không chịu nổi công kích mãnh liệt này.

Thi Gia Phong đùa bốn cánh hoa mềm mại, lấy hai ngón tay vạch ra cánh hoa đang ôm trọn đục vọng của mình, nhìn đục vọng của mình ở trong cô đỏ lên, ái dịch cũng chảy ra khỏi tiểu huyết, cảm giác cô ướt át bao quanh mình.

“Đừng....đừng...” Tang Văn Nhi giãy dựa thân thể, vội vã muốn thoát khỏi anh, nhưng lại không cách nào di chuyển vì bản tay anh đang bóp chặt hông cô, ánh nhìn chăm chăm của Thi Gia Phong như một dòng điện chạy qua mọi giác quan của cô, cảm giác như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, nhanh chóng trào lên rồi lại nặng nề rơi xuống!

“Em thật đẹp...” Người đàn ông đột nhiên gia tăng tốc độ tiến vào khiến cô không kịp phản ứng, thân thể truyền đến cảm giác kỳ quái, giống như có dòng điện chạy trong thân thể, nơi giao hợp không ngừng run rẩy, “A....ừm....a...”

Cảm thấy tiểu huyết của Tang Văn Nhi chảy ra nhiều ái dịch, chất lỏng trong suốt chảy xuống dục vọng của anh, Thi Gia Phong tà mị giương cao khoe miệng: “Thích không? Đáng vẻ em giống như rất thoải mái.”

Tang Văn Nhi ngượng ngùng quay mặt đi, không cách nào ngăn cản vui thích trong thân thể do anh mang lại, xấu hổ dề xuống dục vọng của mình.

Thi Gia Phong nhìn cô, ngay sau đó đưa ra đầu lưỡi ướt át, ác ý trêu chọc đầu nhũ của cô, cô cả kinh run rẩy, giữa hai chân lại trần ra nhiều ái dịch trong suốt, khiến anh ra vào càng thuận lợi.

“Đừng....a....a....không....a.....” Tang Văn Nhi vô dụng thở hổn hển.

“Em thích như vậy đúng không?” Thi Gia Phong nâng cao hai chân Tang Văn Nhi gác lên vai, tư thế như vậy khiến cánh hoa của cô càng thêm nở rộ, thậm chí có thể nhìn thấy tiểu hạch núp dưới cánh hoa và ái dịch không ngừng tràn ra hoa kính.

Thi Gia Phong không ngừng di chuyển trong thân thể cô, nhìn mình bị cô cắn nuốt, nhìn hai đầu nhũ đỏ ửng của cô, vì anh di chuyển mà rung động, còn thu hết vẻ mặt nhẫn nhịn và thở hổn hển của cô vào mắt.

“Không...đừng...” Cô thử biện giải ỉn.

“Yên tâm, sẽ không có người biết, em hào phóng thừa nhận là được rồi.” Anh lại lần nữa dùng sức động, không cho cô cơ hội thở dốc.

Cho đến khi Tang Văn Nhi nghĩ mình chết mất, đột nhiên một dòng điện chạy qua thân thể cô, tiếp đó là một dòng nước ấm đi vào chỗ sâu nhất trong cánh hoa.

Ánh sáng hiện lên, hai người bên trong căn phòng, một người vẫn còn ngủ say, một người khác lại đang nhìn đối phương.

Thi Gia Phong hài lòng nhìn Tang Văn Nhi, tối hôm qua là một thể nghiệm tốt mặc dù mười năm trước hai người đã trải qua, nhưng lúc đó bản thân anh uống say, hiện tại mới cảm giác được ngọt ngào.

Tang Văn Nhi như một muốn chết rồi, dưới hốc mắt hiện lên quảng thâm nhân nhật, hết cách rồi, tối hôm qua, hai người đã nghỉ ngơi quá muộn.

Thi Gia Phong muốn bảo vệ cô, muốn nhét cô vào trong cánh chim của mình, nhưng theo tính cách của cô, nhất định sẽ không đồng ý, tay của anh vuốt ve khuôn mặt cô, cũng không phải muốn gọi cô dậy, chỉ vì khuôn mặt cô thật đẹp.

Tang Văn Nhi bỗng nhiên nhúc nhích, là vật gì đang quấy nhiễu giấc ngủ của cô? Cô tức giận đẩy tay anh ra.

Thi Gia Phong buồn cười nhìn động tác của cô, sao lại đáng yêu như vậy?

Tang Văn Nhi đang ngủ đột nhiên ý thức được có cái gì không đúng, lập tức mở mắt, vì bình thường Tang Tuấn sẽ không bao giờ dậy sớm hơn cô.

“Em tỉnh rồi?” Nụ cười của Thi Gia Phong hiện ra ngay trước mặt cô.

Tang Văn Nhi cau mày, sau đó trừng to mắt nhìn anh, nghĩ đến chuyện tối hôm qua hai người làm...

“Em không sao chứ? Sáng sớm đã trừng to mắt như vậy, sẽ khiến con người bay ra ngoài đó.” Thi Gia Phong che kín hai mắt cô.

Tang Văn Nhi mở tay anh ra. “Em...”

Thi Gia Phong ôm cô vào ngực mình. “Muốn nói gì thì nói đi! Anh có thể nghe em nói, đặc biệt là lúc này!”

Tang Văn Nhi muốn kéo dài khoảng cách của hai người, nhưng anh lại ngày càng gần, thân thể hai người dán chặt, cô rõ ràng có thể cảm nhận được bụng dưới của anh có gì đó. “Anh đừng như vậy, em rất không thoải mái!”

Thi Gia Phong buồn cười nói. “Hết cách rồi, anh muốn ôm em như vậy.”

Tang Văn Nhi vẫn giãy dụa.

“Anh khuyên em đừng lộn xộn, nếu không anh cũng không chắc chắn tiếp theo chúng ta sẽ làm gì!” Thi Gia Phong uy hiếp cô.

Tang Văn Nhi nhìn anh chằm chằm, Thi Gia Phong hôn lên trán cô, nói với cô. “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

Anh sẽ ở trên giường nói chuyện nghiêm túc với phụ nữ? Tang Văn Nhi tức giận nghĩ.

“Em yêu anh không?” Thi Gia Phong trực tiếp hỏi.

Tang Văn Nhi không hiểu, tại sao anh lại hỏi như vậy. “Không biết, cả đời này em cũng sẽ không yêu anh!”

Tang Văn Nhi che giấu suy nghĩ trong lòng mình, nói trái với lương tâm.

Thật sao? Cô vẫn không chịu thừa nhận!

“Văn Nhi, vậy em nghĩ anh sẽ yêu em sao?” Thi Gia Phong nâng cằm cô lên.

Tang Văn Nhi đúng là từng vọng tưởng như vậy, nhưng điều đó có khả năng sao? Anh chỉ xem cô như một trò chơi mới, sau một thời gian, anh sẽ không còn cảm giác gì với cô, sao có thể yêu cô đây?

“Em chưa từng nghĩ tới!”

“Tại sao lại chưa từng nghĩ?” Thi Gia Phong có chút khó chịu, chẳng lẽ cô chưa bao giờ ôm hi vọng với anh sao?

“Vì không đáng giá để nghĩ!” Cô tức giận nói.

Thi Gia Phong biết tức giận của cô vẫn chưa tiêu, cho nên lập tức nói. “Nói nhảm là không được, phải nói lời thật lòng!”

“Em nói thật lòng!” Tang Văn Nhi trả lời.

Anh thiếu chút nữa bị cô làm cho tức chết rồi, nhưng nghĩ tới cô căn bản chỉ mạnh miệng thôi thì anh an tâm. “Anh phát hiện, Văn Nhi, em rất kỳ quái!”

Có gì kỳ quái chứ? Tang Văn Nhi ngồi dậy, muốn tìm quần áo của mình để mặc vào, cô phải nhanh chóng rời khỏi gian phòng này.

Thi Gia Phong nhìn chằm chằm vào tấm lưng trần của cô. “Có phải em vẫn luôn biết người đàn ông kia là ai, nhưng vẫn không chịu nói không?”

Nhìn thân thể Tang Văn Nhi run lên, anh mỉm cười ngồi dậy, ôm lấy Tang Văn Nhi từ phía sau, hôn lên tấm lưng trần của cô.

“Anh không hiểu tại sao em lại phải luôn gạt Tiểu Tuấn, nhưng anh biết em nhất định sẽ không gạt được lâu nữa đâu, sớm muộn gì nó sẽ biết.”

Tang Văn Nhi cắn môi. “Anh nói cái gì? Em căn bản không biết người đàn ông đó là ai!”

Thi Gia Phong khẽ cắn lên bắp vai cô. “Thật sao? Em xác định không biết sao?”

Tang Văn Nhi không hiểu tại sao anh lại nói như vậy, anh có ý gì? Anh biết cái gì rồi sao?

“Văn Nhi, nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm, những lời này em không phải không hiểu, hơn nữa những điều em giấu giếm, cuối cùng sẽ khiến Tiểu Tuấn phản bội em.” Thi Gia Phong cố ý nói.

“Không, sẽ không!” Tang Tuấn là con trai cô, nó sẽ hiểu dụng tâm của cô.

Thi Gia Phong cười khẽ, cô cũng quá chắc chắn rồi!

“Nếu như anh nói cho nó biết, anh là ba nó, em nghĩ nó sẽ nhìn em như thế nào?”

Mặc dù anh đã sớm chính miệng nói ra, biểu hiện của Tang Tuấn cũng khiến anh rất hài lòng, không có tức giận vì Tang Văn Nhi giấu giếm, ngược lại còn rất vui mừng, nhưng nếu kể cho Tang Văn Nhi, đương nhiên anh phải nghiêm trọng lên một chút.

Tang Văn Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn Thi Gia Phong, sao anh lại biết? Hay anh đang nói đùa?

“Anh nói cái gì?”

“Không phải em nghe rồi sao? Bí mật của em là cái này sao?” Thi Gia Phong nghiêm túc nói.

Nước mắt Tang Văn Nhi lặng lẽ chảy xuống, anh biết bí mật của cô rồi sao?

“Là thật!” Lần này không phải câu hỏi, mà là một câu khẳng định!

Thi Gia Phong đã nhận nhin rất lâu rồi, anh đã sớm muốn biết tất cả mọi chuyện từ trong miệng cô.

Tang Văn Nhi cứng ngắc lắc đầu. “Không... không phải!”

“Em đừng gạt anh, anh đã đi xét nghiệm DNA rồi.” Anh lấy một bản báo cáo từ trong ngăn kéo ra.

Mặc dù hai người nói chuyện này có chút không ổn, nhưng anh không chắc chắn cô có chạy mất hay không, nên vẫn nói trước thì tương đối an toàn.

Tang Văn Nhi nhìn bản báo cáo, trời ạ! Sao anh lại biết?

“Hiện tại nguyện ý thừa nhận chưa?” Thi Gia Phong nói sự thật, muốn nhìn xem rốt cuộc cô có chịu thừa nhận hay không.

Tang Văn Nhi yên lặng chảy nước mắt. “Anh đã biết, còn hỏi em chuyện này làm gì?”

Cô thừa nhận, vì cái này là sự thật không thể nghi ngờ.

Thi Gia Phong lau nước mắt giúp cô. “Khóc cái gì? Anh cũng không phải muốn em chịu hình phạt, chỉ muốn em thừa nhận mà thôi.”

Vậy cô đã nguyện ý thừa nhận, hôn lễ này đoán chừng có thể nắm chắc rồi. “Nếu chúng ta đã có con, vậy có phải cũng nên kết hôn rồi không?” Thi Gia Phong mong đợi nhìn cô.

Sắc mặt Tang Văn Nhi đại biến, kết hôn? Anh muốn kết hôn với cô? Anh thật lòng sao? Hay là chỉ muốn Tang Tuấn nhận tổ quy tông?

“Không, em không muốn kết hôn với anh!” Tang Văn Nhi kiên quyết nói.

“Cái gì?” Thi Gia Phong cau mày nhìn cô, cô có ý gì? Hai người đã có một đứa con lớn mười tuổi, cô lại chưa từng nghĩ chuyện kết hôn với anh sao?

“Em không thể kết hôn với anh, chúng ta không hợp!” Tang Văn Nhi không thể kết hôn với anh.

“Tại sao? Em đã sinh một đứa con thay nhà họ Thi, chẳng lẽ em không muốn vào cửa chính của nhà họ Thi sao?” Thi Gia Phong tức giận nói.

Tang Văn Nhi lắc đầu, cô căn bản không xứng với anh. “Không, em không muốn vào! Không phải anh từng nói không muốn kết hôn, không muốn có con sao? Tại sao bây giờ lại cầu hôn em?” Huống chi có thể anh cũng không thật lòng.

Là người không phải sẽ kết hôn sao? Tại sao Tang Văn Nhi này lại cố chấp như vậy?”

“Anh mặc kệ, anh nói muốn kết hôn thì phải kết hôn!”

“Không! Em sẽ không kết hôn với anh, em muốn mang Tiểu Tuấn đi, em rời khỏi đây còn không được sao? Mọi người trong gia đình cũng không biết anh có một đứa con trai, anh có thể tiếp tục cuộc sống tự do của

minh.” Tang Văn Nhi không muốn kết hôn với anh, thân phận hai người bất đồng, cô còn không biết anh có yêu mình hay không, vậy cô phải kết hôn với anh hay sao? Cô dám cưới sao?

Tang Văn Nhi nói xong, ngược lại rất nhẹ nhõm, vậy tâm ý của anh thì ở đâu? Chẳng lẽ cô không để ý đến trái tim anh?

“Em cảm thấy như vậy thì rất tốt?” Thi Gia Phong tức giận nói.

Tang Văn Nhi dĩ nhiên cảm thấy không tốt, nhưng trừ cách này ra, cô không còn cách nào khác.

Vì để bảo vệ mình, bảo vệ con, cô nhất định phải làm như vậy. “Em cảm thấy như vậy là tốt nhất!” Cô nói lời trái với lương tâm.

Thi Gia Phong nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới nói. “Được rồi! Anh có thể không kết hôn với em, nhưng em cũng không thể rời khỏi nhà họ Thi!”

Tang Văn Nhi cau mày, cô có gì ở nhà họ Thi? Nếu như anh không biết cái gì hết thì thôi đi, nhưng anh đã biết toàn bộ mọi chuyện, cô phải đối mặt anh thế nào?

“Không được, em muốn đi!”

“Em có thể đi, anh sẽ lập tức nói chuyện này với mẹ anh, đến lúc đó xem em làm thế nào?” Thi Gia Phong đánh trúng nhược điểm của cô.

Nhưng Thi Gia Phong biết, thật ra trong lòng cô rất khổ sở, vì vẻ mặt của cô khiến anh cảm thấy như vậy.

“Em yên tâm, anh để cho em ở lại, chỉ vì không muốn hai người phải ra ngoài chịu khổ mà thôi! Về phần quyền giám hộ đứa bé, anh có thể bỏ qua, về sau chuyện của Tiểu Tuấn, anh cũng sẽ tuyệt đối không can thiệp!” Thi Gia Phong tuyệt tình nói xong, nhưng kỳ thật trong lòng, anh đã nắm chắc, anh muốn trình diễn một tiết mục khiến cuộc đời cô khó quên, nói xong anh lập tức đi vào phòng tắm.

Trong lòng Tang Văn Nhi vẫn không thoải mái, Thi Gia Phong đồng ý nhanh như vậy, trong lòng anh nghĩ sao? Anh thật sự muốn bỏ qua quyền giám hộ Tang Tuấn? Anh thật sự không hi vọng mình có một đứa con sao? Cô không thể đoán ra rốt cuộc anh nghĩ thế nào, tất cả tình cảm lúc trước anh đối với cô đều là giả? Tại sao anh lại có thể dễ dàng nói ra những lời đó như vậy?

Anh không yêu cô, lại càng yêu con hai người, cô nên cảm thấy may mắn mới đúng, may mắn anh không cướp đi con của hai người! Nhưng lòng cô lại đau không chịu được, vì anh lại một lần nữa tổn thương cô, khiến ném được mùi vị thống khổ

Chương 10

Cả ngày Tang Văn Nhi cũng không có tâm tình gì, hơn nữa khuôn mặt còn luôn u sầu.

“Con làm sao vậy?” Bà Thi tò mò hỏi, không phải hai người không hòa thuận chứ?

Tang Văn Nhi lắc đầu nói. “Không có gì, con chỉ hơi mệt một chút.”

“Vậy con cũng đừng làm nhiều, đi nghỉ trước đi!”

“Con không sao.” Tang Văn Nhi trả lời.

Lúc này Thi Gia Phong trở lại. “Mẹ, con mượn Văn Nhi một chút!” Anh không nói hai lời lập tức chạy lên phòng Tang Văn Nhi, muốn cô mang theo thẻ căn cước và con dấu, trong lúc Tang Văn Nhi còn mơ hồ, anh lôi cô ra khỏi cửa phòng, sau khi chạy xuống nhà thì vội vàng lao ra cửa.

Bà Thi ngồi trong phòng khách vốn còn muốn hỏi có chuyện gì xảy ra, lại phát hiện con trai đã sớm rời Tang Văn Nhi đi, còn muốn lên tiếng thì đã sớm không thấy bóng dáng của hai người.

Không tới nửa giờ, Tang Văn Nhi bị Thi Gia Phong lái xe đưa đến Sở sự vụ, lại bị lôi xuống xe đưa vào trong, sau đó không giải thích được nhìn thi Gia Phong nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, tiếp theo anh lại lôi kéo cô đến một căn phòng như phòng họp, một đường im lặng, cô bị sắp xếp ngồi lên ghế, lập tức nghe được người đàn ông xa lạ giới thiệu với mình, nói anh ta là luật sư riêng của Thi Gia Phong, lần này đưa cô đến đây là vì muốn đăng ký buông tha quyền giám hộ đứa bé.

Nghe đến đó, trái tim Tang Văn Nhi chán nản nghĩ, Thi Gia Phong thật sự muốn buông tha Tang Tuấn sao? Anh thật sự không cần đứa bé sao? Cô đã cho rằng hai người hòa hợp như thế, anh sẽ không muốn buông tha Tang Tuấn mới đúng, tại sao anh lại không chút do dự bỏ qua?

Luật sư lấy một tập tài liệu từ trong bao công văn ra, mở miệng giải thích. “Vì trước mắt hai vị còn chưa kết hôn, thuộc vào tình huống đặc biệt, cho nên việc buông tha quyền giám hộ đứa bé này còn khá nhiều hạn chế, cộng thêm thân phận của tiên sinh khá đặc biệt, vì vậy chúng tôi đã đặc biệt dàn xếp, sẽ phải chuyên gia vào xử lý. Vì tài liệu khá nhiều, thời gian xác nhận cũng sẽ dài, cho nên phiền hai người nhanh chóng xem qua tài liệu này một lần.

Thi Gia Phong tùy tiện ngồi đối diện Tang Văn Nhi, không nói một lời, trong lòng lại suy nghĩ lúc này chắc Tang Văn Nhi đang rất đau lòng, khẳng định lòng cô đang rất buồn bực, tại sao mình phải làm vậy chứ? Nhưng tất cả những điều này đều là bị cô ép, ai bảo cô không chịu kết hôn với anh, nếu không anh cũng không thêm nghĩ đến cách này.

Thi Gia Phong giả bộ tức giận nói. “Xem nhanh một chút! Lát nữa bọn anh còn có chuyện khác.”

Tang Văn Nhi nhìn tập tài liệu trước mặt, trầm nghĩ những tài liệu này không phải quá nhiều chứ?

“Nội dung bên trong đều là về không cần đứa bé...” Cô còn chưa nói hết, tài liệu đã bị Thi Gia Phong đoạt mất.

“Nói nhiều như vậy làm gì? Dù sao anh cũng buông tha, không phải em, em chú ý nhiều tới cái này sao?” Thi Gia Phong cầm bút lên, bắt đầu lật từng tờ nhìn.

Thấy thế, Tang Văn Nhi cũng không nhịn được cau mày nhìn anh, cô chỉ vì lý do an toàn nên mới cẩn thận như vậy, cô đọc cũng không biết đến bao lâu, anh không cần lừa gạt cô chứ?

“Luật sư, anh có thể giải thích nội dung đại khái trong tập tài liệu đó được không?” Đây là chuyện trọng đại, Tang Văn Nhi không thể không nhờ luật sư giải thích rõ.

Luật sư gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Về nội dung trong tập tài liệu này, bao gồm Thi tiên sinh giao toàn bộ quyền giám hộ cho cô, đồng thời nguyện ý trả hết phí sinh hoạt, phí giáo dục, phí chữa bệnh và những chi phí khác cho đứa bé trong tương lai, mà tất cả chi phí đều thuộc phần thứ nhất của văn kiện, dòng đầu tiên, trang thứ ba.

Hơn nữa, tất cả chi phí, cô có thể lựa chọn trả hết một lần, hoặc chia ra mỗi năm, mỗi tháng, nhưng nếu sau khi Thi tiên sinh đã thanh toán hết chi phí, nhưng nếu Tang tiểu thư còn muốn Thi tiên sinh bỏ ra chi phí quá hạn mức quy định, thì cô đã bội ước, tất cả chi phí nuôi dưỡng trước kia đều phải trả về cho Thi tiên sinh. Dĩ nhiên, Tang tiểu thư cũng không thể tước đi quyền giám hộ đứa trẻ của Thi tiên sinh, đây là nội dung đại khái của văn kiện, có ba phần, Tang tiểu thư một phần, tôi một phần, Thi tiên sinh một phần.”

Tang Văn Nhi mở trang thứ ba của văn kiện thứ nhất, số tiền phía trên thiếu chút nữa dọa đến cô, cần nhiều như vậy sao? Anh thật sự nguyện ý cho Tang Tuấn nhiều như vậy sao?

“Sao rồi? Muốn anh trả hết hay chia theo từng giai đoạn? Anh đều không sao cả.”

Tang Văn Nhi nhìn bộ dạng nghiêm túc của Thi Gia Phong, chẳng lẽ anh không nghĩ đến chuyện quay lại sao? Không phải anh nói thích cô sao? Tại sao cô lại không chút nhìn ra, ngược lại cảm thấy anh muốn nhanh chóng phủ sạch quan hệ với cô.

“Phiền Tang tiểu thư nhanh lên một chút, nhân viên hộ chính lát nữa sẽ tới!” Luật sư xin lỗi thúc giục, còn giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay.

“Có phải em thay đổi chủ ý rồi không, muốn không ký, muốn kết hôn với anh?” Thi Gia Phong nhìn một phân tài liệu trước mặt, lúc cầm tài liệu thứ hai lên thì hỏi cô.

Cô mới không thêm. “Không thể nào! Em sẽ không thay đổi chủ ý!”

Cho dù biết Tang Văn Nhi không xuất phát từ chân tâm, nhưng câu trả lời của cô vẫn khiến Thi Gia Phong đau lòng, người phụ nữ này không hiểu tâm lòng anh sao? Là biểu hiện của anh không đủ rõ ràng, hay là trước kia anh thật sự trắng hoa, khiến cô không yên tâm về anh?

Nhưng mà, mặc kệ vì nguyên nhân gì, chờ đến lúc Tang Văn Nhi ký tài liệu xong, cô sẽ không trốn thoát.

“Em không cần phản ứng lớn như vậy, anh nói như vậy, hoàn toàn là vì tốt cho đứa bé! Dù sao anh cũng là ba của Tiểu Tuấn, mà Tiểu Tuấn cũng hi vọng biết ba mình là ai.” Thi Gia Phong cố ý quăng xuống lời cuối cùng.

Tang Văn Nhi nhìn tập tài liệu trước mắt, sau khi ký xong, cô có thể lấy được toàn bộ quyền giám hộ Tiểu Tuấn, hơn nữa cũng không phải lo lắng anh sẽ giành với mình, thậm chí còn nhận được một khoản tiền, tại sao cô lại không ký chứ? Nhưng cô phát hiện cô không làm được.

Tang Văn Nhi không ngừng nhắc nhở mình, ban đầu khi cô ở chung một chỗ với Thi Gia Phong, cũng là muốn có một đoạn tình yêu với ba của Tang Tuấn, chỉ cần anh chủ động đưa ra yêu cầu kết thúc thì tất cả sẽ kết thúc, bây giờ, mặc dù tất cả đã vượt ra ngoài tưởng tượng ban đầu của cô, nhưng có thể nhanh chóng khôi phục lại cuộc sống yên tĩnh, cô nên đồng ý, rõ ràng cũng biết, nhưng lòng cô lại không bỏ được!

Cô rất thích Thi Gia Phong, mà cô biết nếu ký quyết định trước mắt, sẽ đoạn tuyệt với toàn bộ quan hệ của hai người.

“Thật xin lỗi, Tang tiểu thư, có thể phiền cô nhanh hơn một chút không?” Luật sư nhận được ánh mắt của Thi Gia Phong, thúc giục Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi ngược mắt nhìn Thi Gia Phong, lưu luyến nhìn anh lần cuối trước khi ký tên vào tập tài liệu, sau này hai người sẽ không có bất kỳ quan hệ nào.

“Được, tôi không có dị nghị gì nữa, có thể để anh ta vào đi.”

Năm phút sau, Thi Gia Phong và Tang Văn Nhi đã ký xong một phần tài liệu dưới sự chứng kiến của luật sư và nhân viên hộ chính, sau khi người nhân viên đó kiểm tra, đối chiếu xong, cũng cầm lấy thẻ căn cước và con dấu của hai người chuẩn bị làm thủ tục, luật sư đã đem hai tập tài liệu được xác nhận cẩn thận qua, lấy ra một phần trong đó đưa cho Thi Gia Phong, Thi Gia Phong nhìn nội dung bên trong, khuôn mặt ngượng ngùng như bị rút gân trong nháy mắt lộ ra nụ cười, giống như vừa hoàn thành một cuộc buôn bán rất nhiều tiền.

Tang Văn Nhi kỳ quái nhìn anh, anh đưa một phần tài liệu trong đó cho Tang Văn Nhi, cô nhìn kỹ, hai mắt lập tức tròn trĩnh, là đơn thỏa thuận kết hôn...

“Thi Gia Phong, anh...”

Thi Gia Phong chép miệng. “Bắt đầu từ bây giờ, em sẽ chính thức trở thành bà Thi!”

“Anh lại có thể gạt em? Anh để em ký vào đơn thỏa thuận ly hôn?” Tang Văn Nhi khó có thể tin tưởng lớn mắt.

Tang Văn Nhi muốn xé bỏ tài liệu trong tay nhưng Thi Gia Phong lại nói. “Anh khuyên em đừng làm như vậy, phá hoại văn kiện luật pháp sẽ là phạm pháp đó!” Anh vừa nhìn về nhân viên hộ chính, chỉ thấy anh ta cẩn thận gập đầu một cái, ý nói lời anh là đúng.

Nghe vậy, đầu óc Tang Văn Nhi trống rỗng, không cách nào tư duy, cô không ngờ Thi Gia Phong lại lừa gạt mình như vậy, cô cho là anh sẽ không kết hôn với cô, chỉ là không biết, cô ngàn vạn lần không thể ngờ được, anh sẽ lừa cô ký tên kết hôn.

“Thi Gia Phong, anh cũng biết vậy là phạm pháp sao?”

“Anh biết! Nhưng mà đối với em, anh không gạt thì có thể làm gì? Ai bảo em không đồng ý kết hôn với anh.” Thi Gia Phong hoàn toàn không hề cảm thấy có lỗi.

“Thật xin lỗi, hình như tôi và vợ tôi có chút hiểu lầm, phiền hai người ra ngoài một chút được không?” Thi Gia Phong không thể làm gì khác hơn là mời luật sư và nhân viên hộ chính ra ngoài, mà anh tin sau khi anh nói xong, trên ô vợ chồng của thẻ căn cước của cô sẽ có ba chữ ‘Thi gia Phong’.

“Kể cả em không đồng ý, anh cũng muốn gạt em sao? Em không đồng ý gả cho anh, em không muốn gả cho anh!” Tang Văn Nhi tức giận nhìn anh chằm chằm, mặc dù cô ồn ào như vậy nhưng cũng vui vẻ, có điều nó cũng không đại biểu cho việc cô sẽ tha thứ cho hành động vô lại của anh.

Thi Gia Phong đi tới bên cạnh cô, không để ý cô phản đối ôm lấy cô. “Mặc kệ em có đồng ý hay không, em cũng không thay đổi được sự thật em là của anh rồi, trình tự vừa rồi đều hợp pháp, tất cả tài liệu đó đều có hiệu lực, em không thể chống chế nữa rồi.”

Nước mắt Tang Văn Nhi chảy xuống, người đàn ông này thật xấu, lại dùng biện pháp này buộc cô đi vào khuôn khổ, nhưng không phải bọn họ vẫn không thích hợp sao? Hơn nữa anh thật tâm yêu cô sai? Không phải anh đã nói không kết hôn sao? Tại sao lần này lại phải làm như vậy?

“Anh biết em có nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng em cũng nên nói ra đi! Suốt ngày khóc như vậy rất không tốt!” Thi Gia Phong thương tiếc lau nước mắt cho cô.

Tang Văn Nhi không cảm kích quay đầu, hông muốn anh đụng vào mình.

“Đừng tức giận như vậy, vì anh quá muốn kết hôn với em, mới làm như vậy! Chẳng lẽ em không muốn nghe xem anh muốn nói gì với em một chút sao?” Thi gia Phong rất muốn nói cho cô biết những chuyện trong lòng mình.

“Đừng! Không muốn! Em không muốn nghe!” Tang Văn Nhi sợ anh nói ‘anh kết hôn là vì đứa bé’, như vậy cô sẽ không chịu nổi, có thể cô còn khó chịu hơn hiện tại, cho nên cô tình nguyện không nghe gì cả.

Thi Gia Phong bắt được bàn tay đang che tay của cô. “Em phải nghe!”

“Mấy đứa đang làm gì?” Bà Thi và Tang Tuấn xuất hiện tại cửa, bà luôn cảm thấy nghi ngờ hành động kéo Tang Văn Nhi đi của Thi Gia Phong, bà nhanh chóng mang theo Tang Tuấn, nói tài xế lái xe theo sau hai người, không ngờ con bà lại mang Tang Văn Nhi đến Sở sự vụ, sau khi hỏi thăm, bà mới đến cửa phòng họp, lập tức nghe được âm thanh cãi vã của hai người, hiện tại lại nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Tang Văn Nhi, khiến tức giận của bà tăng mạnh. “Gia Phong, con còn không mau buông Văn Nhi ra?”

Thi Gia Phong không chịu. “Buông ra, cô ấy sẽ rời khỏi con! Con tuyệt đối không buông ra.”

Tang Văn Nhi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, anh thật sự muốn giữ cô ở bên người sao?

“Mẹ...” Tang Tuấn không hiểu chuyện gì xảy ra, chẳng qua cậu lại cảm thấy tại sao ba mẹ lại gây gỗ vậy?

Thi Gia Phong nghe được âm thanh của Tang Tuấn, mới nhớ mình còn vốn liếng cuối cùng. “Văn Nhi, anh đã sớm nói chuyện đó với Tiểu Tuấn, hai người bọn anh đã sớm nhận nhau!”

Cái gì? Bọn họ đã sớm nhận nhau? Anh có thể gạt cô? Còn nói sẽ không để cho phu nhân và Tang Tuấn biết, không ngờ anh đã sớm nói cho Tang Tuấn. “Thi Gia Phong, anh là một tên lừa gạt!” Tang Văn Nhi tức giận muốn thoát khỏi anh.

“Mấy đứa rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Bà Thi đã hoàn toàn không hiểu.

Tang Tuấn cười hì hì nói. “Bà nội, trước đó cháu và ba đã nhận nhau!”

Bà Thi vẫn nghe không hiểu. “ba cháu là ai?”

Thi Gia Phong vừa giữ chặt Tang Văn Nhi, vừa trả lời. “Con chính là ba của Tiểu Tuấn!”

Cái gì? Bà Thi không thể tin nhìn ba người.

Hiện tại dù Tang Văn Nhi nói cái gì cũng đều vô dụng, phu nhân đã biết, chuyện kết hôn đó, chắc chắn đã được quyết định.

“Hai người các người từ lúc nào thì...” Bà Thi vẫn cảm thấy kỳ quái.

Thi Gia Phong nhận thấy Tang Văn Nhi đã buông tha, không giãy dụa nữa, lập tức buông cô ra. “Chuyện này nói ra rất dài dòng, lúc nào rảnh con sẽ nói với mẹ, dù sao mẹ biết Tiểu Tuấn là cháu nội mẹ là được rồi!”

Bà Thi còn chưa chạm được vào đầu mối, nhưng nếu Thi Gia Phong đã nói như vậy, vậy hẳn không sai mới.

Tang Văn Nhi tức giận rời khỏi phòng họp, cô không muốn nhìn thấy Thi Gia Phong nữa.

Thi Gia Phong bắt đắc dĩ nhún vai với Tang Tuấn. “Mẹ con hiện tại vẫn chưa tiếp nhận được.”

Tang Tuấn che miệng cười.

Thi Gia Phong đứng ở cửa phòng, chờ Tang Tuấn đi vào thăm dò tin tức, từ ngày đó, cô luôn cách xa anh từ năm mét trở lên, không cho anh đến gần, xem ra Tang Văn Nhi tức giận. diễn-đàn-lê-quý-đôn

Tang Tuấn đi ra nói với anh. “Ba! Mẹ biết ba muốn tìm, nhưng mẹ lại không muốn gặp!”

Ai, chuyện này đột nhiên thật rắc rối.

!Ừ, con đi chơi đi, để ba giải quyết mẹ con!” mặc dù Thi Gia Phong nói như vậy, nhưng anh cũng không có lòng tin.

Tang Văn Nhi ở trong phòng đều nghe được hết đoạn đối thoại bên ngoài, giải quyết cô? Không phải anh tự phụ quá rồi sao?

Thi Gia Phong đi vào phòng, thấy cô đang tìm kiếm đồ. “Văn Nhi...”

Tang Văn Nhi không ngẩng đầu, vẫn cúi đầu làm chuyện của mình.

“Rốt cuộc em phải tức giận bao lâu? Chúng ta cũng đã kết hôn, chẳng lẽ em còn muốn thay đổi sao?” Mặc dù Thi Gia Phong đã từng nhìn thấy bộ dạng tức giận của Tang Văn Nhi, nhưng vẫn đoán rằng dù cô tức giận thế nào, nhiều lắm là không để ý tới anh mà thôi chứ?

Thi Gia Phong khó chịu kéo cô lại gần mình, hôn lên môi cô, để cô hiểu, bây giờ là ai đang nói chuyện với cô.

Tang Văn Nhi muốn giấy dựa tách ra, còn cắn lên đôi môi anh, nhưng Thi Gia Phong rất ngoan cố, không chịu buông ra.

Cho đến khi Tang Văn Nhi ném được mùi máu tanh, mới thả lỏng, lúc này Thi Gia Phong mới chịu buông cô ra.

Phát hiện đôi môi anh bị mình cắn cho lồm vào, rõ ràng đã chảy máu, tại sao vừa rồi vẫn không chịu buông cô ra?

“Anh có bệnh sao?”

Thi Gia Phong suy nghĩ một chút mới nói. “Anh cảm thấy có, hình như anh bị bệnh tương tự!”

Tang Văn Nhi trừng mắt liếc anh một cái.

“Chẳng qua anh cảm thấy đây là điều đương nhiên, vì anh đã có vợ, nhưng mỗi đêm lại vườn không nhà trống, hơn nữa vợ anh còn giận anh, em nói xem anh nên làm thế nào? Anh có thể không bị bệnh tương tự sao?” Thi Gia Phong bĩu mũi, làm nũng nói.

Bao nhiêu tuổi mà còn làm nũng, thái độ tang văn Nhi vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại cười, vì dáng vẻ của anh thật buồn cười. “Đừng đụng vào em!” Cô đẩy tay anh ra. “Anh muốn làm gì thì làm, đừng làm phiền em!”

Mặc dù Thi Gia Phong rút tay về, nhưng lúc tang văn Nhi xoay người, lại lập tức ôm lấy cô. “Không được! Không có lời của em, anh không thể làm gì được!”

Tang Văn Nhi không có tâm tình hưởng ứng lời của anh, định không trả lời, dù sao đây cũng là cách cô hay dùng.

“Văn Nhi, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào, em mới chịu nguôi giận?” Thi Gia Phong biết trước đó mình phải hạ mình xuống, mới có thể khiến cho người vợ xinh đẹp của anh nguôi giận.

Thật ra Tang Văn Nhi chỉ không cách nào tha thứ, tại sao anh lại tự

Ý để cô ký đơn ly hôn, nếu đã lừa gạt cô, vậy anh phải chịu hậu quả là sự tức giận của cô, không phải sao? Anh căn bản chưa từng nói qua lời yêu cô, điều này khiến cô không cách nào bỏ qua.

“Anh biết em vẫn còn tức chuyện kết hôn ngày đó, anh biết hành động của anh có chút quá mức, nhưng vì anh muốn nhanh chóng được cưới em! Trước đó em luôn như gần như xa, mà sau khi anh biết Tiểu Tuấn

là con trai anh, cũng không trách gì em, chẳng qua chỉ cảm thấy rất vui, vì em là người phụ nữ mà mười năm nay anh luôn nhớ tới!”

Thi Gia Phong ôm lấy cô, bắt đầu bằng giọng thâm tình, hi vọng như vậy có thể khiến cô vui vẻ: “Bắt đầu từ khi đó, anh biết anh nhất định sẽ yêu em, em cũng biết anh là người có chủ nghĩa không thích cười, nhưng vì em, lần đầu tiên anh có ý định kết hôn. Anh biết em muốn giấu chuyện về Tiểu Tuấn, sẽ tuyệt đối không đồng ý kết hôn với anh, cho nên anh và Cung Tề Nhân, Lệ Tường Dương nghĩ cách, đồng thời, anh cũng tự nói với chính mình anh nhất định sẽ kết hôn với em!”

Tang Văn Nhi đưa lưng về phía Thi Gia Phong, mặc dù không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng cô nghe thấy từ trong giọng điệu của anh, cô biết lời anh có thể tin một chút, anh nói yêu cô sao? Anh thật sự yêu cô sao?

Anh nói không sai, cô vốn quyết định không kết hôn với anh, vì hai người không thích hợp, không phải sao? giữa hai người không nên nảy sinh tình cảm, cũng không nên ở chung với nhau.

Mặc dù cô rất kinh ngạc với lời tỏ tình của anh, nhưng cô biết lượng sức mình, cũng rất rõ ràng tình sử của anh, anh nói trong lòng nhớ cô mười năm, nhưng bên cạnh luôn thay đổi bạn gái, chuyện này thật khó khiến cô tin, hơn nữa hai người ở chung một chỗ, về sau anh thay lòng, cô nên làm gì đây? Cô nhất định sẽ còn khổ sở hơn hiện tại.

Thi Gia Phong hi vọng sau khi mình kể xong, sẽ có được câu trả lời của cô, nhưng đợi rất lâu lại không nghe được câu trả lời, cô vẫn không tin anh sao?

“Em không tin sao?”

Tang Văn Nhi xoay người lại, kéo dài khoảng cách của hai người. “Em cảm thấy chắc cũng rất nhiều người cảm thấy khó tin chứ?”

Thi Gia Phong cau mày.

“Thi Gia Phong anh thân là một công tử trắng hoa, lúc nào thì lại nói qua lời kết hôn với phụ nữ? Có thể bây giờ anh yêu em, về sau thì sao? Chẳng lẽ lại để em nhìn thấy anh đi tìm một người phụ nữ khác? Thay vì bị tổn thương như vậy, em không cần ở bên cạnh anh thì tốt hơn!” Tang Văn Nhi buộc mình phải tỉnh táo, không thể tin tưởng vào những lời ba hoa này của anh.

Hiểu lầm của Tang Văn Nhi với anh không phải quá sâu chứ? Thi Gia Phong chưa từng nghĩ tới sau khi kết hôn, mình sẽ đi tìm một người phụ nữ khác, xem ra cuộc sống trước kia của anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cái nhìn của cô về anh.

“Văn nhi, anh không hề nghiêm túc với những người phụ nữ đó, anh biết mười năm qua, anh qua lại với rất nhiều người phụ nữ, nhưng trong lòng anh vẫn nghĩ đến em, cho nên anh ở cùng những người phụ nữ đó, trong lòng vẫn cảm thấy cô đơn, mà bạn bè anh nhìn thấy anh như vậy, mới đưa anh vào nơi đó, anh cũng không thích, nhưng cuối cùng anh lại...” Bị trầm luân.

Nói như vậy có phải càng tô càng đen hay không? Đây rốt cuộc là lời giải thích thế nào? Thi Gia Phong không biết nên làm sao mới phải đây.

Tang Văn Nhi nhìn anh khấn trương suy nghĩ muốn đưa ra lời giải thích, cũng không giống là giả, cô thật sự có thể tin tưởng sao?

“Anh có thể đảm bảo, anh sẽ như mười năm nay, luôn luôn yêu em.” Thi Gia Phong nóng nảy nói.

Lời này thì ai mà không thể nói, quan trọng là anh làm được không? Tang Văn Nhi vẫn không tin được.

Thi Gia Phong nhìn vẻ mặt không tin của mình của cô, có chút thất bại. “Văn Nhi, anh biết anh rất trắng hoa, khiến em không thể tin anh, nhưng ngay cả việc anh nói dối vì có ý tốt, em vẫn không thể tha thứ cho anh sao?”

“Gia Phong, em...” Tang Văn Nhi cảm thấy có chút khổ sở với vẻ thất bại của anh, lòng của cô cũng làm từ thiện, lời của anh tất nhiên có thể chạm vào lòng cô, nhưng lý trí cứng nhắc vẫn luôn nhắc nhở cô, để cô có

thể tránh khỏi những tổn thương mình có thể gặp phải, nhưng cô phát hiện, thật ra cái gì sẽ bị tổn thương, cái gì không thích hợp, đều là mượn cớ, quan trọng là hai người có yêu đối phương không mà thôi.

“Anh biết anh đã làm nhiều chuyện sai lầm, anh đảm bảo sẽ từ bỏ tất cả, chỉ vì em, anh nguyện ý! Từ sau khi hai chúng ta hẹn hò, anh đã cảm thấy mình nên bảo vệ em, thương yêu em, vì mặc kệ là gặp gỡ em, hay là người của em, cũng khiến anh vô cùng thương tiếc, anh cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy, dù sao sau khi anh phát hiện ra, anh cũng cảm thấy mình không thể đánh mất em!”

Thi Gia Phong ngồi xuống trên giường, nhìn sàn nhà nói. “Anh biết em cũng không tin anh, anh là công tử trắng hoa, nhưng anh thật sự chưa bao giờ nói lời yêu với một người phụ nữ nào, em là người đầu tiên cũng là người cuối cùng!”

Cô là người đầu tiên?

“Gạt người!” Tang Văn Nhi không tin, coi như anh không yêu mấy người phụ nữ kia, đó là mười năm này? Không phải mười năm trước, Lương Tiểu Tuyền vẫn luôn ở trong tim anh sao? Chẳng lẽ anh chưa từng tỏ tình sao?

“Anh không lừa em!” Anh nói đều là sự thật.

“Lương Tiểu Tuyền thì sao? Không phải anh yêu Lương Tiểu Tuyền sao? Anh chưa từng nói qua lời yêu với cô ấy?” Cô phải thừa nhận, có chút ghen, nếu như mười năm này người anh luôn nhớ đến không phải là cô, có thể cô vẫn còn ghét người đàn ông này.

Thi Gia Phong hiển nhiên không biết cô sẽ hỏi như vậy, có chút sửng sốt. “Sao em lại biết?”

Tang Văn Nhi phát hiện mình đột nhiên thốt lên, cực kỳ hối hận. “Em nhìn ra được, anh đừng hòng nói sang chuyện khác.” Cô muốn che giấu quá khứ.

Mặc dù Thi Gia Phong cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không để ý, vì đó là chuyện đã qua, quan trọng là anh nên giải thích thế nào. “Bây giờ anh không có cảm giác gì với cô ấy, ban đầu anh cũng không có chính thức tỏ tình, em có thể yên tâm.”

Mặc dù Tang Văn Nhi hoài nghi, nhưng thái độ hiển nhiên trở nên tốt hơn nhiều.

“Văn Nhi, em tin tưởng anh! Nếu anh không thật lòng với em, còn có thể dùng hôn nhân để trói chặt em lại sao? Đến bây giờ em còn không hiểu rõ tấm lòng anh?” Thi Gia Phong sợ cô sẽ cự tuyệt, trước đó cô xa lánh khiến anh không hề dễ chịu, anh không muốn tiếp tục bị như vậy nữa.

Tang Văn Nhi tính mở miệng, nhưng muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì?” Thi Gia Phong nhìn biểu tình khó xử của cô, cầm tay cô.

Tang Văn Nhi lắc đầu nói. “Em và anh căn bản không thích hợp, tại sao anh lại kiên trì muốn chúng ta kết hôn?”

Lông mày anh nhíu chặt. “Ai nói hai chúng ta không thích hợp? Anh còn cảm thấy rất thích hợp!”

“Nhưng đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ từ một phía!”

Thì ra, Tang Văn Nhi ngại điều này, mới không chịu đồng ý với anh?

“Ngu ngốc, yêu không phải vì thân phận, bất kể là tuổi tác, anh cũng đã yêu em, cũng không cho phép em dùng bất kỳ lý do nào để cự tuyệt anh!” Thi Gia Phong ôm cô vào trong ngực mình.

Sau khi Tang Văn Nhi nghe anh nói cũng có chút cảm động, vấn đề của vấn đề suy nghĩ đã được anh giải đáp, cô thật sự có thể tin tưởng anh sao?

“Anh mặc kệ trong lòng em suy nghĩ lung tung cái gì, vội vàng vứt bỏ ah, em chỉ cần biết anh yêu em, hơn nữa sẽ yêu em thật lâu, thật lâu là đủ rồi.” Thi Gia Phong ôm chặt lấy cô.

Tang Văn Nhi do dự gơ tay lên, đặt trên lưng anh, nếu như cô không để ý nhiều như vậy, có phải đã có được hạnh phúc rồi không?

Sau khi Thi Gia Phong cảm nhận được hành động của cô, mỉm cười buồn lõng một chút, cúi đầu nhìn cô, mà dáng vẻ cô như có chút xấu hổ không dám nhìn thẳng anh. “Văn Nhi! Em yêu anh! Anh nói đúng không?” Thi Gia Phong dò hỏi.

Muốn cô nói thế nào đây, có thể chỉ có anh mới nói trực tiếp như vậy!

Nhưng dù Tang Văn Nhi không trả lời, nhưng nhìn nét mặt của cô, anh cũng cảm nhận được rõ ràng, dáng vẻ xấu hổ của cô, thật là đáng yêu không chịu được.

“Có phải đang tự mắng mình trong lòng?” Về khí thế của Tang Văn Nhi nhất thời giảm đi phân nửa, lòng của cô đã mềm xuống rồi, cô khát vọng hạnh phúc, lại vừa sợ anh tặng mình hạnh phúc, nhưng nếu như cô thật sự ở cùng với người mình yêu, vậy có phải cũng không cần quan tâm nhiều như vậy, chỉ cần người đó yêu mình là đủ rồi, tại sao còn phải nghĩ đến chuyện xa xôi như thế?

Thi Gia Phong nhéo cái mũi của cô, “Trên con đường tình yêu không phân chia thắng bại, chỉ có hai trái tim từ từ đến gần nhau!”

Tang Văn Nhi trừng mắt liếc anh một cái, “Miệng lưỡi trơn tru!”

“Chỉ với em thôi!” Thi Gia Phong nghiêm túc cười nói.

Tang Văn Nhi cũng cười, dù sao chuyện này cũng phải sớm kết thúc, trên danh nghĩa hai người cũng đã là vợ chồng, muốn ly hôn, anh cũng sẽ không đồng ý, vậy tại sao không tiếp tục tiến lên đây? Lại có thể cho con trai một gia đình hoàn chỉnh, đây không phải là điều cô phải đền bù cho Tang Tuấn sao?

Sau khi Thi Gia Phong hiểu suy nghĩ của Tang Văn Nhi, lập tức lấy một chiếc nhẫn đã mua từ nhiều ngày trước từ trong túi ra, anh chuẩn bị vì thời khắc quan trọng, thật ra anh muốn tặng cô vào ngày ký tên đó, nhưng không nghĩ đến phản ứng của cô lại kịch liệt đến vậy, sau khi mẹ anh xuất hiện, cơ hội mở miệng của anh càng thêm không có, cho nên anh vẫn giữ lại.

Tang Văn Nhi nhìn chiếc nhẫn anh lấy ra, thật là đẹp, không phải anh muốn....

“Văn Nhi, mặc dù hôn lễ này đến hơi trễ, nhưng vẫn tốt hơn là không có, chiếc nhẫn này anh chuẩn bị rất lâu rồi, nhưng vẫn luôn không có cơ hội lấy ra, hiện tại cuối cùng em cũng tha thứ cho anh, cho nên anh muốn cầu hôn ư! Xin em hãy gả cho anh!” Thi Gia Phong quỳ một chân xuống.

Mặc dù chiếc nhẫn kết hôn vô cùng hấp dẫn, nhưng cô nói tha thứ anh lúc nào?

“Hình như em vẫn chưa nói tha thứ cho anh!” Tang Văn Nhi nhú mày.

Thi Gia Phong lập tức trở nên sốt sắng, “Biểu hiện vừa rồi không phải muốn tha thứ cho anh sao?”

“Em chưa nói!” Lần đầu tiên cô phát hiện trêu chọc anh thật là vui, ai bảo anh vẫn luôn trêu chọc mình?

“Văn Nhi, không thể như vậy, anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, hơn nữa chúng ta đã kết hôn, em không thể vứt bỏ anh!” Thi Gia Phong cầm tay nói.

Thật là ngây thơ! Tang Văn Nhi nhìn vẻ mặt của anh, cảm thấy anh lúc này rất giống một đứa bé thích giận dỗi muốn mua đồ.

“Buông em ra!” Tang Văn Nhi làm bộ tức giận nói.

Nhưng cô càng tức giận, Thi Gia Phong càng không chịu buông tay cô, ngang ngược đeo chiếc nhẫn vào tay cô. “Từ giờ trở đi, em không thể lấy chiếc nhẫn này xuống, em chính là phu nhân của Thi Gia Phong anh.”

“Ngang ngược!” Tang Văn Nhi cười, vẫn mang theo chút ngang ngược, còn đồ, mới là Thi Gia Phong.

“Hả?” Thi Gia Phong còn chưa kịp phản ứng, nhưng càng nghĩ càng không đúng, vừa rồi cô đồng ý mình sao?

“Vừa rồi em đáp ứng rồi sao?”

“Anh nói xem?”

Thi Gia Phong nhớ lại, ôm cô nói: “Nhất định là đồng ý, mặc kệ em có đồng ý hay không, kết quả cũng chỉ có một, còn nữa, anh đã nói mẹ sắp xếp hôn lễ cho hai chúng ta, khi biết bà vô cùng vui mừng, nói có thể làm lớn bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu, em thích không?”

“Không biết!” Tang Văn Nhi vô cùng xấu hổ.

Không biết? Thôi đi, dù sao đó cũng không quan trọng, quan trọng là hiện tại cô nghĩ thế nào. “Văn Nhi, nói em yêu anh!” Còn chưa nghe được câu nói đó, Thi Gia Phong vẫn không cảm thấy yên tâm.

Tang Văn Nhi do dự, thật sự cần nói ra miệng sao?

“Em nhất định phải nói!” Như biết suy nghĩ trong lòng cô, Thi Gia Phong lập tức ra lệnh.

“Yêu!” Tang Văn Nhi nói qua loa.

Thi Gia Phong bình tĩnh nhìn đáy mắt cô. “Tại sao lại không xác định như vậy?”

Tang Văn Nhi bị anh nhìn, da đầu có chút tê dại, chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận: “Được rồi! Em yêu anh!”

Nhận được câu trả lời của cô, Thi Gia Phong thiếu chút nữa là vui mừng hét lớn lên. “Nếu yêu anh, tại sao vẫn không chịu nói với anh chuyện về Tiểu Tuấn?”

Tang Văn Nhi thu lại nụ cười, có chút muốn trốn tránh vấn đề này.

“Không cho trốn tránh, nhất định phải trả lời anh.” Thi Gia Phong bắt được bả vai cô.

Hốc mắt của Tang Văn Nhi có ánh nước: “Em sợ! Sợ sau khi anh biết sẽ đoạt đi Tiểu Tuấn, nó là người thân duy nhất của em, em không thể mất đi nó.”

Nghe vậy, nét mặt Thi Gia Phong dần trở nên dịu dàng, đau lòng ôm lấy cô, “Yên tâm, Văn Nhi, anh sẽ không cướp Tiểu Tuấn của em, bắt đầu từ hôm nay, em không chỉ có một mình Tiểu Tuấn là người thân, em còn có anh, còn có mẹ, cuộc sống của em rất tốt.”

Sau khi Tang Văn Nhi nghe được, ôm chặt lấy Thi Gia Phong, quả nhiên cô vẫn rất hạnh phúc!

“Văn Nhi ngốc, nếu từ lúc bắt đầu em đã nói cho anh biết, có thể anh đã sớm phát hiện ra tâm ý của mình với em rồi, em cũng không cần phải chịu nhiều khổ sở như vậy!” Anh vô cùng thương tiếc cô, hi vọng cô có thể ở dưới cánh chim của anh cả đời, không bao giờ bị bất kỳ ai tổn thương cô.

Tang Văn Nhi rất vui mà khóc, cô thật sự rất yêu, rất thương anh, dù không cách nào biết trước chuyện tương lai, nhưng cô vẫn hi vọng có được tất cả mọi thứ ở hiện tại, chỉ cần anh thích cô, cô vẫn sẽ yêu anh.

10. Chương 10: Hồi Cuối.

Sáng sớm đầu tiên của mùa xuân, Tang Tuấn đã sớm chờ trong phòng khách, hôm nay có thể nhận lì xì, dĩ nhiên cậu hưng phấn đến không ngủ được, nghĩ tới bà nội, bác cả, gì cả, cậu đã nhận, chỉ còn thiếu ba mẹ nữa thôi, nhưng hai người họ ở trong phòng làm gì vậy?

“Bà nội, hai người ở trong phòng làm gì? Không phải họ quên tặng cháu bao lì xì chứ?” Tang Tuấn phát hiện, sau khi kết hôn, Tang Văn Nhi thường hay quên, hơn nữa hình như nguyên nhân đều từ Thi Gia Phong.

Bà Thi nhìn hai vợ chồng như Thi Gia Diệp, cười ríu rít, vừa mới cười, hai người đã ra khỏi phòng, Thi Gia Phong như đang đỡ một nữ vương tôn quý, cẩn thận từng li từng tí đỡ Tang Văn Nhi.

“Cẩn thận một chút!” Thi Gia Phong không ngừng nhắc nhở Tang Văn Nhi.

Hai mắt Tang Văn Nhi liên tiếp trợn trắng, người đàn ông này có phải biến thành nô tài của mình rồi không?

“Mẹ, mẹ! Chúc mừng năm mới! Nhanh lấy bao lì xì ra!”

Mọi người cùng cười, sao đứa nhỏ này lại không chịu đợi như vậy?

Tang Văn Nhi lấy bao lì xì ra, hôn lên gương mặt tuần tú của Tang Tuấn. “Về sau bảo bố nhà chúng ta phải chăm đọc sách đó!”

“Ừm!” tang Tuấn gật đầu đồng ý, sau đó lập tức chạy sang Thi Gia Phong muốn xin bao lì xì, Thi Gia Phong lập tức hào phóng lấy ra.

Tang Văn đi tới ngồi xuống bên cạnh bà Thi, nhưng Thi Gia Phong nhìn thấy bên cạnh không có vị trí ình, cứng rắn kéo vợ lại bên cạnh, lần nữa chọc ọi người cười to.

“Gia Phong, con có cần phải làm vậy mỗi ngày không? Mọi người đều biết con yêu Văn Nhi rồi, đừng khoa trương như vậy chứ?” Bà Thi không chịu được nói.

Thi Gia Phong cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt, thật vất vả mới khiến cho Tang Văn Nhi đồng ý gả ình, cũng đồng ý nói chuyện yêu đương với đối phương mỗi ngày, đương nhiên anh muốn che chở cho cô..., huống chi hiện tại cũng không thể so với quá khứ.

“Con thấy, trước kia ba mẹ không được ở cùng nhau, nên hiện tại mới dính nhau cả ngày.” Tang Tuấn chen miệng vào.

Tang Văn Nhi bắt Tang Tuấn lại, giơ tay vỗ nhẹ lên hông cậu. “tang Tuấn, mẹ phát hiện gần đây con nói rất nhiều!”

“Đây còn không phải vì ba sao?” Tang Tuấn đổ sang cho Thi Gia Phong.

Thi Gia Phong lập tức giơ cao tay. “Anh không có!”

Lương Tiểu Tuyền nhìn một màn này, cũng có chút hâm mộ. “Thật tốt! Làm hại tôi cũng muốn có một đứa bé rồi.”

“Nên nghĩ như vậy từ lâu rồi!” Bà Thi lập tức nói tiếp, vốn còn cho rằng Thi Gia Phong không thể kết hôn nhanh như vậy, không nghĩ tới cháu trai bà cũng đã được mười tuổi rồi, đây mới gọi là nhanh chóng chứ!

Lương Tiểu Tuyền liếc mắt nhìn Thi Gia Diệp, nếu không phải vì công việc anh bận rộn, mà cô cũng không có ý định, bọn họ cũng không phải kéo dài lâu như vậy.

Tang Văn Nhi và Thi Gia Phong liếc nhìn nhau, bàn tay anh đặt lên bụng cô. “Mẹ, Văn Nhi mang thai.”

Bà Thi còn đang muốn hỏi thăm một chút tại sao Thi Gia Diệp lại không chịu sinh con, không ngờ lại nghe được Thi Gia Phong nói Tang Văn Nhi mang thai. “Cái gì? Còn vừa nói cái gì?” Bà cho là mình nghe nhầm.

Tang Văn Nhi ngượng ngùng nói. “Con mang thai.”

Tang Tuấn hỏi cô. “Mang thai là ý có đứa bé sao?”

Tang Văn Nhi gật đầu.

“Vậy ngay cả con cũng có em gái rồi? Thật tốt quá!”Tang Tuấn vui mừng.

Bà Thi cũng rất vui, còn Thi Gia Diệp cũng vui thay hai người.

“Sao con biết nhất định là em gái?” Mặc dù Tang Văn Nhi và Thi Gia Phong cũng rất muốn là con gái, những chuyện như vậy sao có thể chính xác đây?

“Con đoán, con muốn có em gái!”. Tang Tuấn noi với Tang Văn Nhi.

Tang Văn Nhi nhìn dáng vẻ vui mừng của mọi người, cô cũng rất cảm động, cô nhìn về phía Thi Gia Phong, nếu như không phải vì anh, cô cũng không biết lúc nào mình mới có thể có được gia đình ấm áp như vậy, cũng không biết lúc nào thì lấy được hạnh phúc của chính mình.

Sau khi Thi Gia Phong phát hiện Tang Văn Nhi đang nhìn mình, quay sang hôn lên gương mặt cô. “Cảm ơn em! Bà xã!”

Tang Văn Nhi cười đáp lại.

Thi Gia Phong dùng khẩu hình miệng nói. “Anh yêu em!”

Tang Văn Nhi mỉm cười, ngẩng đầu, cũng dùng khẩu hình miệng nói với anh. “Em cũng yêu anh!”

Đây chính là hạnh phúc, mơ ước của cô đã trở thành sự thật.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam-sau-gianh-em-ve>